Цветана-Лиляна Табакова

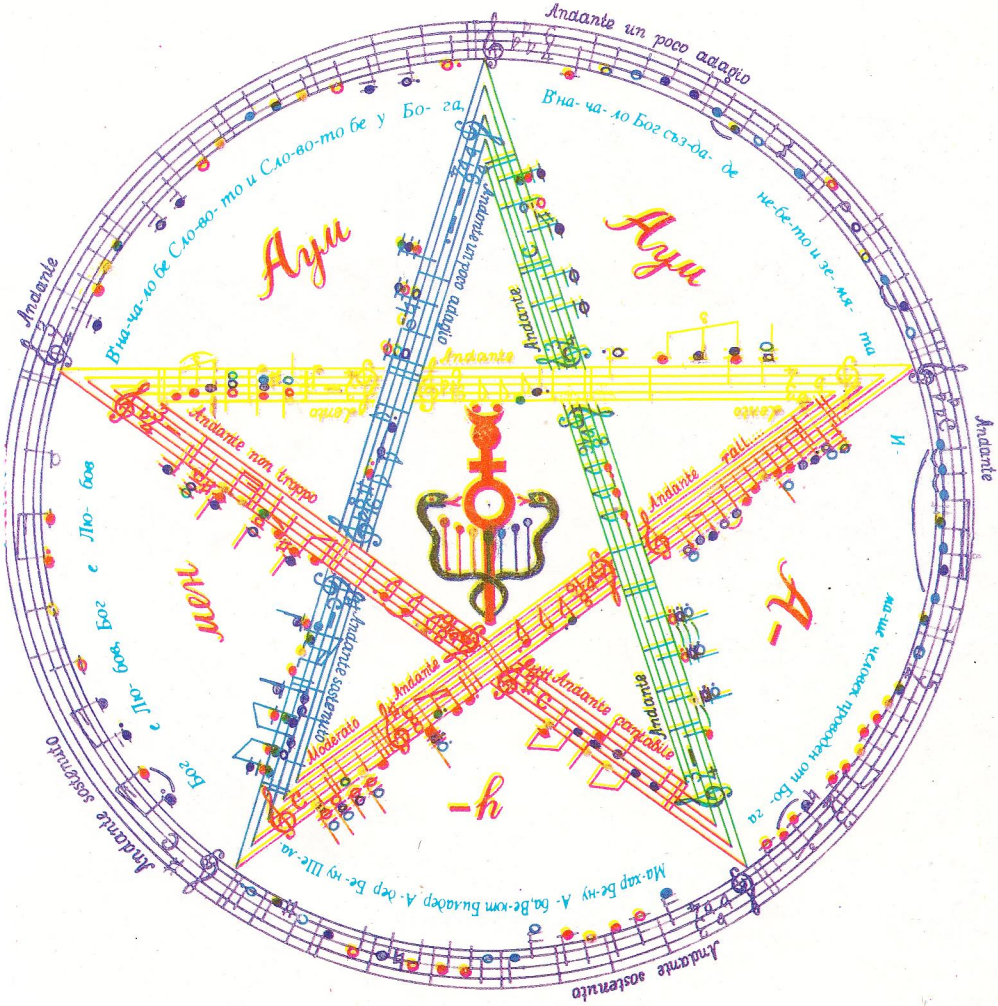
Andante sostenuto
Ма-кар бе-ну А- да бе-ком вдадер А- дер бе-ну Ше-ма
Andante sostenuto
Бог е Лю- бов
Andante con tempo
Andante
Moderato
Andante
Andante
Andante

„Новото Сътворение
на света ще го
създадем чрез музиката!“

Учителят

СЪЗВУЧИЯ ОТ БЪДЕЩЕТО

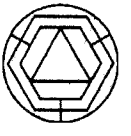

Издател: СД „Алфиола“ — Варна
ул. „Сан Стефано“ № 29
Редактори: О. Николов, Г. Кръстев
Компютърна обработка: СД „Минков и Сие“

Цветана-Лиляна Табакова

СЪЗВУЧИЯ

ОТ

БЪДЕЩЕТО

СРЕЩИ И РАЗГОВОРИ ЗА МУЗИКАТА И НОВАТА ОКУЛТНА ШКОЛА ПО ПЕЕНЕ С УЧИТЕЛЯ НА ВСЕМИРНОТО СВЕТЛО БЯЛО БРАТСТВО БЕИНСА ДУНО /ПЕТЪР ДЪНОВ/

АЛФИОЛА
1992

Духът, на когото Учителят благоволи да възложи чрез музиката Новото Битие, се проявява чрез тялото на Цветана-Лиляна Табакова. За тази цел Учителят на Светлината три години работи с особена любов над нея.

Хр. Трифонов

Срещите ми с Учителя и отговорите му на моите нескончаеми въпроси, са свещени за мен. Това, което съм записала е дневник, а не спомени. Спомените не предават абсолютната точност на събитията, не са изразител на самата реалност. Записвах точно отговорите на Учителя и желая да не се променя каквото и да е в тях.

Цв.-Л. Табакова

© СД „Алфиола“
© Цветана-Лиляна Табакова

ISBN — 954-8139-04-9

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Увод 7
2. Познаваме се от преди седем хиляди години 11
3. Молитвата 14
4. Помощта на гениите 16
5. Все пей и няма да излезеш из Рая 18
6. Концертът 21
7. Астрологически качества на гласа 23
8. Предстои ти изпит 28
9. Акордът на лалетата 30
10. Аромата на акордите 33
11. Странник съм в този свят 35
12. Радиоконцерт 38
13. Мечката 39
14. Композиторите и Божествената Любов 41
15. Видението 44
16. Новото Битие – Първи Божествен ден 46
17. Мирът иде 50
18. Отложената репетиция 52
19. Музикалните ключове 53
20. Словото и музиката 56
21. Музикалната Пентаграма, Химн на Слънцето 59
22. Ягодите 63
23. Писмото на брат Боев 65
24. Жестът на брат Стоименов 68
25. Вечеря у сестра Савка 70
26. Новото Битие – Втори Божествен ден 74
27. Динята 79
28. Кученцето на Христина Морфова 80
29. Новото Битие – Трети Божествен ден 81
30. Живата картина 85
31. Школите на вокалното изкуство, Новото Битие – Четвърти Божествен ден 88
32. Вътрешният глас на Бога 91
33. Неочакван концерт 97
34. Върнатото ограбено 100
35. Божествена Любов ме озари 101
36. Внушението 104
37. По пътя на малките съпротивления 106
38. На път за Берлин 109
39. Още малко ще пееш в света 110
40. Търпение с Любов 110
41. Песен на ангелите 111

42. Една вечна истина 113
43. Гъбите 114
44. Фонетиката 115
45. Пеенето е психически процес 116
46. Деветата симфония на Бетховен 117
47. Приемът 121
48. Кажи ми светли Божи лъч 123
49. Новото Битие – Пети Божествен ден 128
50. Подаръкът 130
51. Новото Битие – Шести Божествен ден 131
52. Пристигане на семейство Янкови от Берлин 133
53. Господи, колко Те обичам 136
54. Цигулките на Учителя 139
55. Концерт с фамилия Янкови 140
56. Пътуването се отлага 142
57. „Прохождането“ на мама 143
58. Новото Битие – Седми Божествен ден 144
59. Най-хубавата цигулка 146
60. Моето слънце днес ще изгрее 147
61. Концерт със Софийската филхармония, бомбардировките, „Лучия ди Ламермур“, евакуацията 149
62. Всеки трябва да си знае мястото 156
63. Нови думи на „Угледна мома“ – „Добрия момък“ 158
64. Два нови куплета на солото на „Слънчеви лъчи“ 161
65. Отче наш 166
66. Чорапите 169
67. Засега пътят не се отваря 170
68. Пентаграмата, Окултното пеене, регистри 171
69. Малко съприкосновение 174
70. Пътят се отваря 174
71. Упражнение на гласните букви 176
72. Бъдещата Окултна школа по пеене 179
73. Трите съня 181
74. Последна среща 186
75. Чудото 187

На корицата:

1. Музикална Пентаграма.
2. Учителят с цигулката си.
3. Мястото, където бе поставено тялото на Учителя.
4. „Учителят“ – худ. Лили Димкова.

УВОД

Преди да опиша срещите ни на Земята с Мировия Учител, ще разкажа нещо за проявите ми в музиката и пеенето. От тригодишна възраст, моята майка ме водеше за ръчичка да пея в Детската Музикална Китка на Мишо Тодоров и Васил Димитров в Сливен. Мишо Тодоров беше и първият ми учител по цигулка. Пеех централните роли в оперетките: „Деца и птички", „Двете пролетни царици", „Горски цар" и „Малката кибритопродавачка". В оперетката „Деца и птички", когато Мишо Тодоров ми подаваше знак от диригентския си пулт аз хващах рокличката си и казвах: „пикай ми се!" Тогава мама ме отвеждаше настрана... Наричаха ме славейчето.

Когато поотрастнах баща ми бе поканен и назначен за технически директор във фабриката на Никола Балевски в град Троян. Там аз пеех същите оперетки, а с „Малката кибритопродавачка", гостувахме и в други градове.

Без да следвам гимназия, постъпих в общия отдел на музикалното училище в София, с конкурсен изпит. Явихме се около 580 души, от които приеха 10. Постъпих в класа на Мара Маринова-Цибулка и 5-годишния общ отдел го взех за три години с изпити. Заминах на специализация в Париж. Явих се на конкурсен изпит в Екол Нормал дьо Мюзик и ме приеха в класа на мадам Гийо – колоратурен сопран*. Там завърших оперния и концертния отдел. На дипломния си изпит, приех поздравленията на журито, което се състоеше от известни певци и певици на Гранд Опера и Опера Комик. Веднага след поздравлението на журито, директора на Екол Нормал дьо Музик изпрати двойна телеграма на баща ми със следното съдържание:

„Цветана получи диплом по пеене с поздравленията на журито, трябва да остане идущата година в Екол Нормал дьо Мюзик, ще прекара ваканциите при професор Депорт, за да си почине и да работи френски, солфеж, следва писмо. Директор А. Манжо"

Ето превода на писмото:

„Господине,

Както ви телеграфирах, дъщеря Ви Цветана получи диплом по пеене, с поздравления от журито. Ние се надяваме, че Цветана ще направи добра артистична кариера, ако продължи своите занимания още една година. Ще бъде жалко, ако я извикате

* Най-високия женски глас, характерен с лекота и подвижност. (бел. ред.)

в България, преди да завърши своите занимания. Тя има нужда да напредне във френския език и в музиката. Професорът ѝ по солфеж, г-н Депорт, я кани да прекара лятото на курорт със семейството му. Неговата дъщеря е една прекрасна музикантка и аз ви уверявам, че Цветана ще бъде много щастлива, ако ѝ позволите да прекара лятото в това семейство. Г-жа Депорт е прекрасна дама, на която вие можете да доверите дъщеря си с пълна сигурност. Бих добавил, че и професорката по пеене, г-жа Гийо се интересува много за своята ученичка и я обича много. Накрая бъдете сигурни, че аз също ще следя нейните занимания. Разбирам колко е мъчно за един баща и за една майка, да бъдат разделени от своето дете, но мога да ви кажа, че ще бъдете възнаградени за вашите жертви с успехите на вашата дъщеря, когато ще я представим за дебют в операта.

Приемете господине моите искрени поздрави.

Директор: А. Манжо"

Превод на дипломните бележки:

Пеене — 20. — Чудесна ученичка. Показа голям напредък през последния триместър. Има изключителен глас и ѝ се определя най-хубаво бъдеще. Много хубав глас, с голяма лекота. Ще направи артистична кариера. Послушна и учтива ученичка.*

Солфеж — 18. — Много надарена. Направи голям прогрес в музикалните диктовки и дешифрирането.

Френско произношение — 20. — Постигна изключителен напредък последния триместър.

*Четене на прима виста** — 17. — Направи голям прогрес, бързо възприема.*

Хармония — 17. — Много надарена.

Както писа директора тъй и стана. Аз бях приета като член в семейството на професора ми по солфеж, г-н Депорт. На него казвах „папа", а на жена му „маман". Тя беше германка. Дъщеря им беше малко по-голяма от мен, отлична пианистка, композиторка, като баща си. Него го наричаха „френския Шуберт".

По него време дъщеря им Ивон Депорт се яви на меж-

---

* По двадесетобална система (бел. автора)

** Изпяване или изсвирване на нотния текст от първо виждане (бел. ред.)

дународен конкурс в Париж и получи първа Римска награда по композиция, и я изпратиха с папска стипендия във Виа Ватикана да специализира композиторско изкуство. За конкурсния изпит ги затваряха за един месец във Фонтембло (Императорските дворци) и им задаваха трудни композиционни задачи. Сега тя е професор по хармония в Държавната Консерватория в Париж и нейното име не слиза от афишите.

След четири и половина години следване, се завърнах в България, по семейни причини и по настояване на баща ми. Веднага направих постъпки да вляза в операта...

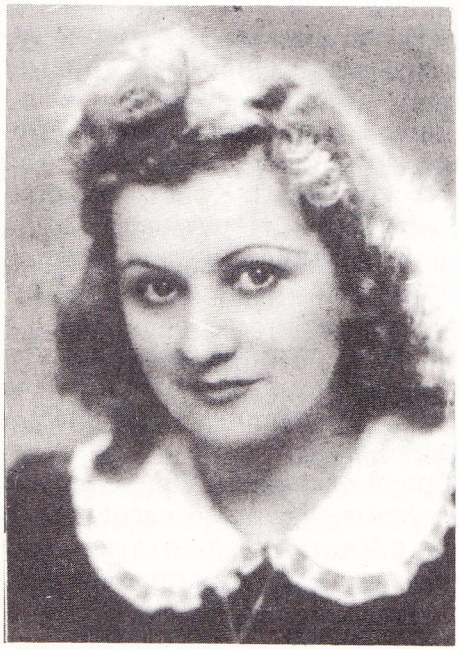

Цветана-Лиляна Табакова

Христо (Кръстю) Трифонов

Сега разбирам защо съм се върнала в България — за да срещна **Мировия Учител**! Неговото мощно слънце освети не само целият ми живот на земята, но Той ме пое и въздигна за безкрайните времена и епохи. Той проводи своя любим ученик, брат* Христо (Кръстю) Трифонов, да ме доведе при него, като ме изведе от „света". Учителят ме проводи в операта, очисти пътя ми, измете всичките пречки, интриги, клевети и ме постави на поста ми.

Години наред с брат Христо посещавахме Великия Учител. Още при първата ни среща, аз му казах: „Учителю, преди

* „Брат", „сестра" — с тези думи се обръщат един към друг последователите и учениците в школата на Учителя. (бел. ред.)

да вляза при Вас, изсипах всичките си знания за музиката и пеенето отвън. Стомничката ми е празна и идвам при вас да налеете в нея новите окултни знания по музика и пеене."

Така ние години наред работихме „Новото Битие",* Новите песни** и Новата окултна школа по пеене.***

Ние записвахме с брата всичките ни разговори, в същия момент, по тогавашния стар правопис с *ъ, ь* и е двойно****.

Аз няма да изнеса всичките ни срещи, защото те са много святи за брата и мен. Ще се задоволя да предам само части, които имат пряка връзка с Новата школа по пеене.

Кой е брат Христо (Кръстьо)? Учителят го наричаше Христо. След заминаването му в отвъдния свят, аз намерих залепено листче върху първата глава от евангелието на апостол Йоан, върху което бе написано, че Учителят веднъж при лозите го нарекъл Христо, подал му плод и му казал да се освободи от Кръстьо (кръста). В Търновската школа на Учителя, той работеше заедно с други братя и сестри. Брат Христо ме придружаваше навсякъде до края на живота си. Притичаше се на помощ и на други души. Разбрах, че Учителят ни свърза завинаги с него, когато започна да работи с нас — „Битието" („Сътворението на света").

Веднъж в отсъствието на мама, аз разбих ключалката на сандъка и извадих плат за един костюм — братът да се облече в новичко. Разправихме всичко това на Учителя. Той се разсмя и каза: „С взлом се влиза в царството Божие!"

На 28.10.1942 г., когато с брата посетихме Учителя, той ни възложи да напишем **Новата окултна школа по пеене**. Като предавам подред всичките ни срещи с Учителя, то читателят ще види, че школата по пеене е резултат от многобраните ни разговори за музиката и пеенето.

---

* „Новото Битие" — Цикъл от седем песни. (бел. ред.)

** Неиздадените до тогава песни в съществуващите песнопойки. (бел. ред.)

*** Предстои издаването ѝ. (бел. ред.)

**** Учителят е държал за тези букви в правописа, които имат важно значение за България, според Кабалата — наука за числата. (бел. ред.)

ПОЗНАВАМЕ СЕ ОТ ПРЕДИ СЕДЕМ ХИЛЯДИ ГОДИНИ

6.06.1940 г.
17 часа след обяд
Брат Христо (Кръстю) Трифонов и
сестра Цветана-Лиляна* Табакова

Това не е първото ми отиване при Учителя. От няколко години с брат Христо го посещавахме, но нищо не записвах от разговорите ни. Брат Христо често настояваше да записвам всичко, което Учителят ни говореше. Веднъж ми сподели: „Много хора на изкуствата и науките съм водил при Учителя, но не съм чувал толкова интересни разговори!"

Решихме с брат Христо да записваме разговорите си с Учителя. След като получихме разрешението му, отивахме при него с тетрадки и се стараехме да запишем всичко най-подробно.

Ще споделя накратко за първото ми отиване при Учителя. Помня как ме изгледа продължително, преди да прекрача прага на приемната му стая, но не мене гледаше, а над главата ми гледаше с проницателен поглед. След като седнахме, той попита брат Христо:

— Какво носи, рекох, сестрата? — стана ми драго, че ме нарече „сестра". Вместо брат Христо да отговори, аз избързах и казах, че нося „Виланелла" — песен от Дел Аква, с текст за птичките, на френски език, която поставих върху нозете му. Той дълго време разглежда нотите и каза:

— Те много са работили и много са пътували! — Те бяха толкова скъсани и лепени, че се срамувах да ги показвам...

Днес след като поговорихме за нашия личен живот и работата ни, Учителят помълча малко и каза:

— Сценичното изкуство трябва да черпи идеи и жестове от самата жива природа. Например, има ли нещо по-красиво от играта на пеперудката върху цветята? Колко грациозно тя излага на показ крилцата си! А когато кацне на някое местенце, тя така умело го прави, че както и да го обръща вятъра, тя не може да се измокри от дъждовните капчици, което значи смърт за нея...

Настана мълчание. Тази символика, която Учителят ни представи с живота на пеперудката, ме накара дълго време да размишлявам и да тълкувам символите, като я свързвам с моя живот, със самата мен... Той продължи:

---

* Името Лиляна е прието по настояването на ръководството на операта, за да не се дублира с известната вече по това време Цветана Табакова — драматичен сопран.

— Жената обича да ходи все по лесния път в живота. Тя все гледа да избягва мъчнотиите — обърна се към мен. — Когато ти, рекох, си почиваш, когато спиш, ти отиваш „Горе“ като у дома си. Почерпваш сили, идеи, знания и се връщаш отново да изиграеш своята роля... Не се смущавай, не се безпокой, когато комар или муха кацнат на теб. Те не могат да те съборят! — аз го слушах учудена и тъкмо исках да възразя, но Той продължи. — Не, ти така (и направи движение като да ги чукне с двата си пръста) ще ги пропъдиш и ще избършеш кацаното място. Когато куче се облегне на теб с лапите си оцапва ли те?

— Да, Учителю.

— Не!... Планината не може да се събори и чистото злато не може да се изцапа! С каквито и нечистотии да го вариш, то си остава все чисто злато! Същото е и с диаманта. Диамантът си остава все блестящ и неопетнен!

— Учителю, колко много съжалявам, че не съм дошла по-рано при Вас... Защо не Ви познавах отпреди!...

— Ние, много отдавна се познаваме, от преди седем хиляди години. Ти си пяла в миналото като весталка, като жрица в древните храмове, в моите школи.

— Учителю, ние оттам ли се познаваме? — той се усмихна и пак повтори:

— Ние отдавна се познаваме!... Ти, рекох, като излезеш на сцената, трябва да имаш такова държание, че публиката да не очаква предварително, че ти ще пееш хубаво. И като запееш, малко по малко да ги завладееш!

— Учителю, какво трябва да бъде облеклото на окултния певец?

— Облеклото на окултния певец трябва да бъде скромно, за да изпъкне лицето и да няма претрупаност и много украшения, за да не се разсейва вниманието на слушателите. Може да се показват само китките на ръцете и глезените на нозете. Китките на ръцете и глезените на нозете са светът на ума. От китката на ръката, до лакътя и от глезена на краката до коляното е светът на душата и от лакътя до рамото и от коляното до таза е физическия свят. Дрехата трябва да се дипли по формата на човешкото тяло. Може да има нещо бяло около шията.

Започнахме да говорим за операта:

— Артистите — каза Учителя, — са като децата. Те трудно обуздават чувствата си. Когато те изпаднат в негативни състояния, ти им изпей някой „окултен мотив“ от песните, например „В начало бе словото“! Веднага ще се смени състоянието им.

Накратко разказах за „особеното“ държание на един от

диригентите на операта към мен и той каза:

— При хиляда и петстотин градуса температура, може ли да устои някой?

Ето какво разказах аз за държанието на диригента:

Преди няколко дни имах репетиция с него (няма да кажа името му). Той беше силно хремав. По време на репетицията, вместо да ми акомпанира на пианото, той все прекъсваше, говорейки ми със закачлив тон. С една дума играеше ролята на влюбен. Това нещо се повтаряше с градация на всяка репетиция. Аз се оплаках най-напред на брат Христо и той ми даде в една малка кутийка бял прах и каза да му го предложа за хремата. На другия ден тъй и направих. Дадох на диригента кутийката да си смръкне колкото иска. Аз не знам колко е смръкнал, но започна непрекъснато да киха и се зачерви цялото му лице. Учителят се смееше до сълзи и добави:

— Ти трябва да си носиш силен амоняк и като го поднесеш под носа му при такъв случай, ще го опомниш... Ще му кажеш, че жените не трябва да стават парцали в ръцете на мъжете, нито мъжете да стават парцал в ръцете на жените... Ти си слязла отгоре като едно малко атомче „ангелче".

— Аз нищо не помня оттам, Учителю...

— Там на Небето, има големи хорове и оркестри, само че те пеят и свирят без диригенти.

— Учителю, мога ли да Ви задавам някои въпроси, които предварително си записвам, като чета беседите Ви?

Отговори ми да прочета.

Ето какво бях записала: „В природата има една станция. Ще взема билет и ще отида на Слънцето и на Месечината и ще узная какво има и от другата им страна."

— Кой е този билет?

— Свободния билет е Абсолютната Божествена Любов, Абсолютната вътрешна светлина на ума и мисълта. Онази вътрешна свобода на Истината, в която всяка лъжа и измама, в каквато и да била форма е изключена.

— Кой човек е истински вярващ?

— Истински вярващ е онзи човек, който заминава за другия свят, без да умира... Така трябва да заминават всички хора, без да се страхуват от смъртта.

— Може ли човек когато пожелае да излиза от тялото си?

— Ако не сте могли да излезете правилно от тялото си, вие се събуждате неразположени и уморени. Пример: Страшното в смъртта е колът, с който човек е свързан за земята.

— Какво нещо е колът?

— Колът символизира желанията и връзките на човека с материалното...

МОЛИТВАТА

13.10.1940 г. – Изгрева – София
Брат Христо (Кръстю) Трифонов
и сестра Цветана-Лиляна Табакова*

След като запразнихме в операта, ние с брат Христо заминахме за Варна, където бях поканена за няколко концерта. Като се завърнахме оттам, посетихме Учителя. Поздравихме го и дълго време говорихме за Варна, за изнесените ми концерти там, за операта и пр. Учителят затвори очи, помълча малко и каза:

– Идеалът, към който се стремим, трябва всеки ден да се отдалечава от нас. От време на време да се приближава до нас, да ни изпълни със сила и стремежи и отново да се отдалечи от нас. Тези, които се смаляват, отдалечават се от центъра на Бога, за да работят. Когато се върнат при нас, тогава се уголемяват. Човек се движи в кръг към своя идеал. Къде е центъра – Бог? Той е навсякъде.

Аз прибавих:

– Значи Бог щом има много центрове, тогава около всяко същество ще се образува кръгче.

Учителят продължи:

– Човек е щедър, когато се намира при извора, при потока. Не може да има щедрост, когато носиш вода само в едно шише. – Учителят ме погледна продължително:

– Когато, рекох, ти говорят думи, които ще те засегнат, ти не мисли, че се отнасят за теб, а за някое друго лице. Ти идеш от Слънцето и имаш влияние от Венера, Марс, Юпитер и малко Сатурн. Венера и Слънцето те обичат много. Ти обичаш свободата си. От любов към нея си готова да застанеш накрая на опашката, но Бог няма да те остави все там да седиш.

Коленичих пред нозете му и сложих двете си длани върху коленете му. Той каза като сочеше с показалеца си:

– Отлична Сатурнова линия имаш. Ти не обичаш да се подчиняваш на никого. Ти с усилие се подчиняваш на баща си на майка си и на учителите си.

Седнах пак на мястото си и започнах да чета някои извадки от беседите. Учителят внимателно слушаше и поглеждаше с усмивка към брат Христо. Прочетох следното: *„Сине мой, дай си сърцето! Човешкото сърце е храм Божий, в който храм*

---

* От сега нататък в следващите глави на книгата имената няма да бъдат означавани, тъй като всички записки са водени и от двамата. (бел. ред.)

човешкият дух е жрецът, а човешката душа е весталката; човешкото сърце и човешкия ум са прислужниците в храма, а ти човекът си богомолеца.“

Искрено изказах възхищението си от красотата, поезията и образността на тези мисли. След това прочетох стиховете на една молитва, която срещнах в една от беседите:

„Чуй Господи,
към Тебе аз отправям мойта молитва,
да се освободи моето тяло от всичките неправди,
които аз съм създал.
Господи, Господи, Господи!
Да дойде Твоята милост над мене!
Амин!“

— Учителю, — казах аз — тази молитва като че ли сама пее! Той ме попита:

— Е, каква мелодия чуваш? — аз мълчах. Учителят отвори кутията на цигулката и преди да я настрои каза:

— ***Когато ние се молим с песен, нашата молитва е чута от Горе!***

Той изсвири една мистична мелодия и аз я нотирах:

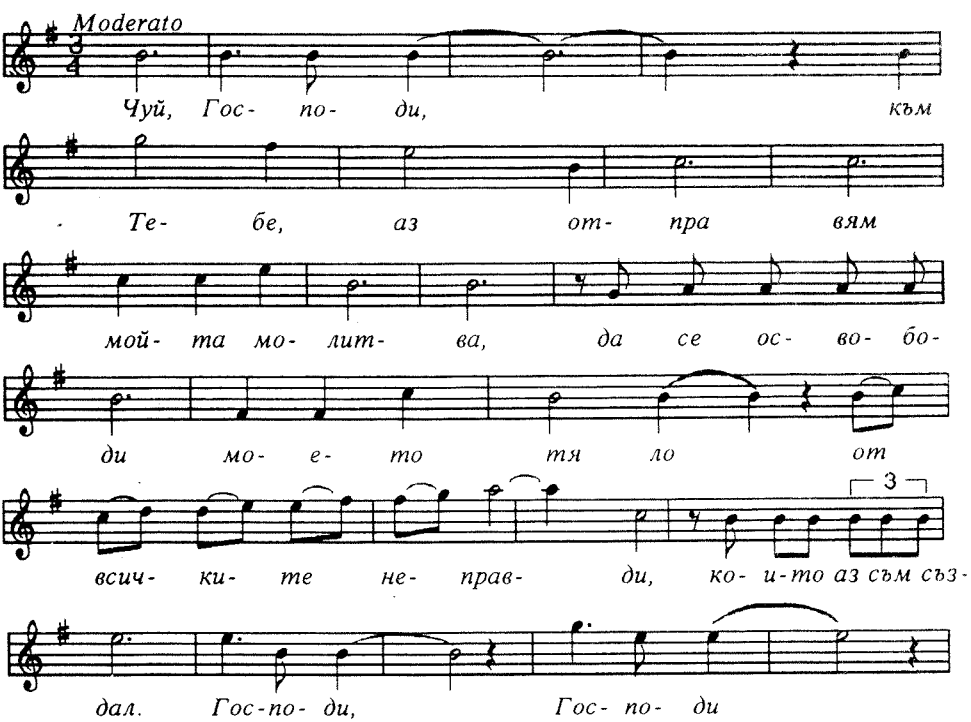

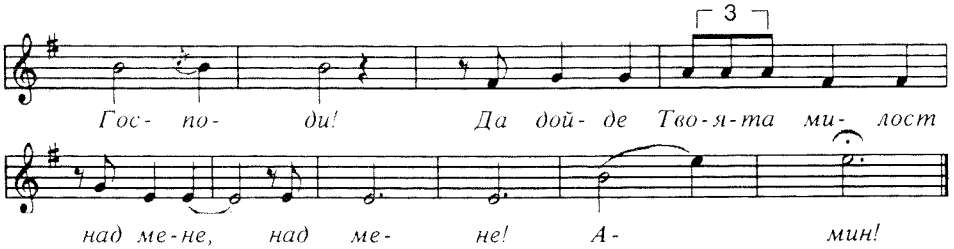

От този ден насам тази молитва заемаше централно място в моя духовен възход.

ПОМОЩТА НА ГЕНИИТЕ

30.11.1940 г. — Изгрева — София

Тази сутрин брат Христо дойде по-рано при мен и весело ми каза, че днес ще пея на Изгрева пред Учителя. От известно време търсим удобен ден и час, за да пея в салона*.

Започнах бързо да се обличам, като едновременно се разпявах. Взех със себе си нотите и тръгнахме. Денят беше хубав, ясен и светъл. По пътя брат Христо ми разказа как отишъл предната вечер при Учителя, той да определи деня и часа, когато да пея пред него. Учителят му казал да мине при него на другата сутрин. Рано тази сутрин брат Христо отишъл при него и го намерил сам. Всички братя и сестри тръгнали за Витоша. Учителят в последния момент отказал да отиде на тази екскурзия, въпреки приготвената раница и термоси с гореща вода.

Когато дойдохме на Изгрева, имаше само трима души: брат Ради, сестра Савка и брат Галилей. Учителят слезе в салона. Аз се качих на сцената и изпях арията на „Славея" из операта „Сватбата на Жанет" от Бизе (с много вариации, имитиращи славей). Пях с особена лекота! Учителят сияеше от радост. Слязох от сцената, целунах му ръка и казах, че искам да си почина. Той тихо поръча сестра Савка да ме заведе в стаята си. Преди да изляза с нея, ме изгледа продължително и каза:

— Една известна, голяма певица от миналото, влиза в

* На мястото където е бил салона сега се намират сградите на руското посолство(бел. ред.)

теб и пее чрез теб! Много гении привлече ти с пеенето си. Тези гениални души бяха около главата ти. Ти правиш естествени движения, добре се държиш на сцената. Аз ще ти покажа как да се ограждаш!

Като сме излезли със сестра Савка от салона, Учителят казал още: „Този глас е работил хиляди години в Светилищата и Храмовете на Древността."

Сестра Савка ме заведе в стаята си, извади от един гардероб една мека жълта дрешка, и ме накара да сменя копринената си рокля, за да не я измачкам. Полегнах на леглото ѝ. Тя отвори един шкаф с двойна стъклена врата и ми подаде от там беседата „Новата Ева" от Учителя. Докато си почивах и четях, тя седна пред една масичка и започна да пише нещо. След час и половина станах и отидохме отново при Учителя. В приемната стая беше и брат Христо. Учителят ни покани да седнем и каза:

— Ние ще те изпратим на едно място, където ти ще свършиш една Божествена работа!

Аз се обезпокоих, помислих си, че ще ме изпрати някъде далече и побързах да кажа:

— Учителю, много пречки има да вляза в операта, трудно ще стане!

Той продължи:

— Там сега те си служат с интриги, но Бог всичко ще очисти! Когато наближи времето птичките да запеят и природата започне да се пробужда, те ще те назначат!

Успокоих се. Точно така и стана. На 5 февруари 1941 г., ме назначиха в Народната опера, въпреки интригите и пречките на примадоните и главните диригенти.

— Ти ще пееш песните и по радиото*!

Аз си помислих за трудностите, но си казах, че Господ всичко може!

В операта бяха започнали вече първите намеци, нападения заради моите идеи. Аз не се оплаквах още на Учителя. Той проговори и аз подскочих на стола си от учудване, че прочете мислите ми:

— Който не те приеме с любов, мене не приема, защото Ние те пращаме там. Ако нямат любов към тебе, няма да им

---

* На 5 юли 1940 год. изнесох радио концерт. В програмата включих песента „Фир Фюр Фен" — индуска молитва. Като попитах Учителя какво име да сложа в програмата, той каза: „Сложи Беинса Дуно". Акомпаниираше ми главният диригент на операта — Асен Найденов. Учителят ми показа как да изпълня молитвата, като ми я пееше. Той слуша концерта и беше много доволен. Някои от колегите ми ме питаха от къде знам тази хубава молитва. (бел. авт)

върви. Работите вместо да се уредят, ще се объркат. Ти не говори много с тях, само пей и дръж връзката си с Небето!

На тръгване брат Христо каза:

— Учителю, тя обича пеенето и музиката и е много чувствителна.

Часът беше вече седем и половина. Целунахме святата ръка на Учителя. Благодарихме му и слязохме през гората в града.

ВСЕ ПЕЙ И НЯМА ДА ИЗЛЕЗЕШ ИЗ РАЯ

6.I.1941 г. — Изгрева — София

Днес с брат Христо посетихме Учителя. Гората и целият Изгрев бяха побелели от сняг. Учителят първи слезе по стълбичката. Той ни покани в долната приемна стая. Дълго време говорихме за операта и театрите. Учителят ми даде напътствия как да се държа с хората там, как да отговарям на въпросите им, изпълнени със съмнение и нечистота. Тук аз ще предам само разговора ни за музиката:

— ***Който не знае да пее не може да влезе в Новия Рай, в Новата Земя, в Божественото царство на Любовта***. Всички живи същества на земята имат гласови органи, само рибите нямат такъв гласов орган. В тяхното царство има студено мълчание. Те живеят при най-малката топлина. Техните чувства не са развити. Всяко живо същество издава някакъв звук, само те мълчат. Растенията и плодовете пеят, когато растат. След хиляди години на мълчаливи жестокости във водата, рибите стават птици и влизат в Божествената школа на въздуха. Там те усъвършенстват, разработват своя главов орган.

— Учителю, — каза брат Христо — често следим и изучаваме пеенето на различните птици в гората.

— Те по цели дни и нощи непрестанно се упражняват. Техния идеал е славеят. Те се стремят него да достигнат.

— Веднъж броихме със сестрата вариациите на славея и стигнахме до тридесет и две.

— В пеенето птиците спазват известни закони. Техните упражнения са еволюционни.

— Учителю, — казах аз — при разпяването ние се изкачваме с полутон нагоре със секвенции* до най-високия тон и

*Повтарящ се музикален мотив от различни тонове по възходяща или низходяща линия на гамата. (Бел. ред.)

по същия начин с полутон надолу, слизаме до най-низкия тон на нашия регистър. Такива упражнения съществуват и при всичките инструменти, целящи да развият техниката на изпълнителя.

— В Божествения свят гамите се движат само нагоре. Който пожелае да пее надолу, пращат го на Земята и той се ражда наново.

— Учителю, Вие казвате, че ангелите пеят, но те не свирят ли?

— Не, те само пеят. ***Инструментите са човешко изобретение. Всички инструменти се стремят да достигнат човешкият глас. Човешкото гърло е Божие дело, Божие изобретение, най-съвършения инструмент.*** Изключение правят само клавирните инструменти.

— Учителю, — попитах аз — хората могат ли да достигнат изкуството на ангелското пеене?

— Ангелската школа за пеене не е достъпна още за хората от света, защото не са чисти. Само чистите души ще видят Бога, само чистите души могат да достигнат ангелското пеене.

Брат Христо попита:

— Ангелите правят ли упражнения, Учителю?

— Когато ангелите запеят, създават се нови светове, раждат се нови души, цъфтят нови цветенца, раждат се светли мисли, чувства и благородни подтици в хората. Когато ангелите запеят, създават се нови вселени, нови слънца.

— Дирижира ли ги някой Учителю?

— Не, те нямат нужда от диригенти, защото живеят в света на съвършената Божествена хармония. В бъдеще музикантите и певците от шестата раса ще изнасят концерти без диригенти.

— Учителю, защо съществуват различни школи по пеене?

— Колкото професори, толкова и школи има — добави брат Христо.

— ***Има само една съвършена школа по пеене. Тя е ангелската школа.*** В нея следват малките птички песнопойци. Аз ще те науча и ти ще покажеш на другите новото ангелско пеене. С много свирене, с много пеене нищо не се постига. То е механическо пеене и свирене. Не, ти ще отидеш вечер като заспиш в това Божествено училище и докато тялото ти почива, ти цялата вечер ще пееш и ще се учиш по новите методи и като се върнеш в тялото си сутринта, като птичките ти ще чуруликаш по нов начин.

— Учителю, — казах аз — моля Ви, помогнете ми да вляза в Рая и никога да не изляза из него! — Учителят се разсмя:

— Ти пей, по-малко говори! Все пей и няма да излезеш из Рая, в който се намираш сега. Ако Ева беше пяла, когато дойде черният адепт* при нея той нямаше да посмее да приближи. Той щеше да забрави за какво е дошъл. Тя щеше да го омае с Божественото си пеене и щеше да го направи ученик. Първите човеци не приложиха пеенето в Райската градина и затова ангел с огнен меч ги изпъди из Рая. Те трябваше да научат всичките животни да пеят. ***Сега само чрез музиката човечеството ще влезе в Рая.*** Не чрез сегашната светска музика, а чрез Новата музика, Новото пеене, което слиза всеки ден от Горе заедно със светлината на първия лъч на Слънцето. Човек е потънал в гъстата материя на греха.

— Учителю, какви качества трябва да притежава ученикът, за да се посвети на Новото пеене?

— Той трябва да носи богатството си от миналото. Да има хубав глас.

— Учителю, сега репетирам с флейтиста Илия Кръстеняков и пианиста Петър Ступел, за да изнесем един концерт пред Вас, Учителю, на Изгрева. Учителят се усмихна:

— Днес, рекох, коя дата е?

— Шести януари — отговори брат Христо.

— Концерта, ако може, изнесете на девети януари!

Аз веднага извадих едно малко листче от чантата си и като написах на него датата, подадох го на Учителя. Той внимателно го прочете. На листчето беше написано:

„Уважаеми сестри и братя, в четвъртък на 9.01.1941 г. 8 часа вечерта, ще изнесе концерт сестра Цветана-Лиляна Табакова. Ще бъде акомпанирана с флейта от г-н Илия Кръстеняков и на пианото от г-н Петър Ступел. Поканваме ви с Любов всички!

*Програма: 1) ФИР ФЮР ФЕН — молитва с каденца** от Учителя; 2) МОЛИТВА от Учителя; 3) ЩЕ СЕ РАЗВЕСЕЛЯ от Учителя, с акомпанимент на флейта; 4) ИМАШЕ ЧЕЛОВЕК от Учителя с акомпанимент на флейта; 5) АРИЯ НА АМИНА из операта „Сомнамбула“ от В. Белини; 6) АРИЯ НА ЛАКМЕ из операта „Лакме“ от Лео Делиб; 7) ПТИЧКАТА В ГОРАТА от В. Таубер (с флейта); 8) ХИМН ОТ АРФА от Илия Кръстеня-*

---

* Виж „Пътят на ученика“ — три съборни беседи от Учителя Бениса Дуно; София, 1992 г. (Бел. ред.)

** каденца — емоционален момент в песента или арията, където певецът изпява виртуозен пасаж, импровизиран от него или предварително написан от композитора (Бел. ред.)

ков (с флейта); 9) С ДЕТСКА РАДОСТ от Илия Кръстеняков (с флейта); 10) ВЕНИР БЕНИР от Учителя (с флейта)“

КОНЦЕРТЪТ

9. I. 1941 г. – Изгрева – София.

Още в седем часа вечерта ние с брат Христо дойдохме на Изгрева с такси. Салонът вече беше препълнен. Учителят слезе по стълбичката усмихнат. Тъй като още беше рано и акомпаняторите не бяха дошли, той ни покани горе в стаята си. В антренцето гореше голяма печка. Брат Христо попита:

– Учителю, може ли сестрата да види стаята Ви?

Учителят отвори широко вратата и не я затвори, докато бяхме при него. Аз не пожелах да вляза вътре в стаята му, защото бях обута с ботушки, но застанах на прага на вратата и внимателно я разгледах. На полилея видях да горят дванадесет сини лампи, макар че беше още светло. Върху една масичка до леглото имаше Библия. Стаята му беше широка, светла и просторна. Наредбата беше чиста и скромна. Почувствах с душата си Божие присъствие в тази стая. Тук се раждаха Словото, беседите и музиката.

Учителят посочи столове да седнем и попита не искаме ли чай. „Да, Учителю, ще пия една чашка“ – отговорих аз. След малко той ни поднесе горещ чай. Казах му, че преди пеене не пия нищо горещо. Той веднага отля половината чай и доля студена вода и ме попита да сложи ли лимон. Отговорих, че преди пеене не употребявам лимон, зашото свива гърлото.

Докато слизахме и тримата по стълбата, аз попитах Учителя има ли място, където да се разпея, да си опитам гласа. Той ни покани в приемната стая долу. В този момент една сестра почука на вратата и каза, че акомпаняторите са дошли. Аз станах права и запях. Учителят също стана прав пред креслото си, също и брат Христо. Разхождах се из стаята и свободно се упражнявах. След малко влязохме в салона. Учителят седна на един стол пред катедрата. Когато всички бяхме готови да започнем, аз слязох от сцената, минах по пътеката и целунах ръката на Великия Учител. Пак се върнах на сцената и запях. След като изпях и последния номер, пак слязох от сцената и отново целунах ръката му, като му благодарих. Той стана прав и ми каза:

– Хубаво, хубаво пяхте! После елате в стаята ми с брата.

Аз се качих отново на сцената. Започнаха обичайните поздравления, целувания и пр. Една сестра ми целуна ръката. Друга сестра ми даде в ръцете нейни стихове, надписани за мен. Брат Христо накрая ми каза: „Вие пяхте божествено!“ Забравих да кажа, че Илия Кръстеняков, като свърши концерта, дойде след мен и той целуна ръката на Учителя и му каза: „Господин Дънов, ние с голямо удоволствие ще Ви изнесем и други концерти. Певицата има рядък глас и техника.“

Най-после, след като привършиха поздравленията, аз и брат Христо влязохме при Учителя. Лицето му сияеше от радост. Усмихвайки се, заговори:

— Висше присъствие имаше около теб. Ако хората са ясновидци, щяха да видят множеството светли топки във всичките цветове на дъгата да излизат от устата ти. Аз виждам, през тебе пее една много прочута гениална певица.

— Как се казва тя Учителю?

— Сега е по-добре още ти да не знаеш името ѝ! Програмата ти беше хубава!

Учителят стана прав и направи едно движение, имитирайки ме:

— Това, рекох, движение дето го правиш е хубаво, — и направи движението — ти поставяше музикалните тонове направо в сърцата им. Ти добре изпя колоритите (Учителят наричаше колоратурния глас колоритен), — ставаше дума за каденците — гласът ти звучеше като цигулка.

Учителят се обърна към брат Христо като ме сочеше с показалеца си:

— Тя, рекох, ще прослави Божието име на сцената!

След тези думи пак се обърна към мен:

— Първо ще те изпитат дали си силна. И внимавай! ***Не се привързвай към никое смъртно същество! Обичай Бога!*** — Учителят продължи като ме гледаше право в очите. — Там в операта, ти раздавай само лихвите си! Не раздавай от капитала си! Гледай да минеш там на сцената с по-малко разноски. Ти, рекох, на физическия свят си достигнала гениалност. Сега ще ти дадем условия да работиш и да достигнеш гениалност и в Духовния, и в Божествения свят.

Учителят каза да почакаме малко и излезе. Ние чувахме как той се качваше пъргаво нагоре за стаята си. След малко влезе отново, като носеше в ръката си една книга. Пак седна на креслото си и с мастило надписа нещо на първата страница на книгата. Прочете това, което беше написал и ми подаде книгата. Не мога с думи да изразя радостта си. Книгата беше на френски език, със скъпа хубава кожена подвързия и на първата страница Учителя беше написал ясно двете ми имена, с подписа си и датата. Просълзена от радост коленичих пред него и целунах

ръката му.

— Учителю, — казах аз — помогнете ми, винаги бъдете с мен, никога да не се отклонявам от пътя си, вярна да остана на делото и на Вас, Учителю!

Брат Христо се просълзи...

АСТРОЛОГИЧЕСКИ КАЧЕСТВА НА ГЛАСА

24.I.1941 г. — Изгрева — София.

Днес духаше остър източен вятър. Снежинки плавно се въртяха във въздуха. Беше много свежо. Учителят ни прие веднага. Прочетох му всичко, което ни беше говорил миналия път. Въобще аз записвам нашите разговори най-усърдно. Брат Христо също записва някои неща. Когато записах първия ни разговор и му го прочетох, Той се просълзи от радост и каза: „Само онзи може да пее, когото Бог люби и който люби Бога. Без Любов няма музика, няма пеене. Ти ще се свържеш с Бога и тогава ще пееш."

— Учителю, — попитах аз — какви качества трябва да притежава гласът?

— Основните качества на гласа са: 1) **топлина**; 2) **светлина**; 3) **сила**, които астрологически отговарят на Слънцето. Тези три качества може да съпоставим с други три качества на Слънцето: 1[а]) **мекота**; 2[а]) **яснота**; 3[а]) **метал**. Освен тези три качества обикновения певец трябва да притежава още шест второстепенни качества: 1) **лекота**, която астрологически отговаря на Луната; 2) **обем**, който отговаря на Юпитер; 3) **интензивност**, която отговаря на Марс; 4) **цвят или колорит**, което качество отговаря на Венера; 5) **вибрато**, което качество отговаря на Меркурий; 6) **точност**, което качество отговаря на Сатурн.

Всичките тези качества трябва да притежава гласът на **обикновения** певец. За **даровития** певец имаме пак основните три качества на Слънцето: 1) топлина; 2) светлина; 3) сила. Останалите шест качества са: 1) **подвижност** — Луна; 2) **активност** — Марс; 3) **нежност, финес** — Венера; 4) **широта** — Юпитер; 5) **пъргавина** — Меркурий; 6) **концентриран звук** — Сатурн.

— Значи качествата и за обикновения, и за даровития певец са девет — уточни брат Христо.

— За **гениалния** певец: освен първите три качества — Слънчеви: 1) **топлина или мекота**; 2) **светлина или яснота**; 3) **сила или метал**, и горните шест качества, певецът трябва да притежава още качествата на **седемте добродетели**: 1) **надеждата** или

въображението, които астрологически отговарят на Луната; 2) **правдата** – Марс; 3) **любовта** – на Венера; 4) **вярата** – на Юпитер; 5) **разумността** – на Меркурий; 6) **мъдростта** – на Сатурн; 7) **истината** – на Слънцето. Когато има нарушение на едно от тия качества гласът боледува. Има начини, с които могат да се лекуват тези дефекти (заболявания). Ученикът на Новото пеене трябва да притежава добро сърце и благородни, възвишени чувства и идеали; светъл ум и красиви мисли; диамантена воля и постоянство.

Когато се изкачиш в Божествения свят ти ще пееш и ще се изкачваш все нагоре, ще обикаляш всички планети и слънчеви системи.

– Учителю, ами какви упражнения да правя?

– Упражненията и гамите ти ще ги пееш само нагоре, докато стигнеш най-високия тон, а когато започнеш да слизаш надолу, съзнанието ти трябва да бъде будно. Ще задържиш в съзнанието си една Божествена идея и с нея ще започнеш да слизаш надолу и мисълта ти ще бъде свързана със Слънцето.

– Учителю, моля Ви, покажете ми с пример!

– Например ти ще си представиш, че си ангел и слизаш от Горе да помагаш на душите. Ти се свържи със съзнанието на едно светло същество.

Учителят ме попита що е гама. Отговорих му така, както е писано за нея в музикалните учебници. А той каза:

– Тонът ДО е посяването на семето в земята. Тонът РЕ е процес на покълването. Тонът МИ е показването на стръкчето или стъблото извън земята. Тонът ФА е поникването на листа, клонки и пъпки. Тонът СОЛ е цъфтенето. Тонът ЛА е връзването на плодовете и тонът СИ е вкусването на тия плодове.

Тонът ДО има отношение към жизнените енергии в природата. Когато човек слуша или изпява този тон, той се свързва с тези енергии. Тонът РЕ има отношение към човешката индивидуалност и когато човек слуша или пее този тон, в него се пробужда индивидуалното съзнание. Тонът МИ има отношение към човешката мисъл. Когато човек слуша или пее този тон, свързва се с Разумните Същества в Природата и започва правилно да мисли. Тонът ФА пробужда у човека разбирането за разумното използване на материалните условия. Тонът СОЛ пробужда у човека възвишени стремежи и копнежи към Великото в живота, тонът ЛА дава широта на човешкото съзнание и простор за полета на човешката мисъл, а тонът СИ има отношение към висшите човешки чувства. От тези разбирания трябва да се изхожда и при композирането.

– Учителю, – попитах аз – тоновете на гамата имат ли цвят?

– Всеки тон има различни трептения, които са свърза-

ни с нсговия цвят. Тонът „ДО“ има червен цвят и отговаря на скъпоценния камък Сардий или Рубина.

Тук Учителят поясни нещо за скъпоценните камъни, свързани с имената на дванадесетте сина на Якова и дванадесетте израиляви племена, като говореше на брат Христо. След кратка пауза, пак продължи:

— Тонът „РЕ“ има оранжев цвят и отговаря на скъпоценният камък Сардоникс. тонът „МИ“ има жълт цвят и отговаря на Халкедона и Хризолита. Тонът „ФА“ има зелен цвят и отговаря на Смарагда. Тонът „СОЛ“ има светло син цвят и отговаря на Верилия. Тонът „ЛА“ има небесно, по-тъмно син цвят и отговаря на Сапфира. Тонът „СИ“ има светло виолетов цвят и отговаря на Аметиста.

— Учителю, — казах аз — в официалната теория на музиката не са познати тези качества на тоновете.

— Гамата в Божествения свят има друго съотношение. Всеки тон в Божествената гама е жив. Той е една Вселена, една звезда, една планета с живот в себе си. Там като пееш тоновете, ти с изпяването на всеки тон се изкачваш нагоре и посещаваш всяка планета и всяка звезда. Който само помисли да се върне назад, връщат го на Земята и отново той се въплътява. Ти като се упражняваш. ще държиш в съзнанието си мисълта, че отиваш при Бога, при ангелите и при напредналите същества, а като започнеш да пееш упражненията надолу, ще си представиш, че си ангел, който слиза от горе да помага, да лекува, да носи Божиите блага в мрачните жилища на хората.

— Учителю, като ми казахте да изучавам пеенето на славеите, ние с брат Христо открихме, че те правят най-различни вариации. Те почти не повтарят същата вариация. С брата можахме да изброим 32 вариации у славея, а четохме в една книга, че един професор изброил 116 вариации.

— В днешно време певците не знаят още да пеят. Гласът им има един металичен отенък, който не иде от вътре. Четири състояния има, от които трябва да се изхожда при пеенето. Те са: на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието. Според мен високия, колоритния сопран, иде от върховете надолу и трептенията му са по-ситни. Басът е долина и трептенията му са най-едри и е магнетичен. Тенорът представлява хълмисто място, а алтът представлява поляни. Колоритният глас е слънчев глас — глас на светлите мисли на ангелите. В човека има около 40 милиарда клетки, които са живи душички. Те са групирани около душата.

— Учителю, ами те музикални ли са? Тия клетчици дават ли си концерти, пеят ли?

Той се засмя и каза, като посочи с пръст музикалния център на главата си:

— Преди ние да запеем, те отвътре вече пеят и ние пре-

Качества на гласа на певеца

	Основни качества			Допълнителни качества					
Астрологически съответствия	Слънце ☉			Луна ☽	Марс ♂	Венера ♀	Юпитер ♃	Меркурий ☿	Сатурн ♄
Обикновен певец	топлина-мекота	светлина-яснота	сила-метал	лекота	интензивност	цвят, колорит	обем	вибрато	точност
Даровит певец	топлина-мекота	светлина-яснота	сила-метал	подвижност	активност	нежност, финес	широта	пъргавина	концентрация
Гениален певец	топлина-мекота	светлина-яснота	сила-метал	подвижност	активност	нежност, финес	широта	пъргавина	концентрация
	Качества на седемте добродетели								
	И С Т И Н А			Надежда-въображ.	Правда	Любов	Вяра	Разумност	Мъдрост

Тонове - смисъл, съответствие, въздействие

Тон	Смисъл	Цвят	Скъпоц. камък	Въздействие върху човека
ДО	Посяване на семето в земята	червен	Сардий, Рубин	Свързва го с жизнените енергии в природата.
РЕ	Покълване	оранжев	Сардоникс	Пробужда индивидуалното му съзнание.
МИ	Показване на стръкчето над земята	жълт	Халкедон, Хризолит	Свързва го с разумните същества в природата и започва правилно да мисли.
ФА	Поникване на листа, клони и пъпки	зелен	Смарагд (Изомруд)	Пробужда се разбирането за разумно използване на материалните условия.
СОЛ	Цъфтене	светло син	Верилий	Пробужда възвишените стремежи и копнежи към великото в живота.
ЛА	Връзване на плодовете	тъмно син	Сапфир	Дава широта на човешкото съзнание и простор за полета на човешката мисъл.
СИ	Вкусване на плодовете	светло виолетов	Аметист	Събужда висшите човешки чувства.

даваме това, което те са вече изпели.

— Учителю, когато Христос е бил на Земята той пеел ли е?

— Христос изпя тона „ДО“, когато изгря Витлеемската звезда и Той се роди на Земята. След това Той изпя тона „МИ“, когато излезе да проповядва и събра учениците си. И накрая Той изпя тона „СОЛ“, когато издържа последния си изпит на кръста и каза: „Господи, на Тебе предавам духът си и възкръсна!“

— Учителю, — попитах аз — ангелите на Небето пееели ли са, когато Христос възкръсна?

— .....*

— Учителю, — каза брат Христо — четохме, че Скрябин построил едно пиано и като свирел на него в тъмна стая, всеки тон светел с една малка лампичка, боядисана според цвета на тона. И така преобладаващият цвят в една композиция бил или зелен, или виолетов и пр. Например какъв ще е цвета на песента, която ние току-що изпяхме?

— Тя има син цвят. Тази песен има положителни думи.

— Учителю, — попитах аз — как да пея песните Ви? Братя и сестри говорели на брат Христо, че остават на особено мнение по този въпрос.

Учителят се усмихна:

— Ти ще им кажеш: „Аз слизам от Горе, от света на ангелите“. Ти добре ги изпълняваш. Душата ти пее.

— Учителю, кога да изнеса новите песни?

— Ще им дойде времето и ще ги пееш!...

Благодаря Ви Учителю!

ПРЕДСТОИ ТИ ИЗПИТ

6.04.1941 година — Изгрева — София.

Днес е третият ден на Великден. С брат Христо дойдохме при Учителя. Влязохме при Него в 11.30 часа и излязохме в 13.30. Тук останахме и на обяд. Учителят започна да ни говори за музиката, след като ми даде напътствия как да се държа в Операта и как да отговарям на „хапливите“ въпроси. Той рече:

— Външните условия, средата, сега са лоши за проява на музиката, но при Новото учение, тези условия ще се изменят!

---

* Съобщих вече и пак повтарям, че ще пропусна някои места от разговорите ми с Учителя. Тези места са свързани с „Битието“ и Новите песни. Тях ще опиша отделно. (Бел. авт.)

Аз станах права и запях валсовете от Паневритмията*, които бях приготвила с мои каденци. Учителят си затвори очите и внимателно ме слушаше. След кратка пауза, изпях молитвата, която бях записала на 13 октомври 1940 година. Докато я пеех, Той остана със затворени очи. Като спрях да пея, Той каза:

— При музиката и пеенето, с най-малко средства, ти проникваш направо в сърцата на хората. Една добре изпята молитва се подема от хиляди напреднали същества и след като се преработи от ангелите, се поднася в съвършена форма пред лицето на Бога.

Аз го попитах как трябва да се моля и кога трябва да се моля? Той каза:

— Най-правилното положение по време на Молитвата е главата да бъде горе и краката, долу. Значи, вертикално положение... Човек всякога може да се разговаря с Бога.

Има, рекох, три вида гениалности: На физическия свят, на астралния свят и на Божествения свят. Ти имаш гениалност на физическия свят. Сега ще работим с теб да достигнеш гениалност в духовния и в Божествения свят.

Разглеждайки ме внимателно, той продължи:

— Ти имаш влиянието на Венера със Слънцето и силно обичаш да бъдеш независима и свободна. Заради свободата си, си готова да застанеш най-отзад на опашката и да оставиш другите да се проявяват. Ти стой далеч от хората, както Слънцето стои далеч от тях! Например, как ще дадеш рандеву на Слънцето? Като го причакаш някъде, откъдето изгрява, или откъдето залязва и от далеч ще му се радваш, отдалеч ще му се любуваш! Ти трябва да бъдеш смела, строга и категорична към онези, които искат да измениш на принципите си! Божественото може да проникне и в най-малките междини. Ако например сложим в един съд оловни и железни стърготини, оловото и желязото, като по-тежки остават отдолу, след това слагаме пясък, който се намества между тях и отгоре като залеем вода, тя ще се намести между тях и ако налеем спирт, той ще се намести между частиците на водата. Ти стой далеч от хората и им помагай само с пеенето си!

— Защо птичките като пият вода, Учителю, вземат една глътка, почакат, погледнат нагоре и тогава я глътнат?

Той се засмя, погледна брат Христо и ми отговори:

— Те пазят гърлото си да не изстине! И като поглеждат

---

* Паневритмия — Космичен Висш Ритъм; Разумна обмяна със силите на живата природа. Цикъл от упражнения, съчетаващи музика, дишане и движение. Един от методите за хармонично развитие в Школата на учителя. (Бел. ред.)

нагоре, благодарят на Господа за водата. Те първо си стоплят водата в гърлото и после я гълтат.

Сега на тебе ти престои един доста труден изпит с диригента... Тук ще те изпитат дали си силна или си слаба.

Учителят ни посочи печката в стаята и каза:

— Желязото го каляват при висока температура, за да не се дращи после и да не се пука...

— Учителю, Мария Магдалена била ли е сестра на Лазара и на Марта?

— Да, тя е била тяхна Сестра.

Брат Христо каза:

— Учителю, вестниците много пишат за излизанията ѝ на оперната сцена.

Учителят се усмихна:

— Ти знаеш как си пяла по-добре от критиците, които те слушат. Слънцето няма нужда да бъде възхвалявано. Светлината му сама говори за него. Ти не обичаш много репетиции, защото бързо заучаваш. Ти си пяла и играла в древните храмове и от там носиш това голямо изкуство.

АКОРДЪТ НА ЛАЛЕТАТА

10.05.1941 година — Изгрева — София.

Днес, на 10-ти май, сутринта, бях при Учителя, където останах и да обядвам. Влязохме при Него с брат Христо. С влизането си, му казах:

— Учителю, искам да Ви пея!

Той каза:

— Ще пееш със Любов! Когато Любовта посети човека, той пее с топлина, светлина и сила. Тоновете са меки и се преливат във вълнообразни линии, както тези линии са естествени между долините и височините в Природата. ***И най-големите височини на гласа трябва да бъдат меки.*** Божествената Любов е тази, която дава безкористно, без да взема. ***Когато певецът пее, не трябва да се занимава с мисълта, какво ще каже публиката, но да пее за себе си, за Бога.*** Бог вижда нашите погрешки, но не ни упреква, нито ни критикува, но търпеливо чака с Любов да се изправим. Този, който само говори че обича, това са празни думи. Истинската, Божествената Любов, само мълчи и дава на дело, безкористно. Когато държим правилна връзка с Бога, с Любовта, ние сме радостни, свободни, доволни, работите ни се нареждат много добре и лесно. Тогава ние не се мъчим, не се

трудим, но работим, творим. Ти по естество си тъй устроена, че вървиш по пътя на най-малките съпротивления. Големите съпротивления ти се явяват отвън. В човека живеят много разумни същества и се проявяват. Колкото човек се издига духовно, толкова съществата стават повече и са по-напреднали.

— Учителю, — казах аз — много ми е трудно да играя на сцената, поради тежкия грим и мръсните перуки от косите на умрели хора, може би.

Учителят ме попита:

— Какво слагате на лицето си?

— Най-напред се намазва лицето с мазнина, над която се намазва дебел пласт „основен тон", с който се закриват и веждите. Отгоре вече става рисуването, червенето и пудренето. А от перуката тъй се задушава главата ми, че непрекъснато се изпотява и като сваля перуката, цялата коса отдолу е мокра и ми се явява сърбеж на главата...

— Да, това е доста трудно за теб. Ти гледай с най-малко разноски да минеш там, защото Ние те пращаме временно. Ще дойде време, когато ще измислят една тънка, прозрачна маска* на лицето и върху нея ще се рисува гримът. Рекох, не може ли да играеш със своята коса? Да не слагаш перука?

Почукаха на вратата и ни извикаха на обяд. Седнахме на двора, заедно с всички сестри и братя да се храним. Дежурните сестри ми определиха място от дясната страна на Учителя, а до мен беше седнал брат Христо. Градината пред нас беше прелестно украсена с лалета. Те като че ли излагаха на показ красотата на различните си багри. Аз обърнах внимание на Учителя, да погледне тяхната красота и пъстрота. Той каза:

— Те са военни. Най-ниският им чин е капитан. Ние, хората дефилираме пред тях и те ни се радват и ние им се радваме. Те са много търпеливи и много се радват също, когато Слънцето огрява чашките им. Те са научили насекомите, които често ги посещават, как да се боядисват в най-различни цветове.

— Те, цветята пеят ли?

— Те пеят, но нашите уши не могат да доловят тяхната песен, тяхната музика. Когато растат, те пеят!

След обяд Учителят пак ни покани в приемната стая и продължихме прекъснатия разговор.

— Учителю, — попитах аз — какви песни пеят цветята?

— ***Уханието на цветята и плодовете звучи в акорди.*** Например лалетата имат ДО мажорен акорд.

— Но ние имаме на всеки тон от гамата нов различен акорд — казах аз. — Имаме тоническо тризвучие, после на тер-

---

* В САЩ вече се използват подобни маски. (бел. ред.)

цата, на субдоминантата, на доминантата и на септимата...

— Различните видове лалета звучат в различните акорди на ДО мажор. Например червеното лале звучи в акорда, построен върху първия тон на ДО мажорната гама.

— Искам да ви питам, Учителю, за всички именити певци и певици, които пеят в света и живеят по светски, те ще станат ли един ден ученици на Новото учение?

— Те са все наши! А дето живеят така, то се дължи на ликвидиране на техните кармични връзки от миналото... Всеки човек трябва да си има един основен тон от гамата, който той много обича и от него да изхожда за другите.

— Ами ако човек не може сам да определи кой тон обича?

— Може и чрез аромата на онова цвете, което най-много обича човек, да си намери своя основен тон. ***Идейните певци, когато пеят, техните звукове, които излизат от ларингса им, ухаят различно.*** Ларингсът у певците е тъй устроен, че хиляди ангелчета трептят и вибрират и работят в него, при пеенето с този орган. ***Няма по-съвършено нещо от човешкия глас.*** Всички инструменти се стремят него да имитират.

— Учителю, защо като си затворя очите и чувам само говора и пеенето на човека, понякога аз виждам и самия човек?

Учителят помълча и каза:

— ***Истинските ясновидци ще бъдат певците от шестата раса. Те ще говорят за миналото, настоящето и бъдещето на човека, само като слушат неговото пеене и говор.***

— Учителю, — каза брат Христо — Пророците от Стария Завет ни представят един строг и страшен Бог, а Вие Учителю ни говорите за един благ, любещ и търпелив Баща, Господ.

Ние станахме прави, готови да си тръгнем. Брат Христо заговори за една братска работа с Учителя.

Всякога когато си излизам от стаята на Учителя, изпитвам една небесна лекота, радост, забравила съм грижите си и, като че ли Слънцето и цялата вселена са мои.

С такива чувства си излязохме от стаята на Учителя и днес. Като че ли криле ми поникнаха. Хвърчах, а не вървях по земята.

АРОМАТА НА АКОРДИТЕ

12.05.1941 година – Изгрева – София.

Днес към един часа по обяд, отидохме при Учителя с брат Христо. Той беше на балкона. Поздрави ни и ни покани в трапезарията да се нахраним. След като се нахранихме, Той ни прие и ние останахме при него до 5 часа. С Учителя най-напред говорихме по въпроси, свързани с моята работа в операта. Сега аз ще предам само разговора ни за музиката.

– В бъдеще – каза Учителят, – певците от шестата раса, ще имат регистър от 5 до 7 октави.

Аз възкликнах от учудване:

– Тембъра на гласа е в зависимост, дали двойника на човека е в гърлото му и дали всичките обертонове на дадения тон, звучат напълно. Добрият човек има много злато. Аз, ще ти дам злато в джоба! От време, на време ти ще вадиш от това злато и ще броиш златните монети като ги дрънкаш. Те (обертоновете) като чуят звъна на златото, повече ще работят върху себе си. Всеки звук от тези монети е един съвършен музикален тон.

Учителят много вдъхновено продължи:

– Човешкият глас е женски елемент. Също и светлината е женски елемент. Мъжкото Слънце още не сме го видели. Слънцето също е женски елемент. Ние виждаме само женското Слънце. Всичко, което е изявено е женско, а което не се вижда е мъжко. Образуването на човешкия глас има нещо общо със Светлината. Гласът се предава най-напред в етерното пространство преди да стигне до нашите уши, после се предава във въздуха.

– Учителю, обработването на тона е много сложен процес. Също и образуването на тона е много сложен процес. Аз желая да пея, без да мисля как трябва да образувам тоновете.

– Лицевите кухини играят важна роля при пеенето. ***Ангелите ни говорят чрез колоритния (колоратурния) глас. Този глас слиза от много всисоки светове и е езика на ангелите. Колоритният глас събужда мисълта на човека. В бъдеще ще се създават на Изгрева специални училища, където ще се изучават окултните песни и упражнения със специални движения.***

Брат Христо попита:

– Учителю, Вие казахте в беседата, че терцата е с един потенциал.

Учителят поясни:

– Терцата* е построена върху примата*, с един потен-

---

* В музиката – интервали

циал. Квартата* е с два потенциала, а квинтата* е с три потенциала...

Аз станах права и вдъхновено изпях ария на Лучия из операта „Лучия ди Ламермур", от Доницети, като се движех из стаята и играех, тъй както на сцената. След като привърших, Учителят каза:

– Тази мелодия е от Ангелския свят.

Стана прав, приближи се до мен и попита:

– Например как ще изпееш с движение „Студът всичко дава?"

Той протегна грациозно ръката си и изпя: „Студът всичко дава"! В това даване почувствах изобилието и щедростта на Бога. Попитах го:

– Каква е задачата на Операта според Вас?

– Операта – каза той, – сега има едно предназначение, но в бъдеще ще има друго предназначение. Тя ще се преустрои основно. Тези, които пият вино и живеят леко, не могат да пеят. Не е виното, което пее в природата, но водата пее из всяко кътче в природата, в чистите планински изворчета, в морето, в пълноводните реки и във водните капчици и пр. Не може да се пее без красота. Красотата винаги е придружена от грозотата. Грозотата е сянка на красотата. ***За колоритното пеене, човек трябва да има връзка между слънчевия възел и мозъка. Между мислите и чувствата да няма противоречие.***

– Когато колоритния тон звучи правилно, в маската – участва мисълта. Трябва да се създаде възможност от страна на певеца, всеки тон да развие своите обертонове. Тогава тонът е чист.

– Учителю – попитах аз, – аромата на розата на кой акорд отговаря?

Учителят си затвори очите и каза:

– ЛА бемол мажорен акорд. Някои души се привличат от този акорд, от нейният аромат. Карамфилчето има ЛА минорен акорд. Лилията си има СИ бемол минорен акорд. Чрез аромата на цветята, Ангелите ни предпазват от негативните влияния.

– Учителю, кокиченцето със какъв акорд звучи?

– С МИ минорен акорд.

– Ами лилавата теменужка?

– СИ минорен акорд.

– Минзухарчето?

– РЕ мажорен акорд.

– А босилекът?

– ЛА минорен акорд.

---

* В музиката – интервали. (бел. ред.)

— А лалето?

— Лалето има ДО мажорен акорд.

Часът стана вече пет. Ние целунахме ръката на Великия Учител.

„СТРАННИК СЪМ В ТОЗИ СВЯТ“

21.06.1941 година — Изгрева — София.

Днес на 21 юни отидохме с брат Христо при Учителя. Влязохме при Него във 8 часа без четвърт вечерта. Днес се наложи брат Христо два пъти да слезе и да се качи на Изгрева при Учителя, за да му вземе точна мярка. Аз пожелах да му купя лятна шапка от магазин „Братя Червенкови“, срещу Царския дворец. Чак в 8 часа му донесох шапката. Единият път в 5 часа брат Христо му донесе шапка, но се оказа, че не бе точната мярка за главата му. Беше по-голяма и за това той я смени с по-малък номер. Аз няма никога да забравя, как ние я носихме с голяма радост. Въпреки че бях уморена от репетиции в Операта, като влязохме при Учителя аз се ободрих. Разговаряхме с Него до 10 часа вечерта.

Прочетох му онова, което бях записала на Великден от нашата среща. Той много сърдечно се смя, като му четях за лалетата. Прочетох му също извадки и Молитви от Негови Беседи. Помолих да ми каже нещо за прочутите певци-кастрати, монаси от средновековните манастири, които се кастрирали и пеели божествено до дълбока старост като високи сопрани. Бях чела нещо за тях. Той каза:

— Кастрирането има връзка със запазването височините и гъвкавината на техните гласове. Действително, нечистият плътски живот огрубява гласа и накрая го погубва. Тези полови енергии, без да става нужда от кастриране, могат да се трансформират нагоре към главата и човек да се чувства по-здрав от всякога. Гласът му ще бъде ясен, винаги млад и пластичен до дълбока старост! Височините също се укрепват и запазват.

Учителят ме попита:

— Рекох, кога започва ваканцията ви!

— Между 2 и 5 юли, Учителю.

— Е — каза той, — като се освободиш, тогава ще ми попееш! Аз ще те науча на една песен, която няма да се нотира, а направо ще я научиш. Тази песен ще бъде с форшлаци*...

Аз замълчах, брат Христо също мълчеше. След кратка

* В музиката — украшение преди нотата. (бел. ред.)

пауза, му разправих нещо от моето детинство.

— Учителю, живеех с родителите си в град Сливен. Там съм родена. Бях дете в четвърто отделение. Имахме накрая на годината изпит. В двора на нашето училище имаше голяма градина. Аз се скрих между високите цветя, паднах на колене и горещо и искрено се помолих, Бог да ми помогне да издържа изпита!

Учителят ме попита:

— Ти не почувства ли една лекота?

— Да, Учителю, точно това изпитах. Почувствах и една смелост.

— Ние сме непрекъснато наблюдавани от невидимия свят. В постъпките си, в мислите си, в чувствата си...

Българската музика е със затворени интервали. Характерът и е песимистичен. Тя не е духовна. И закачките ѝ, и хумора ѝ са много саркастични. Тъгата ѝ е пък много безизходна. Липсва ѝ широта и движение.

Заговорихме за Паневритмията. Учителят по това време преподаваше на поляната на Изгрева музиката и движенията на „Слънчеви лъчи"*.

— Учителю, представям си Паневритмията изнесена всред Рилската природа, при изгрев Слънце. Паневритмията се играе от сестри, облечени в еднакви дрехи, като весталки. — Той се усмихваше и се радваше. Брат Христо също беше щастлив.

— Учителю, когато съм отпаднала духом, като отворя на слуки някоя ваша беседа, веднага получавам отговор на скръбта и се успокоявам.

Извадих тетрадката, в която бях написала цитати от негова беседа и прочетох:

„Като българи, вие сте поставени в дупката, която евреите направиха в ребрата на Христа. Тя и до днес стои още отворена. На всички народи е дадена задачата да запушат дупката в ребрата на Христа, която от 2 000 години още зее."

— Учителю — казах аз, — имам една молба към Вас, но не смея да Ви я кажа. Аз съм толкова много заета в операта, че не ми остава време да дойда на сутрешните беседи, нито на екскурзии. Мъчно ми е, че други разполагат с времето ми.

Учителят каза:

— Ние те изпратихме там, на фронта, да свършиш една божествена работа. Там ще обличаш „военните дрехи", а като дойдеш при нас, ще ги съблечеш. Кажи, рекох, молбата си.

— Учителю, брат Христо ми донесе една песен, която Вие сте изпели на Ел-Шадай (Витоша). Ето го листчето на което пише, че на 16 юни, по обед, Вие сте били много тъжен и за-

* Упражнение, което се играе като втора част на Паневритмията. (бел. ред.)

мислен. Един брат Ви казал: „Учителю, кажете ни нещо, което никога до сега не сте ни казвали“. Вие сте изпели една тъжна песен с тези думи:

– *„Странник съм в този свят,*
никого не познавам, освен Тебе,
Ти, Господи, Боже мой, си създал всичко за мене.
Аз отправям своята благодарност, към Тебе!
На Тебе, Господи, възложих своето упование.
Да възлезе молбата ми към Тебе!“

След като Сте изпели песента, изгряла дъгата и ситният дъжд престанал да вали. Учителю, много съжалявам, че не съм била там на екскурзията да нотирам песента.

Учителят си затвори очите и изпя с дълбокия си равен бас мистичната песен.

Цялото Небе пееше с него. Аз записах песента. Очите ми се премрежваха от сълзите на скръб и радост. Брат Христо също плачеше. Ние целунахме святата десница на Учителя и му благодарихме.

РАДИО КОНЦЕРТ

15.07.1941 година – Изгрева – София.

Вчера получих от студиото на Радио-София картичка-покана за концерта ми, който щеше да се състои на 24 юли същата година в 8 часа вечерта. На картичката заедно с имената на другите автори, беше написано и името Беинса Дуно, псевдонима на Учителя.

Сутринта много рано, когато всички спяха, брат Христо дойде в града за да ме придружи до Изгрева. За да не безпокои хазаите, той чукна отдолу с камъче по прозореца ми, а аз вече го чаках облечена. Тихичко слязох долу. Когато пристигнахме на Изгрева, беседата вече беше привършена и сестрите и братята се подреждаха на полянката за Паневритмията. Няколко музиканти се събраха по средата на поляната. По даден знак те засвириха и всички заиграха. В средата играеше Учителят с широки волни и мощни движения. Брат Христо също играеше, а аз застанах на горния край права и гледах. Колелото се въртеше и много сестри и братя, минавайки край мен ме поздравяваха. По едно време сестра Невена Неделчева ми прошепна: „Елате сестра да играем!" Тя играеше в този момент сама. Отказах учтиво. След малко наближи към мен сестра Савка. И тя ми прошепна: „Елате сестра да играем!" Този път се реших... Определено било от Небето тя да ме научи да играя. Като започнах да се движа ритмично с всички, имах чувството, че цял живот съм играла. Толкова познато ми се струваше всяко движение. След Паневритмията Учителят ни прие в приемната си стая.

– Учителю – казах аз, – виждах аурата на борчетата и на всички цветенца и на лилавите планини. Виждах аурата и на всички сестри и братя, огрени от първия лъч на Слънцето. Много ми хареса последното упражнение.

Учителят каза:

– Последното упражнение от Паневритмията, аз го наричам „Маршът на боговете". Някога, когато сте били богове, сте го играли при друга обстановка.

– Учителю, тук всичко е естествено!

– Нашите декори не са изкуствени както в театъра. Там има нарисувано Слънце, а това Слънце е истинско...

– Учителю, понякога, когато слушаме някой концерт в града, ние се връщаме с една дълбока тъга в себе си. Тук на Изгрева е обратното, хората забравят своите мъчнотии и страдания.

– Музиката уравновесява силите в нашата душа. Кога-

то те нападнат чужди, лоши мисли, ти започни да им пееш и всичките лоши духове, колкото и да бъдат те, ще си отидат.

– Учителю – каза брат Христо, – четох в една книга, че Цар Саул се е занимавал с музика.

– Цар Саул обичал музиката и с нея се е лекувал. Един лош дух отвреме, на време влизал в него и песента на Давида е прогонвала лошия дух. Веднъж цар Саул посетил училището на пророците по музика и той без да иска, неусетно започнал да пее и да прави техните магически движения.

– Учителю, вчера получих картичка-покана за радиоконцерта, който ще се състои на 24.07. в 8 часа вечерта. Тук е написано и Вашето име. Репетирам програмата с госпожа Прокопова*. Искам да изпея и песента „Цветята цъфтяха", която скоро ни предадохте. Преведох я на френски език и така съм я вписала, когато предварително представих програмата.

– Хубаво – каза Учителя, – втория път** ти ще я изпееш на френски език.

– Учителю, може ли вместо четвъртина нота ЛА, да направя една триолка?

– Може!

Брат Христо много се радваше и все шепнеха нещо устните му. Трябваше вече да тръгнем за града. Имах репетиции. Ние целунахме десницата на Учителя, която сама благославяше и напуснахме приемната стая.

МЕЧКАТА

27.07.1941 година – Изгрева – София.

Днес след репетициите в Операта, тръгнахме с брат Христо през гората за Изгрева. Всички сестри и братя се хранеха на дългите маси пред салона. Беше дежурна сестра Граблашева. Като ни видя, веднага се разпореди и ни покани да седнем срещу Учителя. Хранехме се мълчаливо. Отвреме, навреме Учителят ни поглеждаше. След като се нахранихме, Той попита нещо брат Христо, но в това време се зададе от пътеката към

* Проф. Людмила Прокопова, пианист – акомпанятор на известната певица Христина Морфова. (Бел. ред.)

** Става въпрос да се изпее на български и да се повтори на френски език като втори куплет, (Бел. ред.)

чешмата един мечкар с мечката си, водейки я с халка за носа. Застана точно срещу Учителя, значи до мене и до брат Христо, започна да пее и да думка на едно дайре, като от време навреме грубо разтърсваше тежкия синджир. Аз изтръпнах от ужас и гледах кръвясалите очи на животното, които като че ли имаха човешки поглед. След като мечката достатъчно си поигра и сестрите му дадоха нещо, мечкарят си отиде. Учителят каза:

— В тази мечка виждам, че е затворен духът на един владика, който изкупува по този начин грешките си и престъпленията, които е извършил в името Божие.

След това се обърна към мен:

— Концерта по Радиото излезе хубаво. Ти пя вдъхновено с душата си. Ти изпълни добре песента „Цветята цъфтяха".

Почти никой от присъстващите не чу, какво ми говореше тихо Учителят. Всичките сестри и братя се изправиха и се групираха около масата, където седяхме и общо запяха братските песни. Аз не пеех, но само ги слушах. След този импровизиран концерт, Учителят ме попита:

— Ти нали си свободна след обяд?

— Да, Учителю.

— Починете си, рекох, тук малко с брата и елате в три часа при мен!

В три часа, без четвърт, аз седях на пейките пред салона, а брат Христо говореше с една сестра. Точно в три часа Учителят слезе отгоре по стълбата и ни покани вътре. Влязохме и седнахме.

— Ти имаш ли песнопойките и братските песни?

— Само едната имам, Учителю.

Той извади една книжка, на която пишеше „Паневритмия", и една нова песнопойка и ми ги поднесе като подарък. Започнах внимателно да ги разлиствам и казах:

— Учителю, преди известно време репетирах с композитора Любомир Пипков един Моцартов концерт, в дома му. В паузата, той извади една от тези песнопойки. Извади я от етажерката си и каза: „Чудя се какво сте намерили в тези прости и наивни песни, че чак, както научих, в радиото сте ги пяла!" Учителю, аз му казах: „Тези песни наглед изглеждат наивни, за такъв голям композитор като вас, но в тях има една скрита сила, особено, когато се пеят общо от всички сестри и братя. Чувал ли сте за падането на град Ерихон? Как се срутили дебелите му стени?" Той се засмя, повдигна рамене и започнахме да репетираме. Учителят помисли малко и каза:

— Ти ще му кажеш, че ***това са окултни упражнения.*** В древните окултни школи, музиката е заемала първо място. Духовните хора са злоупотребили с тази музика. Ти кажи, че ***тези окултни упражнения облагородяват и възпитават човека и съз-***

дават характера му.

При пеенето трябва да вземат участие умът, сърцето и волята. В операта като пееш с движения, това показва, че волята ти взема участие.

— Учителю, защо музиката на Паневритмията само се свири и играе? Нали е написана и с думи? Защо не се и пее?

— В бъдеще, когато играчите играят, в средата при свирачите ще има хор от сестри и братя и те няма да играят, а ще пеят Паневритмията.

Брат Христо добави:

— Може хорът да пее и със солисти, Учителю!...

— Когато един ден се освободиш от операта, ти това ще го направиш — продължи Учителят. — Ще дойдат добри времена, когато свободно ще се проявява окултната музика. ***Пеенето е връзка между човешкия, ангелския и Божествения свят.*** Ако искаш да се разговаряш със възвишените напреднали същества, ти започни да им пееш!

— Учителю — попитах аз, — каква е разликата между светската и окултната музика?

— Според мене няма нито светска, нито духовна музика. Музиката е една, само че е различно преведена.

Почукаха на вратата. Учителят стана прав. И ние станахме с брат Христо.

КОМПОЗИТОРИТЕ И БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

20.09.1941 година — Изгрева — София.

Дълго време не можах да се откъсна от работата си в операта. Често имах радиоконцерти. Много се преуморих. Ваканцията бързо дойде и аз отидох в провинцията на почивка. Днес на 20 септември, ние с брат Христо сме пак на Изгрева. Учителят веднага ни прие. Дълго време говорихме за трудните ми задачи в операта

— Ти гледай с по-малко разноски да работиш там. Ние те изпращаме временно там. Не раздавай от капитала си! Дръж го за Бога! Работи само с лихвите! Те там загрубяват гласовете, но ние няма да им позволим!

— Учителю — казах аз. — Съжалявам, че не дойдох с вас на екскурзия. — Той каза, усмихвайки се:

— Аз носех шапката, там на планината, само при слънчево време.

С брат Христо казахме:

— Много се радваме, Учителю!

Продължи да ни говори за музиката:

— ***Колоритните тонове са израз на мисълта. Идейното е връзка между материалното и реалното.*** За да изпееш и развиеш по Божествените правила един тон, ти трябва да бъдеш уверена, че само по този начин може да се изпее този тон. Да нямаш никакво колебание или раздвояване, че може да се изпее и другояче!

— Да, Учителю, особено пределните височини могат да се изпеят само по този начин.

— Ако пееш правилно тонът ФА, ти ще можеш да помогнеш на човека на физическия свят. Например, красиво ще го прегърнеш, ще го излекуваш. Ако не пееш правилно тонът МИ, ти не можеш да целунеш искрено някого.

— Учителю, как могат да се лекуват люлеещите се и тремолиращите гласове?

— Никой не може да даде повече от това, което носи от миналото си. За тремолото и люлеенето на гласа, са причина нервите, дисхармонията в чувствата, неправилен живот в миналото и сега. Има още и някакво нарушение между нервните възелчета в мозъка, в центъра на музиката и нервичките в ларинкса. Ние имаме тук — посочи челото си, там дето е центърът на музиката — 25000 клавишчета. Мускулите на лицето, на челюстите, на гласовия орган и нервите на тези мускули, играят съществена роля при пеенето. Ти трябва да ги изучаваш! Долната челюст е една масивна кост, която се отваря и затваря. Тя служи за основа на тоновете. Ти трябва да изучиш ролята на мускулите на лицето, които вземат участие при пеенето и при изговарянето на гласните, на съгласните и на сричките на думите. За да се изпее чисто един тон, той трябва да съвпадне с вътрешните и външните вълни на своя фокус. Когато се задмине или недостигне този фокус, се получава нечист, неточен тон. Тогава липсва нещо и в тембъра на такъв тон. Той не е вече достатъчно ясен.

— Учителю, дойдоха при мен едни родители и ме помолиха да предавам уроци на дъщеря им по пеене. Тя била по-малка от 15 години. Аз не им отговорих ще се съглася ли, защото поисках да се посъветвам с Вас. Знайно е, че гласът претърпява мутация през пубертета. Какво ще ми кажете, Учителю, да им откажа ли?

Той помисли малко време и каза:

— Още през средните векове в манастирите са се обучавали малки послушници на изкуството пеене. Тогава според италианската школа, техните гласове звучали като инструменти. Според мен, ако децата вземат уроци по пеене още от ранното си детство, ще се развият като много добри певци и музиканти.

— Учителю, ами ако през пубертета гласът се измени?

Учителят не ми отговори с думи, но аз прочетох мисълта му.

— Учителю, вие цитирате в една беседа, думи от Евангелието: „Сине мой, дай ми сърцето си, казва Бог". — Учителят ни каза:

— Човек не трябва да се привързва към никое смъртно същество, а да служи на Бога. Ти нямаш право да откъснеш едно цвете само за себе си!

— Учителю, композиторите от миналото изхождали ли са от същите принципи, за които говорите Вие?

Учителят отговори утвърдително и продължи:

— Нито един от композиторите не е познавал Божествената Любов. Някои от тях са станали жертва на човешката Любов. **Моцарт** е весело, палаво дете. Музиката му благоухае и в нея преобладава синия цвят. Той не е разбрал Божествената Любов. Името му значи: „**мо**" — значи черен, смърт, „**царт**" — значи цар. Обратното взето, в детинството си е живял като цар. Свирел е в дворците на императори и князе, а края на живота си е живял в черна мизерия.

Бах е с широко благоутробие. Спокоен е. Неговата музика излъчва това спокойствие и широта. Той е много плодовит. Представата за неговата музика е една богата градина със свежи зеленчуци и плодове, добре напоена. Буквата Б в началото на името му показва покълване, растене. **Бетховен** е неспокоен, силно честолюбив, амбициозен и горд. Невидимия свят е оставил Бетховен в нищета и страдания, за да търси Истината с музиката си. Ако съдбата го беше оставила в благоприятни условия, той нямаше да остави това творчество на човечеството. Бетховен през целия си живот не е познал Божествената Любов. На края на живота си, когато е композирал деветата си симфония, когато е работел над думите на „Ода на радостта" от Шилер, за братство и любов между хората, Невидимия свят му открехнал за миг само едно малко прозорче, през което той зърнал Любовта, преди да си замине от Земята.

— Учителю, кои планети са влияели на Бетховен?

— Той е имал влиянието на Венера, Юпитер, а после се явява и Сатурн. **Шопен**, също не е познал Любовта. В неговите ноктюрни и валсове има нещо болезнено, сантиментално. Неговите композиции трябва да се свирят пред богати и охранени хора, със затъпени чувства. Под влиянието на неговата музика, те ще отворят сърцата си и ще развържат кесиите си. **Лист** — името му започва с буквата Л. Той е имал Любов към музиката и към приятелите си.

— Учителю, кажете ми нещо за лекуване и обновление, когато съм неразположена гласово?

— Ще пееш тонът ЛА, като ще прекарваш ръката си от рамото надолу, до китката на ръката си, с буквите А, Е, И, О, У. Първо с дясната ръка, после с лявата. Ще дойдат от Горе сини и бели ангели, и ще те излекуват.

— Учителю, ами ангелите имат ли бои, цветове?

— Ангелите са розови, сини, аметистови, жълти и блестящо бели, по блестящи и от Слънцето.

— Учителю, благодарим Ви!

ВИДЕНИЕТО

19.10.1941 година — Изгрева — София.

Днес времето е ветровито. Студено е. Вихрушка от пожълтели листа се носи по горските пътеки. С брат Христо се запътихме при Учителя. Той веднага ни прие. Най-напред му разправих неприятностите, които неотклонно следват моя път в операта. Той ме слушаше внимателно. За диригента А. Н. каза:

— Ние ще го насолим!

Аз не отдадох голямо внимание на тези думи, но брат Христо слушаше видимо развълнуван. Не мина и седмица, заведоха съдебен процес срещу диригента. Съда гледаше делото, публично вестниците писаха, но всичко се потуши.

Учителят заговори за животните:

— Предните крака на животните са станали наши ръце. Животните се движат успоредно със земята. Растенията и хората са перпендикулярни на земята, но с тази разлика, че главата на растенията е заровена в земята. Зъбите на животните са на ръба на носа у човека. Вместо да хапе, той да мисли. Рогата на животните са в ноздрите, в носа на човека, където са и чувствата му.

— Учителю, някои сестри от Изгрева, говорят за свои видения. Вие какво ще кажете за тия видения?

— Тези образи, които те наричат видения, са сенки.

— Ти — рекох, във всичко, което виждаш имаш видения, защото виждаш истинската същност на нещата. Ти виждаш живата същност на природата.

— Ето, аз ще ти дам сега едно видение! — той си затвори очите. Стаята в която бяхме, се освети на линии. Тези линии бяха всичките цветове на дъгата. Те започнаха постепенно да се въртят около себе си, преплетени с ослепителна светлина. Образува се едно въртящо се кълбо, от което се отвори нещо като вратичка и за миг се показа лицето на най-красивия ангел.

— Учителю... — прошепнах аз и видението изчезна.

По-късно, когато излязохме от стаята, попитах брат Христо какво е видял? Той ми каза, че е видял същото видение.

Попитах:

— Защо не изпитвам страх към вас, Учителю? Аз Ви чувствам като близък, роден, Божествен баща.

Той се усмихна:

— Ти не се страхуваш от мен, само нечистия се страхува. В астралния свят, нещата само се виждат, там няма говорене и поучение.

— Учителю, когато бях на 13 години, се разболях от скарлатина. Цели 12 дена съм била излъчена. Все бълнувах: когато Слънцето се скриеше и настъпваше нощта, аз ставах русалка, със рибена опашка, влизах в хладните води на едно езеро в местността „Сините камъни" в Сливенския балкан. Сутрин, щом се покажеше първият лъч на Слънцето, аз ставах едно чудно бяло цветенце и израствах там край стръмните пътеки. Пътниците, които минаваха край мен, не ме забелязваха. По едно време видях сестра ми и брат ми, и майка ми и баща ми, да минават покрай мен. Аз ги виждам, а те не ме виждат. Като залезеше Слънцето и настъпи нощта, аз пак ставах русалка.

Учителят ми каза:

— Ти си минала едно посвещение. Цветето е най-духовното превръщане. Рибената опашка е в гъстата материя. Горната част е духовна. Когато Християните бяха гонени, те се криеха в подземия, наречени катакомби. Техният знак е бил две риби, една срещу друга. Този знак е означавал чистота и мълчание. На старогръцки думата риба се чете: „Христос победи!"

— Учителю — казах аз, — някои на Изгрева ме критикуват. Казват не на мен, а на Брат Христо, че не разбирали моето колоратурно пеене. Преди няколко дена ме срещна на Изгрева, брат Лулчев и ми каза, че не разбира колоратурното пеене и че този вид глас не бил пригоден за братските песни.

— Ти ще му кажеш: „Аз слизам от Горе. Оттам съм започнала и постепенно слизам надолу". Който дойде при теб и започне да те критикува, ти ще го накараш да ти изпее нещо. Като каже, че не може да пее, ти ще му кажеш: „И аз не мога да те слушам!" Златната монета няма нужда да се доказва, че е златна. Тя сама за себе си говори!...

Когато носиш вълнени, копринени, ленени или памучни дрехи, свързвай се с тях! Свързвай се с растението на памука, на лена, с овцете, с бубите, за да им помагаш и те да ти помагат...

— Учителю — казах аз. — Моите птиченца* ме гледат с по едно око, защото очите им са отстрани на главата им.

Учителят се разсмя с пълен глас и каза:

— Те с едното си око те виждат момиче, а с другото око те виждат момче...

И аз започнах да се смея. Същото правеше и брат Христо...

НОВОТО БИТИЕ — ПЪРВИ БОЖЕСТВЕН ДЕН

07.12.1941 година — Изгрева — София.

Днес съм свободна. Репетициите се отмениха. Брат Христо дойде от Изгрева и ме заведе при Учителя. Той като че ли ни очакваше. Щом се озовахме пред вратата на салона слезе по стълбата и ни прие в долната стая.

Пак говорихме за операта. Учителят каза на брат Христо да отиде в министерството за една работа, вместо мен. Аз

---

* Веднъж с брат Христо срещнахме деца, които бяха уловили едно малко птиченце-канарче. Аз им го заплатих и го прибрах в стаята си. Попитах Учителя какво да го правя и той ми каза да го поставя в къщичка с отворена вратичка, да следя пеенето му и да го записвам. Канарчето беше женско. Веднъж като беше кацнало на мрежата на прозореца ми, отвън кацна друго птиченце-червеношийка. Двете започнаха да се „разговарят". Отворих прозореца и червеношийката влезе в стаята. От този ден те се сприятелиха и имаха малки птиченца. Учителят понякога ме питаше за тях. Когато канарчето мътеше яйцата си, пееше тихичко-„под сурдинка", много хубави вариации. Аз ги записах и ги пях в операта. (Бел. авт.)

попитах:

— Учителю, на Небесата има ли нотни знаци?

— Нотните знаци са белези на живи, колективни душички. Всеки нотен знак изразява един тон. Всеки тон е живо, разумно, колективно същество. Всеки тон съдържа живи душички. Тези живи душички са обертоновете. Всеки тон съдържа 16 обертона. Ако не се обади един от обертоновете, тонът става фалшив, той губи нещо и от своя цвят. Обертоновете са ангелчета.

На физическия свят имаме 16 обертона, но има обертонове и в ангелския и Божествения свят. Обертоновете се явяват в един строго определен ред.

— Учителю, защо най-напред прозвучава октавата, а не някой друг интервал?

— Като прозвучи октавата му, обаждат се съществата от ангелския свят. Когато тонът прозвучи на физическия свят, същевременно той прозвучава и в ангелския и в Божествения свят с обертоновете си. Нашите уши не са пригодени да чуят тоновете в ангелския и Божествения свят. Само душата може да ги чуе. Там тоновете се и виждат.

— Учителю, как са се образували тези обертонове?

— Например, ако хвърлиш камък в спокойна вода, образуват се концентрични кръгове. Всеки кръг е един обертон. Това става и във въздуха. Първият, основният тон е мъжки, слънчев. Секундата пък е женския принцип. Терцата е детето. Четвъртият тон е по-твърд.

— Учителю, защо нотните знаци се пишат само на пет линии?

— Нали има и други спомагателни линии отгоре и отдолу на петолинието?

— Да, Учителю, защото петолинието не е достатъчно за високите и ниски тонове.

— Петолинието е пентаграмата в музиката. Петолинието изразява съвършения музикант на физическия свят. То изразява неговите добродетелли: **Истина, Правда, Любов, Мъдрост, Добродетел**.

— Учителю, тогава пентаграмата може да се напише с пет линии, вместо с две?

— На тези пет линии можем да напишем мотивите на песните. Ти, рекох, скицирай това!

Певците, които пеят под петолинието, се качват отдолу нагоре, а които пеят над петолинието слизат оргоре надолу.

— Учителю, защо пентаграмата има начупени линии?

— Тук при тази пентаграма работят други сили. Петолинието е нужно за физическия свят, както и нотните белези, а пентаграмата е за космическия свят. В Божествения свят всичко е живо. И словото и то е живо. В Божествения свят, няма

букви и срички. Нотните знаци, петолинието и буквите са за физическия свят.

— Учителю, светските певци полагат големи грижи за гласовете си.

— Те ги пазят от една страна, но от друга страна ги развалят. С неправилния си живот те погубват гласовете си. Те злоупотребяват с мислите, чувствата и постъпките си. ***В човешкото гърло са складирани най-големите богатства от Божествения свят***. Никой не подозира какви богатства са вложени в гърлото му. Разумни същества, ангели живеят в гърлото на чистите, идейните певци. Тези ангели са наредени там по служби, по йерархии. Ти пази хармонията между мислите си и чувствата си. Хармония да има и в постъпките ти! Обичай Божественото в хората. Обичай душите им! Дръж в съзнанието си светли и благородни мисли!...

Вокалното изкуство е играло важна роля още от дълбока древност. ***Пеенето е неразривно свързано с вярата у човека към Бога***. Вярата е вродена у човека. Човек не може да живее нито един миг без вяра, следователно човек не може да живее нито един миг и без пеене.

Първите религиозни обряди в предисторическите храмове са били извършвани от избрани служители, които са посвещавали живота си да служат на Бога. Там те са изучавали специални школи на храмово пеене. Моисей получи скрижалите на планината Синай с един възторжен химн на Божията сила, мъдрост и правда.

— Учителю — попита брат Христо, — Аарон пеел ли е?

— Аарон е бил много музикален. Той имал красив бас. Когато говорел, словото му се е изливало като музика. Всички светии и пророци са имали хубави гласове. Някои от тях са свирели на някакви инструменти.

— Учителю, цар Давид какъв глас е имал?

— Цар Давид е бил и певец, и композитор. Неговата музика се е предавала от уста на уста. Той е пеел псалмите си вдъхновено и е излъчвал лечебни сили. Цар Саул се е лекувал от неговото пеене. Той е бил тенор.

Учителю, Христос пеел ли е?

— Христос донесе на Земята новото пеене. Той корегира фалшивия тон ФА, на Адама, със своята саможертва на кръста и Любов към човечеството. Христос внесе в пеенето най-мекия елемент — благостта и милосърдието. Първите тайни на мистичната школа по пеене, той откри на своя пръв ученик Йоан, на Марта и Мария, сестрите на Лазара, с една магическа песен.

Учителят извади най-хубавата си цигулка и засвири една мистична мелодия. Той запя след малко същата мелодия с думи. Ние започнахме да записваме първо думите, после и ме-

лодията. Учителят спря да свири и каза:

— Вие можете да запишете само думите. Мелодията ще заучиш наизуст. Тази песен е много дълга. Ти за колко дена можеш да научиш една опера?

— За около 20 дена мога да науча една опера — отговорих — защото съм имала подобна задача.

— Ти когато заучиш тази мелодия — каза Учителят, — ние ще изненадаме сестрите и братята, след беседата, в салона. Ти ще я пееш и аз ще свиря с цигулката.

Забелязах в този момент, че брат Христо се просълзи от радост и благодарност към Учителя. С него записахме следните думи:

„В началото Бог създаде небето и земята. А земята бе пуста и неустроена. Нямаше ред по нея. И тъмнина бе върху бездната. И Дух Божий се носеше над водите на живота. И рече Бог да дойде красивата виделина. И тя се яви със своята светлина. И видя Бог, че тя бе добра! И Бог раздели светлината от тъмнината. И видя Бог, че бе добре и нарече Бог светлината ден, а тъмнината нощ. И стана вечер и стана утро първи ден!"

— Учителю, сега чета Библията наред, като започнах от началото. В Битието на Мойсея, не е писано красивата Виделина.

Учителят ни откри най-свещеното нещо, което съм чула досега от него:

— ***Бог, сега сътворява света по нов начин. Бог създава нов, друг свят по нов начин. Бог създава сега света на Любовта, на Мъдростта и на Истината.***

Много откровения ни говори Учителят, които откровения не ми е позволено да запиша. Учителят с голямо търпение повтаряше мелодията, за да я научим наизуст.

— Ние ще го изпълним в 5 часа сутринта пред сестрите и братята — каза пак той.

Докато си отидохме в града, мелодията все звучеше в ушите ми. Щом влязох в стаята си, аз я изпях и я изсвирих на пианото си. Бях много радостна и щастлива. Брат Христо подълбоко изживяваше всичко. Споделих с него:

— Не зная, брат Христо, ще ми бъде ли възможно да пея толкова рано, в 5 часа?

— Учителят ще ти даде сила и възможност!

МИРЪТ ИДЕ!

17.01.1942 година – Изгрева – София.

Тази сутрин влязохме рано при Учителя. Спах предната вечер на Изгрева, в братските стаи за гости. С брат Христо седнахме на посочените ни столове и тихичко изпяхме първия ден на „Новото Битие".

– Аз си го свиря на пианото, Учителю! Ако се запише с ноти, ще може да се направи и акомпанимент.

– Не! – каза Учителят. – Сега тази песен няма да се нотира! Ти ще записваш само думите! Първият ден започва от тона ДО. Вторият ден ще почне от тона РЕ, и така, докато се изпеят седемте дена. Вторият ден ще бъде по-сложен, но по-къс.

– Учителю, по какво познавате дали времето е музикално?

– Тогава има присъствие на музикални гении. Когато нашите движения и нашето пеене е естествено, тогава от невидимия свят слизат гении и те започват да ни преподават от Божествения свят онази висша наука на ангелското пеене.

– Учителю, посещават ли Ви реално ангели?

Той се усмихна и каза:

– Тук на земята аз срещам въплътени ангели. Те слизат на земята, за да извършат някоя Божествена работа.

– Учителю – каза брат Христо, – четох в беседите Ви, че ангелите са завършили своята еволюция и че те всички са добри певци.

– Ангелите са светли, чисти същества. Човешкото пеене на Земята е кряскане в духовния свят. Човек живее в много гъста материя на Земята. Тялото му също е направено от груба материя, която още повече огрубява от неправилния живот.

Ангелите се делят на йерархии. Когато те пеят, в същото време те светят със силна, ослепителна светлина. Така светят Ангелите от високите йерархии. Колкото по-надолу слизат, толкова тяхната светлина се намалява и се обръща в някакъв цвят.

– Учителю, – попитах аз – ангелите имат ли криле? Художниците ги рисуват с криле от перушина.

– Ангелите имат криле от светеща материя. От същата материя е направено и подвижното им тяло. Те непрестанно се уголемяват и намаляват и стават по-малки от един атом. Всичките техни движения се придружават от вълшебно пеене.

Учителят започна да настройва цигулката си и засвири една мелодия. Ние чухме, че от цигулката му звучаха тоновете на няколко цигулки, а след малко време чухме вече цял оркестър, който накрая постепенно, затихвайки, съвсем изчезна. Брат

Христо каза:

— Много е хубава мелодията, Учителю!

Той пак провери струните на цигулката си и поясни:

— Тази мелодия е за мир.

Брат Христо се сети коя е мелодията, защото запя същия мотив с думите: „Мирът иде вече, мирът иде вече, мирът иде вече, тъй наш Господ рече!“ Учителят сияеше.

— Ето сега — каза той, — съществата постепенно започват да слизат от Горе, сутрин рано, преди изгрева на Слънцето. — И той засвири най-напред толкова тихо, че ние едвам го чувахме и постепенно засилваше мелодията до форте, фортисимо и постепенно затихваше, докато ни даде илюзията, че музикантите се отдалечиха.

— При фортето — каза Учителят, — имаме обедно време и после постепенно, идването на вечерта. Тази мелодия ако се изсвири или изпее от цял оркестър и хор, единно и с вяра ако се изпълни, мирът ще дойде между человеците! Ти, рекох, припомни си правилата за композиране и я напиши тази мелодия! Можеш и да я дирижираш!

Аз весело се смеех с глас. Учителят продължи:

— С музиката аз изследвам мисълта на човека. Аз си свиря тихо и правя своите изследвания. Моето свирене има отзвук, защото се свързвам с Великия свят, даден от Бога, затова вие не чувате една цигулка, а множество цигулки. Тоновете на тези цигулки се сливат в един акорд. Божественият свят е хармония и музика. Когато мислите на хората са светли, те се сливат в един общ акорд и пеенето им и свиренето им е хармонично.

— От кога съществува музиката на земята, Учителю — попита брат Христо.

— Музиката е слязла на земята от четири хиляди години преди Христа. Атланската раса не е била музикална. За това и става потъването на Антлантида. ***Който иска да живее дълги години, той трябва да пее.*** Добрият човек е музикален. Лошият човек не е музикален.

— Учителю — казах аз, някои певци употребяват груба, нечиста храна, за да се засили гласа им.

Учителят поясни:

— Само чистият и правилен живот на човека, предава сила и мощ на гласа. Прави, чисти мисли, чувства и постъпки. Виканото нищо не е за Небето. Там не се интересуват от такова пеене. Ако един ангел слезе на Земята и изпее една магическа песен, гробовете ще се отворят и мъртвите ще възкръснат, болните ще оздравеят, слабите ще станат силни, лошите ще станат добри, гладните ще се наситят, жадните ще отолят жаждата си, слепите ще прогледнат, немите ще проговорят и глухите

ще прочуят.

— Учителю, то ще стане като второто пришествие...

— На Земята има девет концентрични сфери. Във всяка една сфера ще има по едно пришествие.

— Учителю, по какво да разбера, че това, което мисля, чувствам и постъпвам е по Бога?

— Ще изпееш тонът ФА в три октави, когато разрешаваш нещо от материален характер на физическия свят и като пееш, ако изпиташ едно приятно чувство под лъжичката и има хармония между мислите и чувствата, ти ще постъпиш право... След това ще изпееш тонът СОЛ в три октави, за въпроси, свързани с духовния свят и ще изпееш тона СИ в три октави, за въпроси, свързани с Божествения свят. (Тук Учителят даде още един метод, но не мога да го опиша, защото ми каза: „Давам го само на теб!“)

ОТЛОЖЕНАТА РЕПЕТИЦИЯ

10.03.1942 година — Изгрева — София.

Днес, сутринта в 10 часа без четвърт, отидох на репетиция в операта. Изненадах се, че бях записана на листа в програмата, да започна репетиции на ролята Есмералда в операта „Продадена невеста“ от Сметана. Аз замръзнах на мястото си и в първия момент не знаех какво да правя. За горната репетиция трябваше да се явя в 1 часа по обяд. Реших да се боря и да се отърва от тази роля. Преди известно време ми бяха дали „Амур“ в операта „Орфей“, но аз щастливо се освободих от нея. Също и от „Велгунда“, в операта „Рейнско злато“ от Вагнер. Сега всеки ще ме попита защо не искам да пея горните роли? Защото трябваше да изляза на сцената с твърде разголени костюми, с което се излагах на простудяване, а освен това ги смятах неподходящи за мен, като ученик на Новото учение. До 12 часа имаше време и аз реших да отида сама при Учителя. С трамвая отидох до Семинарията и оттам, тичайки преминах гората. Озовах се на поляната на Изгрева. Учителят беше седнал по средата на една пейка. При него беше брат Боев, с листове в ръце. Едва сдържайки сълзите си, разказах всичко на Учителя, гледайки го в очите. Той ги затвори, постоя известно време така и тихо ми каза:

— Успокой се, тази роля ти ще я изнесеш на сцената. Те ще те облекат с трико. ***Ученикът трябва да слезе ниско долу, за да спаси някоя душа. Като се изцапа, после ще се измие.***

Останах смаяна от отговора на Учителя. Той продължи:

— Няма нищо, ще пееш тази роля. Те после ще те освободят от нея. Ти приемай с благодарност всичко, което Бог ти праща там и по-скоро ще ликвидираш кармата с тях.

Цялата ми тревога отлетя. Успокоих се! Щом Учителят ми казва... Аз му напомних, че бързам за репетиция и го попитах колко е часа. Когато ми каза, извиках че съм закъсняла вече:

— Ще ме глобят, Учителю!

— Няма да те глобят! — успокои ме той.

Аз му благодарих, целунах ръката му и още по-бързо затичах през гората за града.

В началото на гората срещнах сестра Савка с още една сестра, които се връщаха от града. Като ме видя, тя каза: „Кое е това славейче дето хвърчи през гората?"

Когато влязох във фоайето на операта, на програмата моята репетиция беше зачеркната с червено мастило и пишеше: „Отложена"!

Благодаря на Небето гдето ме срещна с Великия Учител! Научи ме, Господи, да ходя благопристойно в пътя на Истината ти! АМИН!

МУЗИКАЛНИТЕ КЛЮЧОВЕ

19.03.1942 година — Изгрева — София.

Днес преди обяд, влязохме в приемната стая на Учителя, заедно с брат Христо. Учителят беше с весело настроение. Каза, че времето е музикално и започна да говори за музикалните ключове:

— Ключовете, за които говори официалната наука са едни, а мистичните музикални ключове, се дават на ученика при посвещението. С тия ключове ученикът отваря вратите на свещения живот на Бога.

— Учителю, ами каква роля имат музикалните ключове с които до днес си служим в музиката?

— Ключовете в музиката имат една задача, да покажат на хората, как да трансформират силите си. Всичките музикални ключове са слезли от един висок свят.

— Учителю, нотата, която се пише на второто междулиние при ключ СОЛ, отговаря на тона ЛА. При басовия ФА ключ, същата нота отговаря на тона ДО. При сопрановия ДО ключ — на СИ. Има още теноров ДО ключ и алтов ДО ключ.

Има и други ДО ключове, които не се употребяват.

Учителят каза:

— Ти искаш например да отключиш сърцето на някой закоравял егоист, започни с ключът ФА, на Мъдростта, сетне продължи с ключът СОЛ, на Любовта и най-сетне с ключът ДО, на Истината. Невидимият свят е превел тези ключове на Земята.

— Кой е ключът на сърцето, Учителю?

— Ключът на сърцето е ключът на Любовта — СОЛ. Ключът на ума е ключът на Мъдростта — ФА. Ключът на волята е ключът на истината — ДО.

— Учителю, ами подразделенията на ключа ДО?

— Те отговарят на волята в човека на физическия, духовния и божествения свят. Ключът СОЛ е най-грациозен. Той прилича на красив ангел, с навита като спирала пръчица, посочва местата на всичките нотни знаци.

— Учителю, ученикът трябва да се научи бързо да чете написаните ноти на всичките видове ключове. Например, 5 такта на ключът СОЛ, два, три такта на ключът ФА и няколко такта на трите вида ДО ключ. Тези упражнения са много полезни за бързо ориентиране. Учителю, моят професор по солфеж, Емил Депорт, ни нареждаше в кръг по средата на една голяма зала. Този кръг беше от 5,6 реда ученички. Той сядаше в средата на кръга, върху въртящ се стол и посочваше бързо с палката си, кой да започне да дешифрира. Ние всички държахме отворени солфежи в ръце. Той се въртеше на стола и бързо посочваше, вие, вие и пр...

— Ти имаш връзки с тях от миналото си, когато си работила във Франция — каза Учителят. — Когато си заминете от Земята и отидете в невидимия свят, няма да ме видите докато не ви подложат на изпит. Вие трябва да издържите този изпит. Ще ви изпитат пред специална комисия, можете ли да четете на всичките видове ключове? На СОЛ — Любовта, на ФА (басов) — Мъдростта, на ДО (сопранов) — Истината, на ДО (алтов) — Правдата и на ДО (теноров) — Добродетелта. Когато комисията провери, че можете да пеете на тези ключове, вие ще ме видите! Ще видите и славата Божия. Ще ви се отворят Божествените и духовни очи!

— Учителю, Вие такъв ли ще бъдете там на Небето или ще имате друг вид? — Учителят се усмихна и каза:

— Аз ще се променя и вие ще ме познавате. Апостол Петър държи ключа на Рая, на Любовта, СОЛ. Има и един ключ на ада, ФА. Юда предаде този ключ на вратаря на ада. Има още един ключ, с който се отварят дверите на престолът Божий. Там живее и Христос. Вие музикантите работите с тези ключове. Не-

видимите музикални Същества си служат с тях да отварят дверите на всички слънчеви системи. Всяка звезда, всяка планета, всяко Слънце си имат ключ. Всяка звезда е музикален тон, написана нота на небето. Целият космос, цялата вселена, са облени със една непрекъсната, магическа музика. Божествена музика.

— Учителю — попита брат Христо, — композиторите долавят ли тази небесна музика?

— На Земята пристигат сямо някои откъснати преводи от тази Божествена музика, чрез гениите на музиката. Тези мелодии губят от Божественото, докато се напишат с ноти.

— Учителю, в Божествения свят има ли нотни листа?

— На небето нотните листа са живи. Небесното пространство е лист, на който са написани нотите с ръката на Бога. Тези ноти са цели светове. Всяка звезда на небето е написана нота. Тук на Земята има преведени 24 гами, които са дадеди от двадесет и четирите старци, за които пише Апостол Йоан в Откровението си.

— Учителю, Адам и Ева познавали ли са тези ключове и пеели ли са ги?

— Бог даде на Адама ключът на Любовта, но той го изгуби. Сега, с музиката на шестата раса, човечеството ще намери загубения ключ. Новата Ева, новата жена ще намери този загубен ключ на Любовта. Думата Любов е само превод на истинското име на този ключ, който Адам изгуби в Рая. Скришна е тази магическа дума и трябва да се намери. Щом се намери магическия ключ и думата ще се намери. Бог ще се изяви чрез нас. Всеки нов ден започва с нов тон от гамата. Всеки нов ден започва с нова гама. Заедно с този тон, с тази гама, се изпращат енергии от разумния свят.

МОЕ ОТКРОВЕНИЕ: В България живя и работи Учителят на Всемирното Бяло Братство. Той донесе Новия живот и откри магическия ключ на Любовта. Българите още не го разбират и не го приемат. Българите имат една светла звезда на Небето, поради Учителя, защото Небето е определило Той да работи в България. Блажени тези, които го разбират и прилагат неговото Божествено учение!

Господи, Учителю, благодаря Ви!

СЛОВОТО И МУЗИКАТА

10.04.1942 година – Изгрева – София.

Днес брат Христо дойде рано сутринта в града. Вече бях готова и го чаках. Минахме през гората. Учителят изпращаше на прага на вратата един посетител и ни покани в приемната. Той ни каза да седнем и за малко излезе. Като се върна, аз му казах:

– Учителю, чувала съм че духовните песни на Хендел, Хайдн и др. не са били написани с тактове.

Учителят каза:

– Светът на словото се различава от светът на музиката. Светът на буквите се различава от светът на тоновете. Словото и пеенето са два различни свята. Словото иде от света на синовете Божии, света на принципите, а пеенето иде от света на ангелите, света на чистите същества, света на красотата. Двата свята заедно олицетворяват пълнотата на Великия Божествен живот. Този живот, обаче се изявява на физическия свят чрез едни и същи органи, които наричаме гласови органи. В Божествения свят няма тактове. Словото и думите се римуват естествено. Небесните музикални форми като слязат в човешкия свят, претърпяват известни промени и ограничения. Тактовете са човешко изобретение. Тактовете в музиката, отговарят на човешките закони.

– Учителю, например в такта с размер 3/4 има първо силно време, а второто и третото времена са слаби. Ако напишем мелодия в този размер, ние не трябва да слагаме силна сричка под слабото време и слаба сричка под силно време в такта.

– В света на Любовта, словото и музиката са хармонично съчетани. Когато пойните птички искат да кажат нещо, те само пеят. Каквото е отношението между музика и слово, такова е отношението между музика и движение.

Брат Христо добави:

– В Паневритмията имаме слово, музика и движение, Учителю.

Аз попитах:

– Нали движението трябва да хармонира с музиката и да се съгласува с нея?

– Всички окултни упражнения могат да се пеят с движения.

– Учителю, защо ги наричате упражнения?

– Това не са още окултни песни, те са окултни упражнения. Например, ти как ще изразиш с движение и пеене, че даваш нещо?

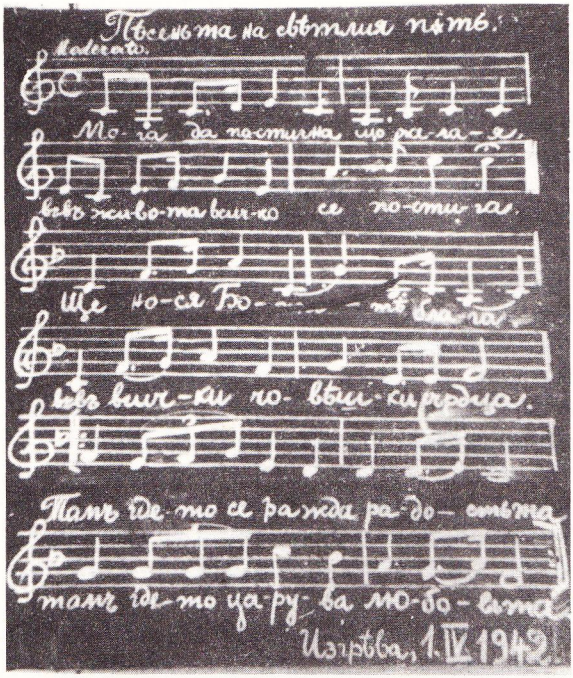

Докато аз мислех как да го направя, той стана прав, протегна двете си ръце с прибрани пръсти във вид на чашки, излъчващи Божествена щедрост. Подвижи ги отвътре настрани, бавно и тържествено, и запя: „Ще нося Божиите блага във всички човешки сърца!“ — от упражнението „Мога да постигна що желая“.

Пак седна и продължи:

— В Божественият свят движението е музика и музиката е движение. В божествения свят, Словото е движение и движението е Слово. Ако поискаш вратата на Рая да се отключи сама, ти застани пред нея и запей! Ще изпееш по всичките правила с ангелски глас, с любов, песента на Любовта, Мъдростта и Истината и вратата на Рая широко ще се отвори пред тебе. Всички души, които са се отклонили от пътя на Истината, се лутат и страдат в тъмнина. Само чистите по сърце ще видят Бога!

В бъдеще певците в операта няма да изнасят на сцената грешния, порочния живот на хората. Потомците на третия Адам, хората на шестата раса, те ще бъдат носители на новите изкуства, на новите науки от Божествения свят.

В този момент почукаха на вратата. Учителят стана, поговори на прага на външната врата с една сестра и пак влезе. Седна на мястото си и след кратко мълчание продължи:

— Само гениалните души имат и вътрешна, и външна светлина. Слънцето има и вътрешна, и външна светлина. Земята има само вътрешна светлина. Тя ще добие и външна светлина, когато бъде населена само от гениални, напреднали същества. Тогава тя ще започне да свети като Слънцето.

— Учителю, кой е най-светлият център на човешкото тяло? — попитах аз.

— Този център се намира между двете очи, в основата на носа. Един ясновидец може да види дали този център свети в човека. Ако този център загуби светлината си, това показва,

че човек се е откъснал от Божественото дърво и като падналия плод, започва да гние, да се разлага и да мирише. В духовния свят, ангелите и светлите, напреднали души, непрестанно славославят Бога и Неговото име. Те възпяват Неговата съвършена Мъдрост, Истина и Любов. Тук на Земята се виждат плодовете на Божествения живот, в красивите форми на природата, в красивите чувства, във възвишените мисли, във вдъхновението и творчеството.

— Учителю, на Небето има ли хорове?

— Там светли същества и ангели пеят.

— Ами дирижира ли ги някой, Учителю?

— Те пеят без диригент. Когато окултните певци достигнат съвършенството на ангелите, те ще пеят без дирижиране. Бог ще ги дирижира! ***Диригентът трябва да бъде чист и съвършен. Той трябва да бъде малко по-долу от ангелите. Само такъв човек може да бъде диригент.*** Може да правите така: На репетициите да има диригент, а на концерта той да седне в публиката и с мисълта си да дирижира хора и оркестъра. Това наричам аз диригент!

— Учителю, словото ли се е родило по-рано, или музиката?

— Първичното слово, това е музиката. Първите букви на музиката, първите слова на музиката са седемте тона на гамата, които са излезли от устата на Бога, възприети са от ангелите и са въплътени в човешкия глас. ***Пеенето е тясно свързано с мисълта***, едно проявление на мисълта. Човеците са започнали да пеят, когато са започнали да мислят. ***Бъдещата симфонична музика ще бъде сформирана само от човешки гласове.*** Певците в тези хорове ще пеят до седем октави. Първите певци са служели с пеенето си в храмовете и светилищата на древните окултни школи.

След малка пауза, Учителят продължи:

— Тоновете са отронки от мисълта на ангелите и всяка отронка, всеки тон сам пее и се настанява в подготвеното човешко гърло. В това гърло е поместен и ***гласовият орган***, който ***е най-сложното проявление на човешкото битие. Човешкият глас е израз на човешката душа.*** По него се познава как живее човек, по начина по който пее тоновете се познава какво общуване и какви връзки има с ангелския свят. Славеите са представители на ангелския свят. Те са изпратени да пеят 10 000 години на човечеството даром. Тия духове изкупват една своя погрешка от миналото си. Преди грехопадането славеите не са се хранели с мушички и червейчета. След падането на Адам и Ева и те са съгрешили. След идването на шестата раса, те ще станат пак вегетарианци. Ученикът на Новото пеене трябва да знае как да живее, как да се храни, как да диша, как да ходи, как и каква вода да пие и кога да я пие, за да могат гласните струни и неговия

гортан да се преустроят с нови музикални клетки, които ще дойдат от Новото слънце, на новите слънца. Гърлото на окултния певец трябва да съответства на видимото Слънце, което е израз на музикалния живот на висшите същества и то пее и предава музиката на цялата вселена. Това гърло предава мислите и чувствата на ангелите...

Почукаха на вратата. Извикаха ни за обяд.

МУЗИКАЛНАТА ПЕНТАГРАМА. ХИМН НА СЛЪНЦЕТО.

05.05.1942 година – Изгрева – София.

Днес времето е ясно, слънчево. С брат Христо се уговорихме да се срещнем на трамвайната спирка и да отидем на Изгрева.

Учителят слезе по стълбичката. Лицето му сияеше. Около главата му светеше блестящ ореол. Той ни покани в малката приемна стаичка. Като седнахме на определените ни места, Учителят каза:

– Днес времето е музикално. Има присъствие на музикални гении.

– Учителю – започнах аз. – Вие преди известно време ни казахте да скицираме пентаграмата с петолиния. Ние заедно с брат Христо опитахме. Ето, начертахме цялата пентаграма с петолиния.* Много трудно беше да се начертаят ъглите.

– Сега, Учителю, да нанесем ли мотивите от вашите песни?

Учителят си затвори очите и мислеше. След това каза:

– Във външния кръг, вие можете да сложите „В началото бе Словото“, „Ще се развеселя“, „Имаше Човек“, „Бог е любов“...

– Учителю, аз по вътрешно чувство усещам кои песни са важни.

Учителят разгледа внимателно пентаграмата. Аз попитах:

– Учителю, в най-вътрешната част да нанесем ли мотивите на вашите български песни? Ами в триъгълниците кои песни да сложим?

Учителят радостно ни погледна.

– Там, ще сложите новите песни.

Тъкмо се канех да го попитам, кои нови песни и ме озари мисълта, че те са песните, които съм нотирала до сега.

---

* Виж корицата – бел. ред.

Преди два-три дена брат Христо ми беше донесъл едно листче с напечатан върху него текст. Беше озаглавен: „Химн на Слънцето“, отдолу пишеше „Молитва при изгрева на Слънцето“.

— Учителю, — казах аз — думите не са наредени в стихове, ще могат ли да се пеят?

Учителят взе цигулката си и засвири една божествена мелодия. След малко запя. Ние мислено му пригласяхме. Аз записвах мелодията. Текстът бе:

„Будя. Изгрява моето Слънце в моята душа. Да се слави името Божие!
Будиш. Изгрява Божието Слънце в мен, в сърцето.
Да дойде царството Божие!
Буди. Изгрява Слънцето на моя дух.
Да бъде волята Божия!
Будим. Изгрява Слънцето на нашите ангели.
Да се въдвори Царството на Отца нашего на светлините.
Будите. Изгрява Слънцето на великия Господ на мира в нашите души.
Да обнови нашата душа със своята сила.
Будят. Изгрява Слънцето на всички Слънца. На нашите духове.
Да ни даде господ живот, здраве и свобода.“

МОЛИТВА:

„Вярвам в Тебе, Господи, който си ми говорил в миналото.
Вярвам в Тебе, Господи, който ми говориш сега.
Вярвам в Тебе, Господи който ще ми говориш в бъдещето.
Да се слави името Ти и във Твоята слава да живеем ние.
Да се въдвори царството Ти и ние да участваме в Твойта радост.
Да бъде волята Ти! Както на Небето Горе, така и долу на Земята.
И ние да работим с Тебе наедно.
Амин! Така да бъде!“

Учителят спря да свири и каза:

— Задачата на ученика на Новото пеене е, да намери начин да въплъти това Слънце в човешкото гърло. — После посочи цигулката си и продължи:

— Цигулката със своя тембър най-много се приближава до човешкия глас. Всички майстори на инструменти, се стремят

да имитират човешкия глас. То ще бъде недостижимо, защото при пеенето участват човешкото съзнание и човешката воля. Във всичките клетчици и нервички на гласните струни и на целия гласов орган, има едно съзнание, което влиза във връзка и резонира със съзнанието на висшите същества от Ангелския свят. Човек е колективно същество и през него се проявява цялата вселена.

Съвършеното пеене не може да се постигне без любов към Бога. За да достигне човек съвършенство в Духовната, окултната музика, той най-напред трябва да мине през светската музика, там да заеме първо място. Тогава ще му се открие и окултната музика.

— Учителю, един оркестрант от операта, обоист, ме попита защо не му стига въздуха при свирането на дълги музикални фрази? Същото нещо изпитват и някои певци, мои колеги и мои ученици. Обаче, когато певецът провери дали дробовете му са останали без въздух, оказва се, че в тях има достатъчно?!

— Има три вида дишания: долно, средно и горно. Певецът трябва да диша едновременно и по трите начина. Започва се отдолу и се отива нагоре. За тая цел, тялото не трябва да бъде стегнато. Например, устройството на жената е такова, че тя е по-широка в таза и дрехата й трябва да има извита линия в кръста.

Когато певецът диша, той трябва да се свърже с диханието на Бога, да диша с ритъма на Бога! Спокойно ще дишаш! Всички същества в природата дишат.

Човек не диша само с физическото си тяло. Той диша и с другите си духовни тела. Ако човек остане известно време без въздух, той напуска физическото си тяло. Ако човек живее, чист, свят живот, той се свързва с диханието на Бога и ангелите. Който живее духовен живот, той диша добре. Който живее повече със стомаха си, с търбуха си, той няма правилно дишане. Не всички певци дишат правилно.

— Коя е причината, Учителю?

— Те не се свързват със своя двойник. За да може да издържа певецът дълги мелодии, той трябва да се свърже със своя етерен двойник. Всъщност издържането зависи от **етера**. Птичките имат малък обем въздух, а изпяват дълги вариации без прекъсвания. Човек диша и с порите си и с ума си, и с мозъка си, и със сърцето си, и с волята си, и с душата си, и с духа си. Колкото по-високо изкачваш съзнанието си, толкова повече въздух приемаш, задържаш и изпускаш от дробовете си. Ти приемаш Божествената прана и я изпускаш в музикални тонове.

Ако пееш пред публика, която ти праща лоши мисли, ти след пеенето ще се чувстваш тъжна, незадоволена, изпразнена. За това ти трябва да се ограждаш с един, два, три и повече ма-

гически кръга. Така ще се избавиш от тези влияния.

Учителят ми каза няколко формули за ограждане.

– Обратно! Ако пееш пред публика, която те обича и стои на висок духовен уровен, ти ще почувстваш радост и разширение след пеенето си. Въздухът във високите апартаменти, кооперации, обществени заведения е напоен с нисшите мисли, чувства и желания на грешни хора. Ти ще произнасяш тези формули (които ми даде). Мислено ще чертаеш окръжности и мислено ще свържеш горната част на главата си (Учителят посочи горната част на моята глава, за което аз станах права) със Слънцето. Оттам ще потекат възходящи енергии и светли влияния. Най-чистите места за образуване на духовна връзка с напреднали те същества, с ангелите, са планинските върхове.

– Учителю, как да се употреби въздуха в дробовете за дълго време!?

Той помисли малко и каза:

– Ако се пее с много въздух, без участието на клетчиците на гортана, тонът ще бъде рядък и няма да прозвучат всичките обертонове. Идейният певец трябва да превръща всяка Божествена частица от въздух в тон.

– Как да си го обясня, Учителю?

– Ти няма да изпускаш неизпят въздух между гласните си струни!

Учителят изпя До, Ми, Сол, До, по този начин. Той продължи:

– Тонът не се предава само чрез въздуха. Той се предава първо чрез етерното пространство. Ти трябва да покажеш на другите как да приемат повече етер в дробовете си!

– Учителю, като приемам повече въздух не приемам ли и повече етер?

– Не, то е цяло изкуство. Аз ще ти покажа няколко упражнения с формули. Когато започнеш да пееш, ще погледнеш нагоре с любов към Него, ще свържеш този център (Учителят стана и пак сложи ръката си на главата ми), със Слънцето и ще стъпиш здраво на нозете си. Енергиите от горе ще започнат правилно да текат през тялото ти. Ще отвориш устата си с любов и ще запееш с любов! Средата, в която любовта се проявява е обширната, великата душа и мощния дух, който е едно с Бога. Любовта слиза при нас чрез етерното пространство. Чрез етера ние я изявяваме на другите души. Висши същества пеят в човека и в гортана му. Не е той самия. Дръж връзката с тия същества! Обичай ближния си, обичай Бога, който живее във всичко живо! Не гледай, не виждай погрешките на хората! Не ги съди! Виждай само Божественото, красивото в тях.

– Учителю, помогнете ми когато му дойде времето да науча и другите да пеят по Новия начин.

— Когато те освободят от операта, то ще стане! Ти и сега като им пееш, пак ги учиш. Аз виждам, че през тебе пее една много известна певица от миналото. Тя влиза в тебе и пее! Наблюдавайте и изучавайте с брата, песента на птиците в гората.

— Благодаря Ти, Господи, да бъде волята Ти! Благодаря, Учителю, да се прослави името Ви! Благодаря на невидимите същества!

ЯГОДИТЕ

23.05.1942 година — Изгрева — София.

Тази сутрин брат Христо ме посрещна в началото на гората. По пътя купих една кошница ягоди за Учителя. Когато пристигнахме ва Изгрева, казаха ни, че Учителят никого не приема, даже не слиза да се храни.

Брат Христо ми изнесе един стол от салона и аз седнах долу пред стълбата. Сложила бях кошницата с ягодите пред нозете си на земята. През това време, брат Христо седна на маситe, дето всички се хранят и поведе дълъг разговор с госпожа Кършовска, която бе дошла нарочно да се срешне с него.

Една сестра се качи по стълбата и почука на стаята на Учителя . Чух го като й каза: „Зает съм! След малко сестра!"... Друга една сестра също почука на вратата му. Учителят отвори и много строго й се скара. Тъкмо се канех да прекъсна разговора на брат Христо с госпожа Кършовска и видях, че Учителят слиза по стълбата. Погледна ме и любезно и усмихнато ни покани с брат Христо в приемната стая. Сложих кошницата с ягодите пред нозете му. За да ги купя, бях изпразнила последните левчета от чантата си. На другия ден щях да получа заплата.

Той се усмихна и ме попита:

— Те пели ли са като са расли?

— Да, Учителю — отговорих му, — тези точици по повърхността им са написани нотички (говорех за семенцата им).

Учителю, защо в света съществуват различни школи по пеене?

— Те външно са различни, но всъщност са еднакви, защото са човешки. В човешкия свят има външно разнообразие, а вътрешно еднообразие. В ангелския свят има външно еднообразие, а вътрешно разнообразие.

— Учителю, материята от която е съставено гърлото,

еднаква ли е у всички певци?

— На един Господ е дал къща от груб материал, с малки прозорци, през които влиза по-малко светлина. На други е дал обширни, светли къщи от фина материя... Идейните певци имат около вътрешното си небце и езика, в своя гортан, хиляди светли ангелчета, които по даден знак започват да вибрират. Те се движат хармонично. Танцуват и пеят. Ако сте ясновидци, ще видите да излизат от устата на такъв певец, красиви топки, боядисани с всичките цветове на небесната дъга. Тези топки са живи. Те се уголемяват излитайки и изпълват цялото пространство около певеца. Над него и около него се движат напреднали, светли гении. Те пеят през певеца. Той е инструмент, чрез когото те се проявяват.

— Учителю, какво да правим за да не изгубим тези ангели, които живеят в човешкото гърло?

— Да любиш Бога, да не се привързваш към никое смъртно същество, да любиш всичките части на Бога: хората, малките бубулечки, мушичките, тревичките, камъчетата, водните капчици, прашинките, малките цветенца. Да помогнеш на мравката като се дави. Уловия я, извади я от водата. Както тялото ти, тъй и устата ти, да бъдат светилища, от които да излизат красиви и хармонични слова. Ще внимаваш какво влиза и какво излиза от устата ти!

— Учителю, като се изсвирят два тона едновременно, защо звучат тъй неприятно? Например До и Ре. Вие бяхте ми казали, че първият тон в обертоновете е мъжки, а вторият е женски.

— Такова е съзвучието между мъжа и жената, докато се яви детето или терцата, третия тон — МИ. Защо? Защото те винаги вървят в противоположни посоки. От До до Ре имаме първо измерение, от Ре до Ми, имаме второ измерение, от Ми до Фа, имаме трето измерение. Образуват се последователно, права, плоскост и куб. В бъдеще гениалните певци ще пеят наведнъж по 3, 4, 5 и 6 тона.

— Как е възможно това, Учителю? — учудих се аз.

— И сега — каза той, — при бързи упражнения се получава същото. Гласните струни в гласовия орган са създадени от духовния свят. Всички клетки на гласовия орган са създадени от духовния свят. Всички клетки на гласовия орган, са материя на ангелите. *Светлината е сгъстената енергия от тяхната песен*, която те ни изпращат тук на Земята... Ангелите нямат тази форма, както ги рисуват художниците. Те не свирят, но само пеят. Те имат милиони крилца от светеща материя... *Божественото пеене не се критикува. Който слуша с критични мисли, той нищо повече не може да чуе.* Най-много ще се пазиш от тези, които идват при тебе, с цел да те критикуват. Те са от черното брат-

ство, нищо повече! Пеенето и говорът се изразяват с един и същ орган, с едни и същи струнички, затова пеенето и говорът са брат и сестра. Когато те искат да те научат да пееш силно, ти им кажи: Не, окултният певец трябва да пее меко, картинно и с цялата си душа. Първото нещо е, че те ще искат да огрубеят гласът ти, но ние няма да им позволим да постигнат това! Когато искат да ти внушат методите на черната ложа, ти ще им кажеш: „*Аз съм мобилизирана в Божественото пеене и мога да пея само по правилата на Божествената музика!*"

— Учителю, кой е най-високият тон на Божествените гами?

— Той е самият глас на Бога. Този тон никой не го е достигнал. Никой още не го е чул. Онези, които го любят, те чуват Неговият тих глас вътре в себе си, но той не е най-високият му тон! Този тон ще го чуят онези, които са чисти и съвършени и които се слеят с Него и станат едно с Него. Евангелие Матея, глава — 5, стих — 8: „Блажени чистите по сърдце, защото те ще видят Бога. Бъдещите певци от шестата раса, напредналите души, които са ликвидирали с всичките човешки слабости, те ще бъдат малко по-долу от ангелите. Тялото им ще бъде олтар, храм Божи. Гърлото и устата им ще бъдат храм на Бога, жилище на ангелите. Очите им ще светят с Божествената светлина на Любовта. През тях ще пее цялото Небе. Всичките ангели ще пеят през тези певци. Те ще бъдат живи слънца. Пътят им на Земята ще бъде само любов и песен. С песента си тези Божествени певци ще славят Бога и ще лекуват всички болни, ще изправят физическите и морални недъзи на хората, ще трансформират тежките им състояния и ще възкресяват мъртвите.

— Какво работи Бог, Учителю?

— Бог непрестанно пее и създава нови светове и вселени. Непрекъснато старото се руши и новото се създава.

ПИСМОТО НА БРАТ БОЕВ

16.06. и 05.07.1942 година — Изгрева — София.

На 16 юни в пет часа и половина след обяд, изнесох вокален концерт в салона на Изгрева. Присъстваха сестри и братя от Изгрева и града. Пях с голямо вдъхновение. Програмата ми беше: „Молитва" (дадена от Учителя на 13 октомври 1940 год.), „Ще се развеселя" — с флейта, „Венир Бенир" — с флейта, ария на Джилда от оперета „Риголето" от Верди, две упражнения от Паневритмията (моя разработка с каденци) и „Стра-

шен беше вятърът“ – от Учителя.

Преди да запея, слязох от сцената, минах по пътечката, задръстена от хора, отидох при Учителя, който беше седнал пред катедрата и му целунах ръка. Качих се отново на сцената и запях.

Учителят от време на време си затваряше очите, но следеше всяка моя песен и всеки мой жест. След като свърши концерта, отидох отново при него и му целунах ръката. Той стана прав, задържа ръката ми в своята и каза: „Ти пя много хубаво! Ти можеш да изнесеш този концерт навсякъде по света!“ Погледна ме в очите: „После елате при мене с брата!“ Отново се качих на сцената. Много сестри и братя се трупаха около мен и ме поздравяваха. Поздравяваха и брат Христо.

Влязохме в приемната стая, където останахме до късно. Учителят ни очакваше.

– Ти много добре си подредила номерата си!

Учителят стана прав и показа някои движения, които съм правила по време на пеенето си. Показа ми и други движения...

– Учителю, аз несъзнателно правя тия движения.

Той събра пръстите си, като че ли държеше семка в ръката си и каза:

– Това движение дето го правиш е хубаво, като че ли посаждаш семе в сърцата им. Високите ти тонове от ДО нагоре, слизат от много висши светове.

Преди започването на концерта бях много сериозна... Той каза, че тази сериозност е на място, защото преди да твори, човек става сериозен.

– Каденците и разработката на Паневритмията бяха много хубави! Ти спазваше точния ритъм! Над теб, около главата ти имаше светли, гениални същества. Ти изпълни нашите упражнения като окултни песни. За това нещо се иска знание! Само един майстор на пеенето може така да ги изпълни! Ти пееше с душата си! Ти отчетливо и ясно произнасяше думите, които пееш! С този глас ти си работила в светилищата и храмовете на древността.

– Учителю, арията на Джилда без малко нямаше да я пея, като помислих, че ще бъде неподходяща за тукашен концерт.

– Тази мелодия е духовна мелодия, думите ѝ са с духовно съдържание. Когато пееш думите: „Скъпо име“, представи си че пееш за Господа!

– Учителю, преди няколко години помолих Господа с всичката си душа да пощади и възвърне живота на едно мое близко същество, но той не чу молбата ми и това същество след няколко часа издъхна в ръцете ми.

Учителят помисли малко и каза:

— Бог винаги отговаря на молитвите ни, но ние никога не трябва да определяме времето и часа. За този случай дето казваш, не е трябвало да стане. Той ще те чуе в друг подобен случай.

После вдъхновено ме попита:

— Ти нали чувстваш едно разведряване на ума след като си пяла?

— Да, Учителю, например след този концерт чувствам как умът ми става по-активен.

— Вие там в операта пеете с движения, играете на сцената. Всяко едно от тези движения трябва да изразява един музикален тон. Движението е естествено и съдържа велика сила, само когато то съвпадне с музикалния тон, който му съответства.

— Учителю, защо понякога след като съм пяла в операта отлично, връщам се в дома си тъжна, ограбена, отчаяна?

— Туй е защото ти приемаш чуждите скърби, а те ограбват твоето веселие, твоя мир и хармония. Ти трябва да се оградиш с три магически кръга със силните формули! Да черпиш сили само от Горе!...

Учителят още ми говори, но не ми е позволено всичко да запиша. Той стана, отиде зад паравана и ни подаде в една голяма хартия чист пшеничен хляб и сирене, като ни каза:

— Хапнете си, рекох, това!

С брат Христо влязохме в салона, на сцената (Бати Ради го беше заключил, но ни отвори, без да запали лампите, ние тъй искахме), и сладко ядохме на мястото, където преди мялко пях!

След този концерт известно време не видях Учителя. На 9-ти юни, 1942 година, след концерта ми Учителят говорил пред сестрите и братята за пеенето ми, когато се изкачили на „Ел шадай" — Витоша. Отделно на „Изгрева" той пак говорил за пеенето ми и гласа ми, пред група сестри и братя. На „Ел шедай", брат Боян Боев стенографирал разговора на Учителя и ми го изпрати в едно писъмце по пощата. Ето съдържанието:

Разговор с Учителя на екскурзия на Витоша за концерта, 16.06.1942 година на сестра Табакова.

За концерта на сестра Табакова, Учителят каза:

„Тя пя много хубаво!" На един брат Учителят каза:

„Вие трябваше да дойдете на нейния концерт! Нашите сестри и братя се насърчиха, като чуха как трябва да се пеят нашите песни и Паневритмията. Тя спазваше ритъма. Тя може да изне-

се един концерт в зала „България". Другите певци, които бяха на нейния концерт се насърчиха, че може да се изнесе нещо хубаво. Тя се държи много естествено! Имаше и движения, много свободно си държеше ръцете при концерта. Музиката слиза от Горе, като Светлина!"

Любезна сестра Табакова, изпращам Ви горния дар от нашата Витошка екскурзия. Учителят каза някои хубави думи за вашия концерт, пред всички. Пожелавам Ви всичко хубаво и светло! Наскоро бях на Рилските езера, които преставляват седмострунната арфа на Рила. Рилските езера Ви поздравяват и Ви канят да посетите техните Слънчеви дворци.

09.06.1942 година. С братски поздрав — Б. Боев.

ЖЕСТЪТ НА БРАТ СТОИМЕНОВ

5.07.1942 година — Изгрева — София.

Днес отидох да слушам Учителя на първата сутрешна беседа, след завръщането му от планината. Брат Тодор Стоименов си имаше един стол пред катедрата, на който никой не сядаше, освен него. Като влязох в салона той ме посрещна пред вратата и ми каза: „Сестра, седнете на моя стол. Аз Ви го отстъпвам!" Благодарих му и седнах на стола. Учителят още не беше влязъл в салона. Брат Стоименов, вместо да седне на някой друг стол, седна на горното стъпало до катедрата. Когато Учителят се зададе на вратата за да се изкачи на катедрата с Библията в ръцете си, всички станахме прави. Стана прав и брат Стоименов, като слезе от стъпалото долу, за да даде път на Учителя. Учителят седна зад катедрата. Брат Стоименов пак зае мястото си на стъпалото. Аз бях седнала най-отпред, благодарение на жеста на брата. Неописуема радост изпитвах да срещам от време на време погледа на светлия Учител, отправен към мен. На тази беседа той говорѝ, че в бъдеще певците ще пеят от пет до седем октави. Той каза също, никога да не прекъсваме връзката си с Бога. Да дадем сърцето си на Бога! Каза също, че отрицателните мисли приличат на стършели, хапливи мухи. Ако натиснем с пръст едно комарче, то ще помисли, че някоя голяма канара го е притиснала, като е паднала отгоре му. Така се чувстваме и ние, когато някое разумно същество ни притисне с пръста си.

Накрая, преди да привърши беседата, Учителят се вдъхнови необикновено и изпя много красиво и прочувствено една Божествена мелодия. За първи път той пя на неделна беседа.

Никога няма да забравя неговия израз след беседа. Той е подмладен, вдъхновен и преизпълнен. Тогава той много щедро раздава и благославя.

След обяд, към два и половина часа Учителят ни прие заедно с брат Христо.

– Учителю, – казах аз – брат Тодор Симеонов ми отстъпи стола си пред катедрата. Чувствувах, че небесни струи ме обливаха през цялото време докато Вие говорехте. Чувах и небесна музика. Когато повдигнах към Вас очите си, видях светъл, блестящ ореол около главата Ви и около цялото Ви тяло!

Учителят ме слушаше със затворени очи.

– Сега в операта гостуват маестро Говони и Чинкуе от „Миланската Скала". Маестро Говони е главен режисьор, а маестро Чинкуе е диригент в „La Scala". Режисьорът Говони е с побеляла коса. Той е бил и певец в „La scala". Те са дошли заедно с Неаполитанската опера „Сан Карло". Те ме прослушаха, Учителю. Изпях им арията на Джилда от операта „Риголето". И двамата ми предрекоха голямо бъдеще.

– Ти би могла да отидеш за известно време на специализация в Италия!

– Учителю, което ще науча тук при Вас, никъде няма да го науча на Земята...

Още много неща разказах на Учителя, например за репетициите на опера „Сан Карло", за разговорите ми с техните първи артисти и пр.

Разказах му и как писателят Русалиев ме слушал в операта и на другия ден ми поднесе в дома ми сбирка свои стихове и ми изрази своите почитания и любов към изкуството ми и към мен.

Учителят се посмя от сърце.

На следващия ден брат Христо минавал покрай салона, слизайки в града при мен. Учителят го повикал и му казал: „Небето пожела сестрата да повтори концерта на именния ми ден!"

Брат Христо радостен дойде при мене и ми каза да се готвя за този концерт.

ВЕЧЕРЯ У СЕСТРА САВКА

19.07.1942 година – Изгрева – София.

На 19 юли 1942 г. изнесох концерт пред Учителя. Този концерт щеше да се състои на именния му ден, но на Петровден на 12 юли вечерта, се случи да имам спектакъл в операта. Аз не пожелах да се оповести датата и часът на концерта, както е прието да се съобщава няколко пъти след беседите, защото исках да изнеса концерта си само за Учителя. Когато се появих на сцената на Изгрева в 6 часа след обяд, никой нямаше в салона. По пейките до прозорците имаше насядали само 5-6 души. Брат Гали дойде при мен и ме попита не желая ли да отложа концерта? Аз му казах че съм дошла да пея само на Учителя. Той веднага се качи горе по стълбата и предаде моите думи на Учителя, който казал да почакаме малко.

За моя изненада започнаха да пристигат един след друг много хора на групи и заемаха местата в салона. За 15 минути той се напълни. Истинско чудо! Учителят дойде и седна на обикновеното си място пред катедрата. След концерта с брат Христо се качихме горе, за да кажем довиждане на Учителя.

Той ни прие с усмивка:

– Ти пя много добре. Този път беше по-щедра.

– Учителю, дойдоха много сестри и братя да ме поздравят. Една сестра ми поднесе и тази саксия с цвете. Очите ѝ бяха сини. Тя каза, че Вие сте ѝ разрешили да ги вземе от градината. След това дойде една сестра, целуна ме и ми прошепна на ухото: „Сестра, много хубаво пяхте! Елате при мен да Ви науча как да пеете окултни песни.“ Тази сестра, Учителю, беше пак със сини очи и черни коси. Аз нищо не отговорих, само ѝ се усмихнах.

Учителят попита брат Христо коя беше тази сестра, защото той ги познаваше по име и беше през цялото време до мен. Брат Христо отговори:

– Сестра М. Т., Учителю!

Тогава Учителят ми каза:

– Ти, рекох, ще ѝ кажеш: „Който не знае да пее, не може да ме научи да пея окултните песни!“ Не е необходимо само да ти говори, но ти ѝ кажи: „Покажи ми „модел“, тя да ти изпее и като не може сама да ти изпее „модел“, кажи ѝ: „И аз не мога да те слушам!“ Ти пей окултните песни, както си ги чувстваш! Ти ще научиш и другите сестри и братя как да пеят окултните песни!“ Около тебе имаше гениални същества, които ти искаше да задоволиш.

– Учителю, много номера пях този път и доста се умо-

рих!

Учителят ме погледна с любов и ми каза:

— Достатъчно са за такъв концерт 6-7 номера. Ти правиш музикални движения с ръцете си, когато пееш. Движенията на ръцете вървят по законите, по които се движат и тоновете. Ти се държиш естествено на сцената и гласът ти е естествен. Всяко едно движение е геометрическа фигура. Така ти даваш и вземаш едновременно. ***Движенията на певеца трябва да бъдат искрени!***

Учителят заключи стаята си и слезе по стълбата заедно с нас. Долу, пред прозореца на салона ме чакаха мама и татко. Отидох при тях и им казах, че Учителят ме кани да остана и те си отидаха в града. Учителят тръгна пред нас и ние след него. Той зави пред чешмата на поляната в дясно. Спря се пред къщичката на сестра Савка и чукна три пъти с пръста си. Прозореца веднага се отвори, показа се сестра Савка и учудено извика: „О, Учителю!" Той ѝ каза:

— Рекох да влезе сестрата и братът. И аз сега ще дойда!

Ние с брат Христо влязохме. Тук също бяха и сестра Милка Аламанчева, брат Гали, който седеше в ъгъла до вратата на едно ниско столче, имаше и една пълна сестра, която заекваше. Радостни бяха всички. Учителят дойде, като предварително изпрати една торта по една сестра. През време на вечерта и след нея, аз непрекъснато му задавах въпроси като го гледах в очите. Той все ми отговаряше. Най-напред сестра Савка го попита:

— Учителю, хубаво ли пя сестрата?

Той каза:

— Хубаво пя певицата! — И веднага поясни — В Божествения свят, в Божествения език не съществуват степени на сравнения, като например много хубаво или най-хубаво.

След това всички присъстващи се изредиха да изказват впечатленията си от концерта. Те говореха за хубавите песни, за изпълнението ми, а Учителят през цялото време се усмихваше божествено. Брат Гали записваше разговорите ни в една тетрадка. Попитах:

— Как да пея песните Ви, Учителю? По-точно, така ли да ги пея, както сега?

— Ти ги пей тъй, както сега ги пееш. Пей ги така, както си ги чувстваш, както пееш ариите си! Ти ги пееш окултно!

Покани ха ни да седнем по-близо до масата. От дясната ми страна беше Учителят, а от лявата брат Христо.

— Учителю, Вие чувал ли сте как пеят ангелите? Вие виждал ли сте ги?

Учителят ме изгледа продължително, усмихна се и каза:

— Тук на Земята аз съм чул въплътените ангели!

Брат Христо се наведе до ухото ми и ми прошепна тихо:

— Тези думи на Учителя се отнасят за Вас.

— Учителю, в салона е изложена картината на Архангел Михаил, как е настъпил с ногата си злото и иска да го прободе с копието си. Направи ми впечатление, че тялото му е силно, мускулесто, а лицето му е нежно като на момче. Учителю, да се моля ли на Архангел Михаил? Аз все се моля в молитвите си и на него.

— Ти трябва да се молиш на Бога и той ще нареди да ти се помогне, защото Архангел Михаил е там горе на служба и е много зает.

Учителят беше много разположен и отговаряше на всички въпроси.

— Учителю, Вашите песни в диалогична форма са много естествени, живи и разнообразни!

— Певецът трябва да има спокойно дишане и верно чувство, за да изпълни добре окултните песни!

Брат Христо заговори за сутрешната беседа и Учителят поясни:

— Човек, каквото най-силно желае да стане и каквото най-силно не желае да стане, все се сбъдва!

— Учителю, Вие казвате, че жената трябва да бъде чиста и да не ражда деца. Това как да го разбираме?

Учителят се усмихна и отговори:

— Думата раждане, аз я казвам в най-широк смисъл. Например, аз ако взема едно зрънце и го посея в земята, чрез мене Божественото се проявява и чрез почвата се проявява, и семето покълва и се получава раждане на нещо ново...

— Учителю, много е трудно човек да работи в света като жена за Бога?

— Каквото и да мислим, ние неизбежно трябва да минем през тези временни форми. Бог прави човека мъж или жена, в зависимост от неговата мекота или твърдост. Когато човек стане много мек, Бог го създава мъж. Когато пък той много затвърдее, прави го жена. Всъщност, мъжът и жената като принципи са във всеки човек. Лявата половина на човешкото тяло е жената, а дясната е мъжът. Днешната жена в света не е истинска жена, защото не е чиста. Чистата жена е Дева. Добре би било, когато мъжът пожелае да прегърне жената и когато жената пожелае да прегърне мъжът, те да се стопят и да изчезнат.

Учителят заговори за Адам и Ева. Адам носел Ева на гърба си и все искал да я види. Ева била сраснала на гърба му. Най-после Бог изпълнил молбата му и извадил от ребрата му Ева (втората Ева). Аз попитах:

— Защо, Учителю, на Изгрева хората се женят и раждат

деца? Вие говорите в беседите за абсолютната чистота на жената и мъжът, а те се женят?

Учителят отговори, след кратко мълчание:

— Тези, които се женят на Изгрева, изплащат кармата си от миналото. Това са временни състояния.

В тялото на човека има 7 000 000 прозорци (пори). А в стомаха само, има няколко хиляди клетки. Тези клетки непрестанно работят, размножават се и умират. В мозъка също има хиляди клетчици. Също и в другите удове на човешкото тяло. Всичко това е дадено от Господа на разположението на човека. Човек управлява и поддържа в хармония функциите на тези клетчици.

— Учителю, защо Сара и Авраам са искали дете от Бога, като били в напреднала възраст? Четох, че Сара тогава е била на 90 години.

Учителят каза:

— Бог избира благочестиви души, чрез които да се въплътят велики духове, които трябва да слязат на Земята, за да работят за човечеството. Така Бог избра и Дева Мария, за да слезе и Исус Христос.

Брат Гали непрекъснато записваше. Сестра Савка заговори на Учителя за сутрешната беседа, където той уподоби любовта на брашно, от което всичко можеш да направиш. Учителят каза:

— На артистите не е лека работата им. Например те поднасят пълна крина с жито на публиката, но някои все ги критикуват и все са недоволни. Или крината не била много пълна, или пък крината била много препълнена.

Брат Христо пак заговори за сутрешната Беседа:

— Учителю, вие казахте, че ако има десет души в света, които истински да обичат Бога, то войните, болестите и нещастията на човечеството ще престанат.

Всички, които бяхме около Учителя го попитахме:

— Кои са тези души и колко на брой са сега?

— Сега са само трима. Ганди и в България има двама.

Преди това, когато говорехме още за музиката и ангелите, Учителят каза: „Гласните струни на човека са създадени от духовния свят. Всички клетки в гласовия орган са материя на ангелите.

Часът стана единадесет. Разговорът беше много приятен. Учителят стана и се ръкува с нас. След неговото излизане, сестра Савка възкликна:

— Колко е свободна сестрата и как на всички нейни въпроси Учителят с такова разположение и търпение отговаря! Аз не бих посмяла да му задам такива въпроси.

Брат Христо и брат Гали ме изпратиха до къщи в гра-

да. Из пътя на Изгрева, като стигнахме до чешмата на доброто, брат Гали каза:

– Действително е сестра, че Вие сте работили в миналото с Учителя.

Когато влязох в стаята си, вече беше полунощ. До един часа написах всичко. През цялото време имах чувството, че Учителят е пред мен и ми говори.

На 25-ти вечерта, имах радио-концерт. На другия ден, преди да слезе в града, брат Христо, минавайки покрай салона, бил спрян от Учителя. Той му казал, че слушал концерта и подавайки му една ябълка за мен, изброил подред имената на песните, които съм пяла и добавил, че много харесал концерта.

НОВОТО БИТИЕ – ВТОРИ БОЖЕСТВЕН ДЕН.

28.07.1942 година – Изгрева – София.

Днес, 28 юли преди обяд отидохме с брат Христо при Учителя. По пътя към трамвая вървяхме по тротоара, покрай Двореца. Изведнъж едно гълъбче падна от клоните пред нозете ни. Брат Христо се наведе и го взе. Цялото беше в кръв. Опашката му беше оскубана. Ние внимателно го увихме, потърсихме в един магазин една мукавяна кутия и го сложихме вътре. Донесохме го при Учителя. Като седнахме на столовете, аз поставих кутията на празния стол до мен. Учителят погали гълъбчето и то, въпреки че беше тежко ранено, започна да гука. Попитах Учителя как да го храня и как да го лекувам? Ще му порасне ли опашката? Той каза:

– Ти намажи болното място няколко пъти със зехтин и ще му порасне нова опашка.

– То ще може ли да живее без другарче, Учителю? Доста е тъжничко!

– Ти му купи едно другарче.

Започнахме да говорим за последния ми концерт. Учителят каза:

– В твоето пеене имаше дълбок смисъл.

– Учителю, много сестри и братя идваха на сцената и една сестра ми целуна ръцете. Вие чували ли сте песента на ангелите, тъй както те си пеят на небето?

Учителят се смееше:

– Те пеят сутрин – каза той, – започват да пеят много тихо и постепенно засилват песента си. Има начини и методи да се предаде тяхната музика и пеене на Земята, но хората

не са готови още да чуят тази музика. Ти вечер като заспиш отиваш Горе и вземаш урок по пеене и се учиш на тяхното изкуство!

— Но аз не го съзнавам, Учителю! Моля Ви, Вие ме научете на това изкуство!

— Ние ще преведем музиката на ангелите за повдигането и облагородяването на хората на Земята.

— Учителю, като пеех Паневритмията, изведнъж почувствах, че и на небето се пее и като погледнах, „видях", че стените и таванът на салона бяха изчезнали някъде и цялото Небе пееше.

— Хубаво, хубаво.

Учителят беше радостен. Лицето му светеше. Извадих тетрадката си, където записвах мисли от беседите и прочетох:

„В бъдеще гениалните певци ще пеят наведнъж 2, 3, 4, 5 и 6 тона."

— Как е възможно, покажете ни с пример?! — каза брат Христо.

— И сега, когато певците пеят бързи технически упражнения, се получава същото. Когато времето стане по-музикално, аз ще те науча на една нова песен, с нов ритъм. тя няма да има думи и постепенно затихва и прави впечатление, че певецът се отдалечава от сцената.

Ние нищо не казахме. Учителят заговори за тембъра на гласа:

— Тембърът на гласа и добре озвученият тон зависят от това дали двойникът на певеца е в ларингса му и дали звучат всичките обертонове от които е съставен звука. Всеки тон си има една душа. Тази душа определя дали тонът съдържа всичките си качества. Например, дали е мажорен този тон или е минорен.

— Кажете ни с пример, Учителю!

— Например тонът ФА е четвърти тон в гамата ДО мажор. Вземаме пак тона ФА в гамата ФА мажор, но тук той е първи тон . В двата случая, макар да е все ФА, той звучи различно и различно е съставен.

— Учителю — прошепнах аз в изблик на едно неизразимо чувство на любов и радост, — моля Ви да помогнете да осъществя едно мое желание: искам да направя нещо, което много да Ви зарадва! Да пея Вашите песни на всички същества!

— Имай още търпение. След войната ще те освободят от операта и ти свободно ще служиш на Бога. Ти сега си припомни каквото си учила по хармония, да научиш правилата за композиране, че един ден ще дирижираш, което си композирала!

— Учителю, дали да посмея да си представя това нещо?

— Аз пак прочетох от тетрадката си мисъл, преписана от беседите: *„Трябва да задържаме една част от благата, които Бог ни дава и останалото да раздаваме на другите."*

— Учителю, как например да раздадем част от въздуха и светлината, които Бог ни дава?

— Във вид на добри, светли мисли, постъпки, дела и във вид на музикални тонове, като пееш за Бога и славата му!

— Учителю, когато се почувствам обезсърчена или ми е тежко, щом отворя наслуки една от Вашите беседи, веднага ми се дава отговор и състоянието ми се сменя. Ако изпея една от Вашите песни, трансформирането става моментално.

Почукаха на вратата и ни покани да обядваме. Излязохме вън да се храним. Учителят ни поднесе по едно голямо парче чист пшеничен хляб. Много бял беше хлабът. След това той ми подаде пиперка от салатата си и домат. Аз поех половината парче от домата, а той ми каза:

— Вземи и втората половина, да стане слънце, защото тъй е полумесец!

Учителят се обърна към брат Христо и на него даде същото. Когато поемах от ръката му пиперките, той ми добави:

— И те пеят!

— Да, Учителю! Много хубаво пеят! — Той се усмихна и потвърди.

След обяда той каза, че ще се видим в три часа. Точно в три часа, ние пак влязохме с брат Христо при него. Щом седнахме, Учителят каза:

— Ти трябва постоянно да разработваш градинката си!

— Какво да разбирам от думата градинка, Учителю? Аз нямам градинка!

— Градинката, това е талантът ти, гласът ти! Този живот ти ще береш плодове от градинката си! Когато човек има чисти мисли и постъпки, той отдалеч благоухае и мирише на теменуги, или на плодове. Всички плодове благоухаят. И черешата мирише много хубаво!

— Учителю, какъв акорд има черешата?

— Тя звучи в СОЛ мажорен акорд. Ти сега в операта ликвидираш кармата си. Там ти ще завършиш една Божествена работа. После, когато те освободим, ще изучаваш изкуството да служиш на Бога и да го прославиш с пеенето си. След като ликвидираш кармата си, ти ще добиеш абсолютна свобода и ще служиш свободно, Божествено!

Брат Христо беше просълзен. Станах права, коленичих пред нозете му и казах:

— Учителю, благословете ме, моля Ви! Пипнете с ръката си гърлото ми!

Аз бях вече седнала на стола си. Той стана прав, дойде

при мен и сложи Божествените си пръсти върху мястото на шията ми, където е гърлото, където е щитовидната жлеза! Затвори очите си и задържа така известно време ръката си.

Изведнъж изпърка нещо в печката. Учителят бързо отвори вратичката и оттам излезе едно птиченце, врабченце, цялото очернено от саждите.

— То е паднало от комина — каза Учителят, — дълъг път е пътувало.

Птиченцето хвръкна и правеше дълги кръгове из стаята, като търсеше прозореца. Учителят вдигна ръцете си нагоре, за да го насочи към горните криле на прозореца, които бяха отворени. Брат Христо и аз станахме прави и махахме с ръце също като Учителя и врабчето най-после изхвръкна навън.

Учителят седна на креслото и каза:

— Птиченцето послужи като предметно учение за чистотата. То падна в непозволено място, живя на тъмно и се изцапа в кюнците. Трима ангели го освободиха и му върнаха чистотата.

На другата сутрин, Учителят говорил този пример в беседата си.

— Учителю, — попитах аз — безпокоя се от известно време, сама ли ще остана в живота си?

— Най-хубавото нещо е човек да бъде сам и да служи на Бога и да е напълно свободен!... Бог никога не ни оставя сами. Бог никога няма да те остави с един крак. Все ще имаш близък човек проводен от него. Ти, когато пееш на сцената имаше около тебе ангели, напреднали, гениални същества от невидимия свят.

— Учителю, да помагам ли на нуждаещите се души материално?

— Не! Ти само ще раздаваш духовното! От далеч, като Слънцето, ще им раздаваш, като им пееш.

Аз надникнах да видя какво прави гълъбчето в кутията. То се беше събудило и ме гледаше. Аз казах:

— Колко са хубави очичките му. — А то веднага се изправи на краченцата си и пак си легна да почива. Учителят каза, усмихвайки се:

— То сега иска да каже: — Да знаеш само колко се мъчих докато ги добия.

Отворих тетрадката си и прочетох друга мисъл от беседите на Учителя:

„Когато ни се дадат страдания от съдбата, трябва внимателно да ги понасяме, за да ликвидираме с тях. Но когато ние сами си създаваме страдания, въпросът не седи така.“

— Учителю, как да познаем кои страдания са от съдбата и кои ние си създаваме?

Той ни каза следния пример:

– Една камила била много натоварена от своя господар; Бог и вървяла през пустинята. Този товар тя понасяла, но когато човекът й сложил една заешка кожа, гръбнакът й се пречупил. Значи Бог знае колко ние издържаме и толкова ни дава, но тежки са нашите, човешките товари.

– Учителю, мъчно ми е дето не пея окултни роли в окултни опери. Често на сцената се изнасят отрицателни движения, пеят се също отрицателни думи. Вие, Учителю, затрогвате ли се от такива сюжети?

Той сърдечно започна да се смее. Това продължи дълго. Извади кърпичка, избърса се и каза:

– Ти благодари, че ролите ти са невинни. Ти играеш твоите минали животи на сцената и така ти ликвидираш сега кармата си. Аз виждам, не онова, което артистите се мъчат да предадат на сцената. Отрицателното не ме интересува. Аз виждам положителното и зад всеки артист виждам миналото му. Аз черпя поука от това, което виждам и после прилагам. Ще дойде ден, когато артистите няма да изнасят порочния живот на хората и техните слабости на сцената. това не е изкуство!

– Учителю – извиках аз, – не ми се пее там! Артистите са като деца. Слаба е културата им. Гордостта и щеславието са силно развити у тях.

– Ние те изпращаме там временно! Ти ще извършиш там една Божествена работа! Всички, които те слушат там, ще дойдат при нас и ще станат ученици.

– Учителю, често пеем с брата Първия ден на „Битието“.

Учителят изсвири на цигулката си и изпя Втория ден на „Битието“. После каза:

– Вторият тон е РЕ. Тук има поляризиране на силите. Затова ще слезем октава долу. Във втория ден, Бог раздели водите и направи небето и земята. Във втория ден се явиха светлината и тъмнината, доброто и злото, мъжът и жената. Сега, човечеството живее още във втория ден на Битието.

Учителят вдъхновено свиреше на цигулката си и пееше. Брат Христо записваше думите. Ние тихичко пригласяхме.

– Мелодията е странна, Учителю – казах аз.

Той продължи:

– За втория ден Бог не каза, че бе добро! Той мълчи! За втория ден, Бог не се произнесе. Тогава се появи и злото.

Учителят пак засвири мелодията, която беше къса. Ние тихичко повтаряхме след цигулката и гледахме думите от листчето. Лицето на Учителя излъчваше Божествено вдъхновение. Брат Христо каза:

– Учителю, това не е песен, а нещо велико се предава

от Вас на цялото човечество.

Аз изпях Първия ден на „Битието“ и след това го съединихме с Втория ден. Учителят каза:

— Духът работи чрез окултното пеене! Пеенето е ангелски език. Молитвата е Божествена песен! Чрез пеенето се проявява и светлината!

ДИНЯТА

28.08.1942 година — Изгрева — София.

На 28 август, 10 часа сутринта, отидохме с брат Христо при Учителя. Занесохме му една диня — 13 килограма. Извикахме брат Ради (градинаря на Изгрева) да дойде на спирката с едно чувалче. Тримата минахме гората. На едно място, близо до мостчето, пред Изгрева си починахме. Брат Ради седна на земята и си поприказвахме. Когато дойдохме пред салона, аз го помолих да изкачи динята горе по стълбичката и да я постави на ръцете ми, за да я подам на Учителя. Брат Христо чукна три пъти на вратата. Учителят веднага отвори и пое голямата диня само с едната си ръка. Направи една крачка, клекна и леко я сложи на земята. След това ни прие долу в приемната стая.

— Учителю — казах аз, — в 11 часа имам репетиция в операта, затова след половин час трябва да сляза в града. — Разправих му как прекарах в Банкя, заедно с оздравялото гълъбче, което живееше с мен в стаята ми. Учителят, който до преди миг беше сериозен и замислен, започна да се смее и се развесели.

— Учителю, благодаря Ви и за цигулката, която ми изпратихте по брат Христо. Много е интересна кутията ѝ. Прилича на рог. С нея аз си разучавах ролите.

Сутрин правех разходка с птичето на рамото ми. Всичките хора в парка учудени се спираха да го гледат. Когато се къпех там забелязах, че всяко тяло потопено във водата, губи от тежината си.

Учителят каза:

— Когато човек се смалява, той минава безпрепятствено, а когато се уголемява, той вече има повече препятствия.

— Учителю, управата на операта ми възлага една роля, която не е за моя глас. Ниска е.

— Ти или се откажи от нея, или я пей!

— Заради Вас, Учителю, ще я пея!

— Е добре, заради мен изпей я, но ти ще изучиш и она-

зи, която искаш да я пееш! Като спре войната, ти ще отидеш и в странство! Тук не ценят добрите певци!

Въпреки че закъснях с 25 минути за репетицията, пак не ме глобиха. Това е изключение в театъра, където записват всяко закъснение, дори за 5 минути.

КУЧЕНЦЕТО НА ХРИСТИНА МОРФОВА

15.09.1942 година – Изгрева – София.

Днес в 11 часа отидохме с брат Христо при Учителя. Научих се от брата, че от известно време Учителят никого не приема. Най-много за по няколко минути пред вратата си. Не слизал й да се храни. Интересното беше, че той веднага ни прие. Аз носех едно бяло гълъбче с червени очички и краченца, и розова човчица. Като влязохме в стаята, аз го сложих върху печката. То започна да гука и да се покланя много често, като тропаше на едно място с крачетата си. Учителят му говореше и то му отговаряше с по три пъти „гу, гу, гу". Учителят ми каза:

– То казва сега: „Да, вярно е, всичко което говориш за мене!"

Някое същество те посещава чрез него!

– Учителю, защо Духът се яви във вид на гълъб над главата на Христа?"

– ***Гълъбът е избран като символ на чистота и кротост. Той при всички условия на живота си е останал вегетарианец.***

– Учителю, все си мисля каква сила беше у Вас да поемете от ръцете ми 13 килограмова диня, само като я закрепихте на дланта на едната си ръка и как леко и внимателно клекнахте с нея и я сложихте на земята?

Учителят се усмихна и каза:

– Аз не я поех сам. Имаше невидими помагачи, които

я поеха и поставиха на земята.

— Учителю, често пея и свиря на пиано Първия и Втория ден на „Битието".

— Хубаво, хубаво!

— Преди известно време репитирах един радио-концерт в дома на Прокопова, Учителю, и кученцето на покойната Морфова си спеше на една възглавничка върху рояла. Щом запях едни височини с МИ бемол, кученцето се изправи на две крачета и започна да пее. Прокопова извика и другите да видят и чуят кученцето?!

— В него е дошъл Духът на Морфова, затова то така пее.

Докато траеше репетицията ми при Прокопова, брат Христо ме чакаше в една сладкарница, там на близо. След свършването на репетицията ми, аз отидох при него На масата беше седнал и един петдесятник и двамата разговаряха. Запознахме се и разговорът продължи. Разбрах, че петдесятникът спори за нещо. „Например — каза той — каква сестра е тази да носи грим на лицето си?" Аз нищо не казах. Учителю, ако съм нарушила нещо, кажете ми! Вие нали ми казахте външно да се нося като колегите си, да не се различавам от тях?

— Ти, рекох, ще му кажеш: Аз съм боядисана като черешките и ябълките. Тях природата ги е боядисала. И аз съм боядисана само отвън, не съм боядисана отвътре.

— Учителю, веднъж и една сестра ми каза същото.

— Ти ще им кажеш — продължи Учителят — природата не е боядисала нито умът ми, нито сърцето ми. Аз съм отвън боядисана, но сърцето ми и умът ми са чисти. Вие отвън не сте боядисани, но сърцето и умът ви са боядисани.

— Учителю, благодаря ви!

Проводи, Господи, виделината си и Истината си, те да ме водят!

НОВОТО БИТИЕ — ТРЕТИ БОЖЕСТВЕН ДЕН.

01.10.1942 година — Изгрева — София.

„Днес, 1^{ви} — четвъртък, в 10 часа сутринта, сестра Цветана влезе сама при Учителя ... Какво ли си говорят?"

Горните редове бяха написани в тетрадката ми от брат Христо.

Влязох сама при Учителя. Днес той беше необикновено нежен към мен. Лцето му светеше с Божествено сияние. Той „сле-

зе“ много близко при мен, до моето ниво. Бащински ме поучаваше, обясняваше ми търпеливо и отговаряше на въпросите ми. Разказах му за една разпра в операта и за несправедливото отношение на режисьора към мен.

Учителят ми каза строго:

– Помни това: Никога не примирявай неприятелите. Стой далеч от тях. Не се бъркай, когато те се карат и вършат зло! Всичко ще се оправи! Ти да не се влияеш от думите на този режисьор. Който е висок връх, винаги има и силна сянка, но за това пък и най-силно се огрява от Слънцето!

– Учителю, той пожела да дойде в дома ми там да ми покаже как да играя ролята си... Когато се опита да ме целуне, аз му дадох беседата, както Вие ми казахте. Той побледня и много се разсърди. Преди няколко дена ме разплака на една генерална репетиция с публика, защото не бях сложила по-силен грим на лицето си.

Учителят стана много строг и каза:

– Ние ще го насолим! Той няма право да те тревожи преди излизането ти пред публиката. Те там, в операта, приличат на дупки. Те всичко прибират, защото са тъмни и влажни. Той, режисьорът се оглежда в тебе. В тебе вижда себе си и себе си нацапа. Светлината е желана от хора, които я ожидат*, но има хора, които не я искат, те предпочитат тъмнината.

– Учителю, не разбирам какво искате да ми кажете!

– Например, представи си, че си хубаво облечена със скъпи, красиви дрехи, със скъпоценни камъни по тях. Заедно с тебе има и други тъй красиво и богато облечени хора. Вие се намирате на тъмно място и искате да стане светло, за да се види вашата красота и изящното ви облекло. И обратно, там в операта, те приличат на хора с окъсани дрехи, дрипави, със струпеи и рани по тялото си. Те предпочитат тъмнината, за да не се виждат раните и дрипите им. Те в тебе се оглеждат. Ти ги осветляваш!

В този момент се почука на вратата. Той излезе на прага. Една жена му се оплака за някаква стая. След това пак влезе.

– Учителю, Учителю, – казах аз – Вие слизате от Небето при нас, а ние Ви занимаваме с нашите дребни всекидневни грижи и скърби.

– Аз не обръщам винмание, ако дойде някой при мен и ми каже, че няма десерт, а има три порции ядене. Или пък ми каже, че има три круши, а иска още. И тук не обръщам внимание.

Една Божествена вълна на любов разтърси в този миг

* Очакват (бел. ред.)

цялото ми същество и тези думи избликнаха от трептящото ми сърце:

— Учителю, благодаря на Господа, че ме срещна с Вас! Благословен да бъде часът и минутата, в която се докоснах до светлата Ви ръка.

Той се усмихна:

— Ти преди не знаеше защо ти се каля и размътва водата, а сега знаеш. По-рано ти страдаше от подпушване на чувствата си. Хора, които много раздават от чувствата си, изхарчват много нервна енергия.

— Учителю, брат Христо често ми казва, че този живот аз трябва да добия мъдрост.

— Мъдростта е един свят.

— Учителю, като чета книги ще добия ли мъдрост?

— Не, това не е мъдрост, а е запомняне на чужди мисли. Мъдростта е един свят, като Божествения, в който свят човек трябва да влезе.

В Божествения свят имаме:

Любов — ДО , Мъдрост — МИ , Истина — СОЛ .

В духовния свят имаме:

живот — МИ , Знание — СОЛ , Свобода — ДО .

Във физическия свят имаме:

движение — СОЛ , учение — ДО , работа — МИ .

Те са построени върху терцата. Имат мек елемент. Ако ги изразим с тонове, те звучат:

ДО, МИ, СОЛ;
МИ, СОЛ, ДО;
СОЛ, ДО, МИ.

Те могат да се кажат и в друг ред:

Любов — ДО , живот — МИ , движение — СОЛ ;
Мъдрост — МИ , знание — СОЛ , учение — ДО ;
Истина — СОЛ , свобода — ДО , работа — МИ .

Хората не познават Свободата. Трябва ние да канализираме Любовта, за да протече при всички хора.

— Ние учениците не сме ли каналите, Учителю?

— Да, вие учениците сте каналите на Любовта.

Учителят се вгледа продължително в челото ми:

— Ти имаш духовно чело!

Стана от креслото, дойде при мен и с показалеца си ми показа в края на веждата, центъра на музиката, а един сантиметър по-надясно, ми посочи центъра на времето и каза:

— Хора, които имат този център развит, никога не отегчават другите. Такива хора имат вярно чувство за мярка, колко време да стоят, как да говорят и музикалният им ритмус е силно развит. Хора с развита брада и силна долна челюст, са волеви и енегрични. Колкото очертанията на брадата са по-фи-

ни, толкова са по-фини и чувствата им. Ти в чувствата си не трябва да вървиш по права линия! Трябва да бъдеш гъвкава! Една река не може да тече все направо. Където срещне съпротивление, тя заобикаля. Ти трябва с най-малко съпротивление да постигнеш големи резултати. Ако срещнеш на пътя си планина, ще я заобиколиш!

— Ти сега дето имаш неприятности с режисьора, от Горе чукат върху честолюбието ти. Чрез него се проявяват нисши духове. Той става проводник.

— Учителю, Вие като сте Велик Учител, бихте ли играли на сцената като артист?

Той започна да се смее продължително и каза:

— И аз играя роля. Ангелите и невидимият свят са моята публика. Не ми е позволено да направя ни най-малката погрешка.

— Учителю, какво да правя през зимата с гълъбчетата? Да ги пусна ли на свобода?

— Не. Сложи ги в една къщичка и ги пускай от време на врмеме в стаята си да хвърчат.

— Според мене **високото, колоритното сопрано** иде от върховете надолу и трептенията му са по-ситни. **Басът** е долина и трептенията му са едри. Той е магнетичен. **Тенорът** представя хълмисто място. **Алтът** прилича на поляни.

Учителят стана прав, извини се и излезе от стаята. Аз чух, че извика по име брат Христо, който все още ме чакаше под лешниците пред масите, и го покани да влезе. После донесе цигулката си, настрои я и започна да свири и пее една нова мелодия – Трети Божествен ден от „Новото Битие". С брат Христо записахме думите ѝ:

„И рече Бог: Да се събере водата под простора. И яви се сушата. И нарече я Бог земя. И събраната вода нарече морета. И рече Бог яви се свежа трева. Със семена според вида ѝ. И дърво с плодове според вида си. И видя Бог, че всичко бе добро. И стана вечер и стана утро, трети ден."

Ние тихо пригласяхме. Една небесна сила ми помагаше бързо да заучавам новите мелодии, за които при друг случай бих се затруднила повече. Никога няма да забравя тези мигове, които ще носи душата ми. Изпяхме няколко пъти Третия ден . Попитах:

— Учителю, кога ще ги изпея пред публика?

— Когато му дойде времето.

Станах права и изпях Първия ден от „Битието", след което изпях Втория и Третия ден . Учителят беше радостен.

Когато си отивахме с брат Христо, вън пред вратата ни спря сестра Думанова и развълнувано ни каза:

— Идвайте по-често, защото Учителят се радва.

Учителят ни каза още:

„Да се плаче не е слабост! Даже и Христос е плакал, но да се плаче малко и тихо. Хората не знаят още да плачат. Те не знаят да плачат тихо. Очите не трябва да остават сухи без сълзи. Не трябва да пресъхват техните кладенчета.“

ЖИВАТА КАРТИНА

28.X.1942 г. Изгрева София.

Днес отидохме с брат Христо при Великия Учител точно по обяд той отиваше вече в трапезарията да се храни и ние седнахме на масата. Брат Христо до него, а аз – пред него. По време на яденето стана дума за предстоящата премиера на операта „Отвличане от сарая“ от Моцарт. Премиерата беше определена за 5ти ноември, в понеделник. Аз изпълнявах ролята на Блондхен.

В ролята на Блондхен от операта „Отвличане от сарая“

Учителят ми каза, четейки мислите ми:

– Ти напразно се безпокоиш. Онази, гениалната певица, която влиза в теб, тя ще пее и играе на сцената! Той повтори онова, което и друг път ми беше казвал.

Предната вечер брат Христо ми донесе едно птиченце – червеношийка, което беше купил на пазара от кафезите. Аз го сложих в къщичката за птички, но на сутринта го намерих умряло. Много плаках за него. Учителят ми каза, че то се е освободило, като си е заминало. Било му е мъчно без другарче.

След като се наобядвахме и след обичайните общи песни от братята и сестрите, Учителят ни покани в приемната стая. Като седна на креслото, той ми каза:

– Ти сега трябва да па-

зиш силите си. Не раздавай от капитала си! Ти като оня петел от баснята, не давай сиренцето си! Един петел кацнал на един клон, с парченце сиренце в клюна си. Лисицата го видяла и седнала под дървото и ласкаво му казала: „Петльо, ти си толкова голям певец, като тебе втори няма на Земята!“ Петелът, поласкан от похвалите ѝ, отворил клюна си и изкукуригал, но изпуснал сиренцето и лисицата го лапнала. Тя го похвалила за хубавото му пеене. На другата година, лисицата пак пожелала да чуе гласа на петела, но той си научил урока. Най-напред изял сиренцето си и след това изкукуригал. Лисицата не останала доволна от пеенето му и се произнесла, че миналата година гласът му бил по-хубав, но сега го загубил.

Учителят ни поясни:

— „Лисицата“ е света. Ти задоволявай света, но не си давай сиренцето. Давай им само половината сиренце!

— Учителю, — изплаках аз — освободете ме от операта!

— Не, ти трябва да минеш това посвещение. Този курс трябва да го минеш.

— Учителю, преди няколко дена пях в операта „Марта“, ролята на Лейди Хариет. Пях добре и не подозирах, че в министерската ложа дошли да слушат министрите Филов, Йоцов и др. На другата сутрин Филов и Йоцов последователно се обадили по телефона на директора Петко Стайнов, да ми се даде по-голяма преднина в операта. Учителю, аз не искам много да блестя, защото се създават неприятели, които ми завиждат.

Учителят каза:

— Виновна ли е светлината, че като се пречупи в брилянта, го прави да блести?

Учителят тихо изпя две песнички. Едната песничка беше от напечатаните, а другата беше от новите. Съдържанието беше за едно бистро изворче.

— Учителю, една вечер, преди представлението на операта „Марта“, сънувах чуден сън. На другата вечер пях с рядък успех. Мога ли да Ви разкажа съня си?

— Разправи го!

— Сънувах, че виждам грамадна картина, сложена на земята със златна рамка. Рамката беше много широка, дебела, скулптурно изработена. Когато се приближих да я разгледам, картината оживя и всичко нарисувано в нея, започна да мърда. Ето какво представляваше картината: На изток беше нарисувано Рождеството Христово. Витлеемската звезда на небето, яслите, Дева Мария, детето-Христос, Йосиф, животните, тримата влъхви и овчарите. Ангели пееха на небето. На запад на картината бе нарисуван Христос на 12 години в храма. Стари книжници и равини с големи бради учудени Го слушат. Вратата е по-

луотворена и майка Му Мария си подава тревожно лицето, дошла да Го търси. Нарисувано бе и великолепието на храма в Ерусалим. На северната страна на картината бе нарисуван Христос на кръста, с Божествено лице, изнурено от ґолемите страдания. Кръв тече по челото и страните Му, от раните, разтворили се от тежестта на тялото и от продупчените Му нозе. Долу в подножието на кръста видях Дева Мария, Йоан, Марта и Мария, сестрите на Лазар и Мария от Мигдал. Над светлата Му глава ясно личат надписите на староеврейски. От двете Му страни бяха нарисувани двамата разпънати разбойници. Войниците хвърляха жребие за плащеницата и още се гавреха с Него.

На долната, южната, страна на картината беше нарисувано Възкресението Христово. Камъкът, отвален от изсечения в скалата гроб. Христос високо на небето се възнася и долу се виждат заспалите войници. Аз прескочих рамката на картината и влязох вътре в нея. Отвори се пътека и тръгнах по нея, по посока към центъра на картината. Като стигнах центъра, аз се спрях и се замислих на къде да тръгна! Реших да се отправя на изток. Когато се движех към мястото, където е Рождеството Христово, по пътя срещах бягащи, угрижени хора и чувах, че бягат от бомбардировките. Те носеха по нещо в ръцете си, с каруци, коне, магарета или пък автомобили. След като изминах едно не много дълго разстояние, където хората намаляха, ето че Ви срещнахме учителю! През цялото време брат Христо ме придружаваше! Вие дълго време ни говорихте. И заедно с Вас вървяхме пак към центъра на картината. След това заедно слязохме надолу към Възкресението Христово. Събудих се. Из пътя Вие, Учителю, ни говорехте, но не помня нищо.

Учителят внимателно ме изслуша и каза:

— Този сън ще се изпълни в дълги периоди от времена, в едно далечно бъдеще!

Ние с Брат Христо целунахме ръката на Учителя и си отидохме.

Откровение:

Учителю, Вие непрестанно пеете в душата ми! Откакто чух чрез Вас Небесната музика, светската музика не ме привлича вече. Чувствам как старото се събаря и новото се строи!

Амин!

ШКОЛИТЕ НА ВОКАЛНОТО ИЗКУСТВО, НОВОТО БИТИЕ – ЧЕТВЪРТИ БОЖЕСТВЕН ДЕН

12.XI.1942 година – Изгрева – София.

Днес времето е ясно. Духа студен вятър. Брат Христо дойде по-раничко. Щяхме да ходим заедно в министерството по работа. Аз настоях да отложим тази работа за друг път, за да отидем при Учителя. С трамвая стигнахме до семинарията и през гората се отзовахме на Изгрева. Учителят беше горе в стаята си. Изглежда,че ни видя през прозореца, защото слезе при нас преди да се изкачим по стълбичката.Отключи вратата на приемната стая и ни покани да седнем. С брат Христо поговориха за една учителка и за Париж. След кратка пауза го попитах:

– Учителю, кое изкуство е по-старо, вокалното ли, или инструменталното?

Учитялят затвори очите си, помълча и след като ги отвори, каза:

– Вокалното изкуство, пеенето е играло важна роля още от дълбока древност. Вокалната музика е много по-стара от инструменталната. Древните посветени, пратениците на Бялото Братство, започнали да служат в светилищата и храмовете и там там те изучавали окултното пеене. Тези светилища са имали за цел да възвърнат човеците към Бога. В тия храмове, молитвите са се пеели, за очистване и повдигане на човеците. ***Някогашните светилища и храмове, са днешните театри, опери и концертни салони. Това първоначално изкуство, пеенето е служело на Бога.*** Днес то е изменило коренно своето предназначение и задача. ***Изкуството пеене е първото изкуство!*** Това изкуство е донесено от седемте дъщери на слънчевия бог Аполон. Те донесоха пеенето за синовете и дъщерите на Земята. Тези седем дъщери са седемте тона на гамата. Всички тези тонове имат по малко страдание. Най-весел е тонът СОЛ. ЛА е по-висок от тона СОЛ, но е по-тъжен. ***Пеенето е донесено от първите ученици на Бялото Братство, от света на ангелите.*** Тонът ДО е ангел, дрехата му е червена. Тонът РЕ е ангел, с оранжева дреха. Тонът МИ е ангел, дрехата му е жълта. Тонът ФА е ангел, със зелена дреха. Тонът СОЛ е ангел със светло синя дреха, и тонът СИ е ангел, със светло виолетова дреха.

Има две главни школи по пеене: Едната е **еволюционна**, другата е **инволюционна**. Инволюционната школа е на света, на удоволствията, на еротиката, на плътта. **Еволюционната** школа се дели на **три главни отдела**: Първи отдел: **физически**, втори отдел: **духовен** и трети отдел: **Божествен**. Физическият отдел ще

се предава на девет планетни типа, по девет, плюс един различни начини, и на дванадесет зодиакални типа, по дванадесет различни начини. Значи, двадесет и един, плюс един различни начини, методи. Същото се отнася и за духовния отдел и за Божествения отдел. Ученикът на еволюционната школа, трябва да е роден с гласови богатства и да има постоянство и търпение. Той трябва да има концентрирана и положителна мисъл! Той трябва да притежава благородни чувства и добро сърце. Има три вида певци: **гениални, талантливи и обикновени**. ***Всеки човек може да стане обикновен певец.*** Ти трябва да изучаваш мускулите на главата и каква роля имат те при пеенето!

— Учителю — казах аз, — долната челюст играе мног важна роля при пеенето, също и мускулчетата, които произвеждат движението на гръкляна и езика, играят съществена роля при пеенето.

— Ти също обърни внимание на мускулите на устните!

— Учителю, устните играят важна роля за дикцията и за изнасянето на тона в маската.

Учителят поясни:

— Колкото по-ясно произнесеш една дума, толкова по-лесно тонът се изкачва от гортана, в горните кухини на лицето и главата. След усилена деятелност, мускулите трябва да се оставят и в покой!

Аз извадих от чантата си една италианска школа по пеене — „Vacai". Преведох от френски език, каквото пишеше в увода на школата. Авторът подчертаваше, че от неговата школа са излезли певци със световна известност. По-нататък той подчертаваше, че не поставя гласа с вокали, но със срички, думи и цели изречения. Например в първия урок превода на текста беше: „Един ловец отишъл с кучето си в гората..." Учителят ме прекъсна:

— Тази школа не може да бъде хубава, щом ловецът е отишъл с кучето си в гората да убива животните! Аз ще ви покажа и вие с брата ще напишете **една нова школа по пеене, окултна школа с възходящи положителни идеи и думи.** Вие скицирайте главите!

— Колко да бъдат, Учителю?

— Или 28, или 39 глави!

Учителят извади цигулката си и докато я настройваше каза:

— Четвъртият ден от „Новото Битие" ще започне от тона ФА. Първият Божествен ден ще се пее andante (ходом). Свързани да бъдат тоновете.

— Може ли andante cantabile (течащо, пеещо)?

— Да! Хубаво е! Вторият Божествен ден ще се пее andante maestoso (течащо, майсторски), тържествено. Третият

ден ще се пее като първия. Четвъртият ден, сега ще определим.

Учителят тържествено започна да пее и да свири Четвъртия ден. Брат Христо записваше думите, а аз следях мелодията. Ето думите:

„И рече Бог: Да грейнат светила на небесния простор! И стана така. И направи Бог две светила. Голямото да владей деня, а малкото — нощта. И направи Бог, че грейнаха звезди на небесния простор. И видя Бог, че всичко бе добро. И стана вечер и стана утро — ден четвърти."

Учителят повтори няколко пъти мелодията, а ние с брата пеехме след него. След кратка пауза попитах:

— Учителю, тази мелодия не трябва ли да се пее moderato maestoso (умерено майсторски)?

— Да, хубаво е!

Пак изпяхме мелодията.

Брат Христо попита:

— Учителю, Адам пеел ли е в Райската градина?

— Първият Адам е учил пеене в Райската градина и е пеел тоновете само с гласните букви. Съгласните букви се появили, когато той пожела да види Ева.

— Учителю, те пеели ли са заедно?

— С Ева, Адам е почнал да пее първите дуети в терци. Тогава и животните са говорели както Адам и Ева. Първият фалшив тон, първите затворени интервали се появиха, когато се вмъкна и черният адепт*. Тогава Адам изгуби качеството на чистото пеене, на окултното пеене и изпя първият фалшив тон — тонът ФА. Адам и Ева изпяха първата любовна песен, без позволението на Господа и Бог проводи ангел с меч да ги изгони от Райската градина. Като излязоха от Райската атмосфера, Те изгубиха изкуството си да пеят!

— Щом, само чрез Новата школа, учениците на Бялото Братство ще достигнат съвършенното пеене и ще се върнат в изгубения Рай, тогава те ще добият ли безсмъртие, Учителю?

— Те няма да умират, те ще станат безсмъртни!

Учителю, благодаря Ви! Да пребъде Божията Любов във Бялото Братство!

---

* Виж „Пътят на Ученика" — три събрани беседи от Учителя Беинса Дуно; София, 1992 г. (бел. ред.)

ВЪТРЕШНИЯТ ГЛАС НА БОГА

21.I.1943 г. – Изгрева – София.

От утре започвам усилени репетиции с Ерик Ортман, главен диригент на Берлинската Фолкс Опера, който гостува в България. Заедно с него пристигна и синът на Янко Янков (първи флейтист в Операта) – Венцислав Янков. Под диригентството на Ерик Ортман, щях да пея във „Фиделио" от Бетховен в сряда вечерта, на 27 януари, а Венцислав Янков щеше да свири като солист с Филхармонията под диригентството на Ерик Ортман в четвъртък, на 28 януари. Бащата Янко Янков дойде при мен на 23 януари да търси Брат Христо и веднага го заведе при Венцислав, който не се чувстваше добре.

Днес 21 януари отидохме с Брат Христо при Учителя по обяд. Часът беше един. Учителят ни чакаше на балкона. Поздрави ни и ни прати в трапезарията да се нахраним. След това ни прие и ние останахме при него до 5 часа и половина.

– Учителю, – казх възторжено аз – всеки ден сутрин и след обяд репетирам с Едмондо Де Веки, Маестро, Главен Диригент в „Скала Ди Милано", който гостува сега в България. Той много харесва гласът ми, Учителю и ми предрича светло бъдеще. Състоя се изпит пред художествената управа на операта и пред Маестро Де Веки. Този изпит се наложи поради това, че се явиха пет претендетки за ролята на Розина от операта „Севилският бръснар", която ще се възобнови от Маестро Де Веки и премиерата и следващите няколко представления ще бъдат дирижирани от него. Петте „Розини" са: Мария Милкова-Золотович-примадона на Операта, Младенка Ангелова, Серафина Динева, Божанка Димитрова и аз. Изпита стана ненадейно за мен, не бях предупредена. След обяд, в четири часа. имах репетиция на „Севилският бръснар", с Атанас Маргаритов. Понеже бях уморена от физическа работа, не пеех с пълен глас, а „маркирах". Изведнъж вратата се отвори и влязоха директора Петко Стайнов и Маестро Едмондо Де Веки. Непосредствено след тях влязоха и четирите претендентки за ролята на Розина. Изпитаха ни на едни и същи места от операта, посочени от Маестро Де Веки и той хареса мен за премиерата. Учителю, той е бил силно наранен или от бомба или от друго оръжие. В задната част на главата му, там дето е малкия мозък има зараснала дълбока рана. Дясната му ръка има само три пръста. Той дирижира с черна ръкавица и палката му е прикрепена с ластик за ръката му. Не знам дали гениалността беше последствие от това нещастие, но видях как прелисти за около минута едно ново българско произведение, което виждаше за пръв път, след което зах-

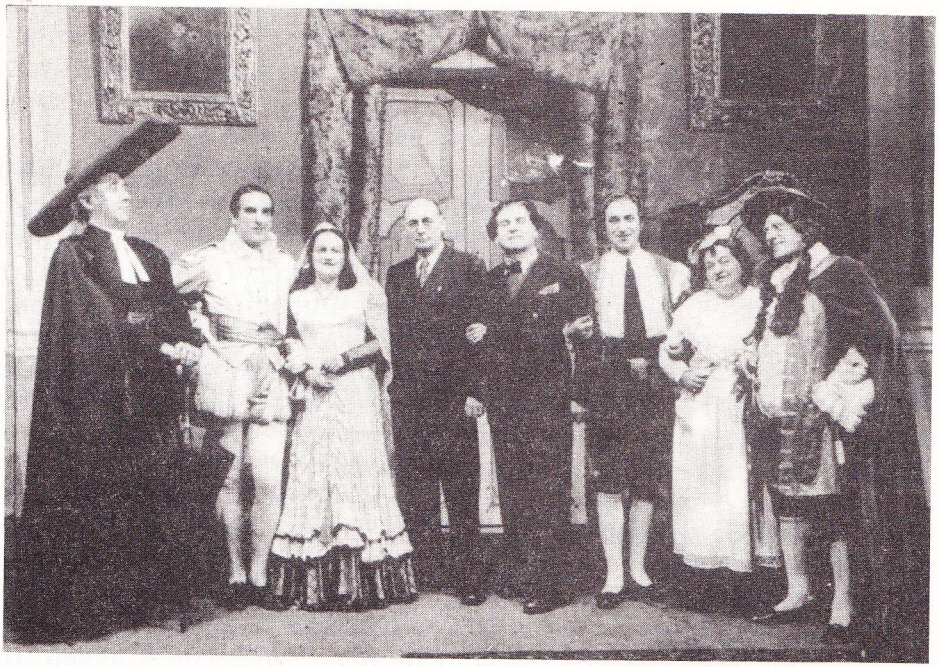

Гостуване на маестро ЕДМОНДО ДЕ ВЕКИ

СЕВИЛСКИЯТЪ БРЪСНАРЬ

опера въ три действия отъ ДЖ. РОСИНИ

УЧАСТВУВАТЪ

Розина	Л. Табакова
Графъ Алмавива	Г. Ивановъ
Фигаро	М. Люцкановъ
Донъ Базилио	М. Поповъ
Докторъ Бартоло	Н. Елмазовъ
Берта	Д. Герганова
Фиорело	Ив. Масларовъ
Офицеръ	М. Горянски

Диригентъ МАЕСТРО ЕДМОНДО ДЕ ВЕКИ

Режисьоръ П. РАЙЧЕВЪ

Диригентъ на хора Л. ПИПКОВЪ

Декори отъ ПР. КЪРЧОВСКИ

върли нотите и започна да дирижира наизуст...

С маестро Де Веки разговаряме на френски език. Каза ми възкликвайки с недоволство „Basta terribile!“ (Стига, ужасно!), скъса каденците от нотите ми, пяни преди от бившата примадона от операта и на тяхно място много сръчно ми написа с лявата си здрава ръка, каденците на Тетрацини, които се пеят от най-добрите колоратурки в „Скала Ди Милано“. „Аз – каза ми той, – така ще Ви приготвя в тази роля, че спокойно ще можете да гостувате и в най-големите сцени на Европа.“

Снощи, Учителю, след репетицията в неговата стая, Маестро Де Веки ми каза на френски: „Защо бързате? Жена ми ще дойде след няколко дена. Аз скучая тук самичък. Ако обичате елате да вечеряте с мен в ресторант „България“ и след това ще отидем някъде!“ Аз много любезно и учтиво му отказах, Учителю, и сега си мисля дали не се е разсърдил?

Учителят се усмихна особено и ми подаде една от неговите беседи на немски език – „Учителят говори“.

„Ти ще надпишеш тази книга за него. Може и на италиански език да я надпишеш и ще му я подариш и той ще разбере защо си му отказала поканата.“

– Какво да пиша, Учителю?

– Пиши му: *„Любовта ражда добро! Доброто носи живот, светлина и свобода!“*

– Учителю, преди няколко дена си прочетох малко на френски език от оная книга, дето Вие ми я подарихте след концерта ми, на 9 януари 1941 година. Дълго време гледах подписа Ви и буквите на моето име, което надписахте вътре на първата страница. Почувствах, че всяка Ваша буква открива за мен един чуден, непознат свят. А те всичките букви пък заедно ми говорят и ми пеят небесни, безсмъртни мелодии. Колко хубаво говорите, Учителю, за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата и Добродетелта. Учителю, Вие сте ги предали с несравнима поезия и музика, така че всички да ги разбират.

Учителят божествено се усмихваше. Брат Христо каза:

– Преди няколко дена, Вие Учителю, не слязохте в салона на беседа. Тогава един брат цитира думи на Христа и те звучаха тъй сухо, не тъй както, Вие Учителю, ги произнасяте!

Учителят каза:

– Те представляват една ябълка от гипс, а аз давам една жива ябълка.

Аз извадих от чантата си портрета на световния тенор „Тито Скипа“, който пристигна от Триест. Този портрет ми беше изпратен лично от него.

Тито Скипа

Учителят дълго време раглежда портрета и каза:

— Той има добре оформена брада и е твърде общителен. Има също социално чувство с широта. Подписът му показва, че той се движи в много определена посока, между две релси. Отдолу двете черти, означават „диез“, което означава възкачване, повишаване.

Брат Христо разказа:

— Учителю, Тито Скипа се разхождал из централните улици в София, със секретаря на министъра на просветата, Йоцов. Те се разхождали по улица „Цар Освободител“. Тито Скипа, току що бил пристигнал от Италия. На улицата видяли афиши за примиерата на операта „Отвличане от сарая“. Тито Скипа пожелал да чуе българска примиера. Същата вечер, двамата заели ложа в операта.

Аз продължих:

— След второто действие, Тито Скипа останал възхитен от моята игра и пеене. Той харесал моя глас и пожелал секретаря да го заведе в ложата на директора и от там, те дойдоха пред вратата на моята стая-будоар*. Жените тъкмо ме преобличаха за трето действие. Почука се на вратата и влязоха Тито Скипа, заедно със секретаря на министъра, и Дик Марцело, диригент в „Скала Ди Милано“, също и голям пианист. Ние разговаряхме на френски език. Секретаря на министъра бързо стенографираше разговора.

Прочетох на Учителя този разговор, който секретарят ми беше изпратил в един плик по пощата, заедно с едно писмо от Тито Скипа, връчено му преди неговото заминаване от България.

Ето съдържанието:

---

* Гримьорна (бел. ред.)

Скипа: Bravo! Mes felititations! Vous chantez tres, tres bien!
Л. Табакова: Je chante mieux dans „Lucia“ et „Barbier de Seville“.
Скипа: Je le croix bien!
Л. Табакова: Vous ne trouvez, que je sui très mal grimme?
Скипа: Pour une belle voix, cela ne pas inportente!

Скипа: Браво! Моите поздравления! Вие пеете много, много хубаво!
Л. Табакова: Аз пея по-добре в „Лучия ди Лемермур“ и „Севилският бръснар“
Скипа: Напълно Ви вярвам.
Табакова: Не намирате ли, че съм лошо гримирана?
Скипа: За един хубав глас това няма значение.

Ето и съдържанието на писмото:

„Уважаема госпожица Л. Табакова,

Позволявам си заедно с настоящото да Ви изпратя портрета на г-н Тито Скипа, даден от последния преди заминаването му от България, с молба да Ви го предам.

Господин Тито Скипа ми съобщи още, че от Италия ще Ви изпрати специално един голям портрет. В навечерието на неговото заминаване, господин Тито Скипа с приятно чувство си спомни за Вашата наивна изненада, когато го видяхте изправен до вратата на Вашата стая-будуар, дошъл да Ви поздрави послучай участието Ви в примиерата на операта „Отвличане от сарая“. Извън думите му, че Вие пеете много, много добре и че имате красив металичен глас, с великолепни височини, той ми каза, че е искал да Ви каже още някои работи във връзка с Вашия хубав глас, но Вие страшно бързахте да се преоблечете за другото действие. Господин Тито Скипа възлага надеждата на Вас, да станете една много известна певица, тъй като намира във Вас много големи данни за това! Това негово мнение се споделяше от Дик Марцело, голям пианист, виртуоз и диригент в Миланската Скала. Господин Тито Скипа ме натовари още да ви съобщя, че би се радвал много, ако му пишете! Заедно с настоящото, използвам случая, уважаема госпожице, да Ви изкажа своите уважения и да Ви предам най-добрите си благопожелания.

Г-н Арнаудов

След като прочетох горните редове на Учителя, той каза:

— Хубаво, много хубаво! Тито Скипа е човек, който държи на думата си.

Ти в живота си млада и скромна, но на сцената ставаш друга. Една гениална, известна певица на 45 години влиза в теб и пее! Тази певица е със световна известност! Тя отдавна е напуснала земята. Тя пее през тебе!

— Учителю, кажете името ѝ.

— По-добре сега да не знаеш името ѝ...

— Учителю, купих къщичка на гълъбчетата. те си доближават човчиците.

Учителят ми отговори:

— Така те си предават магнетизъм!

— Бялото гълъбче — продължих аз — се кланя по десетина пъти на сивото гълъбче, като чука с клюна си по пода и си друса главичката, а сивото му отговаря с „гу, гу, гу"!

— Те проявяват любовта си едно към друго. Това е Божественото вложено вътре в тях!

— Веднъж, Учителю, бях оставила в една супена чиния вода. Те и двете гълъбчета влязоха вътре и взеха да цапкат с крилете си и да се къпят...

Учителю, голям успех пожънах в ролята на Блондхен в операта „Отвличане от сарая". Сега режисъора се държи меко към мен.

— Когато мечката се облизва, тогава тя е опасна и се готви да направи зло. Ти трябва да намаляваш големите неща и да увеличаваш малките неща. Ето, Слънцето е на такова разстояние от нас, а изглежда голямо, силно, мощно.

— Учителю, преди няколко дена получих писмо от Невена Неделчева от село. И аз ѝ отговорих.

Извадих моето и нейното писмо и ги прочетох на Учителя. Сестра Неделчева ми пишеше накрая винаги да се държа за ръката на Учителя. Той помисли малко и ми продиктува да ѝ пиша следното: *„Всяка човешка мисъл е плод в Божествения свят и всяка човешка постъпка е сладчина в Божествения свят. Сокът и сладчината са вътре в плода. Значи, чувствата и постъпките са части на човешката мисъл."*

— Учителю — казах аз. — След премиерата имаше банкет в салоните на зала „България". На дълги маси бяха насядали хорът и оркестърът. На друга дълга маса бяха седнали солистите, директорът Петко Стайнов, до него секретарят Георги Димитров. До мен седна Венцислав Янков. И срещу нас беше седнал баща му и брат Хтисто. Когато келнерите сервираха чашите за вината, Венцислав им казваше: „Тук на нас не давайте такива чаши! Ние сме въздържатели!" Пред всички той каза на

баща си, като го буташе от долу под масата с крак: „Не си ми баща, ако пиеш това нещо!“ Бяха налели ракия. Петко Стайнов и Георги Димитров му направиха забележка и казаха на баща му да не му позволява повече да го ограничава.

Учителят сърдечно се смееше.

Той отвори кутията, извади цигулката си и засвири една тъжна мелодия. Аз я записах. Учителят пееше и свиреше тази тъжна мелодия с неразбрани думи. Някакъв стар език. Той каза:

— Тези думи са на Ватански език:

„Вену Бахар, Салиму сенет. Туси Бахар, Вену сенет. Туси Бахар, Вену Бахар, Салиму сенет. Вену ил биют.

Биют. Биют. Биют.“

Брат Христо попита:

— Какво означават тези думи, Учителю?

— „Люби и свободен бъди. Слушай вътрешния глас на Бога. Върви напред и не се колебай в пътя си“. Заглавието на тази песен е „Вътрешният глас на Бога“.

Тази песен много ми хареса. Тя ме свърза с един възвишен свят!

НЕОЧАКВАН КОНЦЕРТ

25.II.1943 година — Изгрева — София.

Днес февруарското Слънце весело грее. Започнах да почиствам и подреждам стаята си. В разгара на работата ми ме изненадаха брат Христо и Венцислав Янков. Снощи решили тримата да посетим Учителя и да му изнесем един концерт. В първия момент помислих да откажа, защото не ме предупредиха от вчера, но щом е за Учителя... Бързо се облякох, взех нотите и тримата се озовахме на Изгрева. Учителят ни прие с радост. Венцислав му каза, че иска да му посвири на пианото в салона и аз прибавих, че искам да му попея.

— Днес времето е музикално — каза Учителят.

Той ни покани в салона. Ние се изкачихме на сцената. Най-напред Венцислав изпълни пиеси от Бетховен и Бах. Аз изпях „Имаше человек“, „Страшен беше вятъра“ и „Каста Дива“ от В. Белини. Учителят седна пред катедрата. Салонът беше почти празен, но после дойдоха много слушатели и се напълни. Борис Дряновски усилено ни снимаше докато свирехме и пеехме на сцената. След концерта тръгнахме към стаята на Учителя. Братът с фотоапарата ни проследи и започна да ни снима.

Концертът пред Учителя.

Учителят застана по средата между нас. По едно време той влезе за малко вътре и излезе с шапката си на главата. Явно беше, че той позира пред фотоапарата, защото при други подобни случаи не позволяваше да го фотографират. Брат Христо заставаше ту до Венцислав, ту до мен. Аз застанах до сърцето на Учителя и не отстъпих мястото си на никого.

След като брат Борис Дряновски си направи снимките „до насита", ние влязохме в приемната стая на Учителя. Венцислав Янков каза шеговито: „Учителю, сложете тук едно пиано. Аз искам само на Вас да свиря." Аз подех в същия тон: „И аз искам само на Вас да пея, Учителю!" Той смеейки се каза:

– Хубаво, хубаво!

– Учителю, – каза Венцислав Янков – в Берлинските катедрали съм виждал творби от Бах, Хендел, Хайдн, написани без текстове.

– Тази музика е мистична – каза Учителят.

– Учителю, – казах аз – много е хубава акустиката в салона, където говорите! Атмосферата е лека, чиста, особено като се влезе в салона след беседа! Винаги, когато съм Ви пяла, се връщам изпълнена с Божествено вдъхновение, с небесна сила. Ставам смела и решителна и не стъпвам по земята, а хвърча от радост и веселие!

Тримата станахме прави и целунахме ръка на Учителя.

Брат Христо вдъхновено рече:

— Учителю, ще пребъде Словото и музиката Ви между всички человеци, между всичките народи и във всичките светове: физическия, духовния и Божествения!

ВЪРНАТОТО ОГРАБЕНО

3.III.1943 година — Изгрева — София.

Тази сутрин, въпреки студа, тръгнах сама към Изгрева. Брат Христо ме чакаше нагоре по шосето. Предната вечер се бяхме уговорили да се срещнем в определен час. Причината, която ме водеше при Учителя, беше неприятната случка, която имах вчера по обяд.

Разправих откровено всичко на Учителя. Брат Христо обясни, че хазаите ми месеци наред го тормозели. Следели го като идва при мен, отвеждали го в друга стая и го уговаряли да махне гълъбчето и канарчето ми и да спре свиренето и пеенето ми. Брат Христо им обещавал всичко, само да не ме безпокоят. Всичко това той старателно криел от мен.

— Учителю, в момента както сипвах сварен грах в една алуминиева чиния, за да обядвам, брат Христо влезе при мен бледен и разтревожен, заедно с него се втурнаха и хазаите и неприятната сцена стана вече пред мен. Брат Христо започна да ме уговаря да махнем гълъбчето и канарчето от стаята. Изненада ме това, че застана на тяхна страна.

Като че ли една сила извън мен запрати чинията от ръцете ми към тавана. Тя полетя и падна на земята...

— Учителю, кажете ми направо. Аз ученик ли съм?... Те как понасят гугутките и врабченцата, които пеят по клоните на голямото дърво непосредствено до отворения им прозорец?... По някой път протестирам срещу неправдата в света! Не мога да се въздържа да не протестирам!...

Учителят ме погледна спокойно, усмихна се и ми каза:

— Ти протестираш, защото са те ограбили в миналото. С това протестиране ти връщаш назад ограбеното.

— Ти какво правиш например като се наядеш повече? Не се безпокой! Ти с този жест връщаш ограбеното от миналите ти съществувания.

— Не разбирам, Учителю! Обяснете ми с пример.

— Един турчин решил да продава фесове в близкия град. Натоварил ги на камилите си и тръгнал. Пътят му минавал през една гора с високи фурми. Той се спрял да си хапне и да си по-

чине. Нахлупил си феса и сладко задрямал. Като се събудил видял, че камилите седят на мястото си, но фесовете ги няма. Нито един фес не намерил върху тях. Когато повдигнал очите си нагоре видял, че всички маймуни подскачали весело с фесове на главите си. Той започнал да ги замеря с камъчета, да върнат фесовете му, но те го замеряли с фурми. Времето бързо минавало и той в силно отчаяние, снел феса от главата си, пуснал го на земята и извикал: „Аллах, помогни ми!" След този жест тутакси всички фесове полетели на земята, той ги натоварил на камилите и продължил пътя си към града.

— Те не изпускат случая да ми кажат нещо лошо за Изгрева и за Вас, Учителю!

— Като вързали коня и кучето, след време намерили коня умрял с въжето на шията си, а кучето прегризало въжето си и извоювало свободата си. За този случай добре е, рекох, да вземеш пример от кучето, тоест, ти не трябва да отстъпваш на хазаите си. Досега ти си отстъпвала, сега те ще отстъпят! — каза строго Учителят. — ***Светията не трябва да отстъпва на грешника!*** Всичко ще се уреди! След време ти се премести в друга квартира!

Чак сега вече се успокоих. Брат Христо недоумяваше, че Учителят пак ме оправда.

Забравих скръбта си. Стана ми леко и радостно на душата. Из пътя не ходех, а хвърчах!...

Господи, благодаря Ти, че ме доведе при Учителя!

БОЖЕСТВЕНА ЛЮБОВ МЕ ОЗАРИ.

13.03.1943 година — Изгрева — София.

Днес отидохме с брат Христо при Учителя, най-вече за да попитаме дали Венцислав Янков да остане в България или да замине за Берлин. По пътя из гората мълчахме. Когато пристигнахме на Изгрева, Учителят ни посрещна на прага на приемната си стая. Ние влязохме в антренцето и аз му целунах ръка. След мен и брат Христо направи същото и за голямо моё учудване, каза:

— Учителю, аз си изпълних задачата с нея, оставям я на Вас!

След което излезе на двора. Аз тихо извиках. Безброй мисли връхлетяха в главата ми. Погледнах Учителя в очите и казах:

— И аз си отивам!

Излязох също на двора, като застанах до брат Христо.

– Новобранци! – назова ни Учителят и ни покани в трапезарията да се нахраним. Аз седнах до него; а брат Христо – от дясната страна на масата. Сервираха чорба от зрял боб. Брат Христо тихо напомни:

– Учителю, аз не ям фасул!

– Можеш да ядеш от него! – отговори Учителят. След това взе три хапки бял, мек хляб, отчупваше ги последователно, потапяше ги в солницата и ги подаваше една след друга на брат Христо, като пресягаше пред мен и ми каза:

– Той ще плати! Той е чист, но мястото където сега ходи е пълно с пиявици. Мястото е ниско. Той стъпва бос. Сега тези пиявици спят, но ще дойде ден, когато те ще се изправят и ще искат да пият кръвчицата на чист човек, но ние няма да им позволим това! Ние ще му помогнем! Ние с щипци ще ги хванем, ще ги сложим в стъкленици и ще ги запушим!

Аз прошепнах:

– Учителю, нищо не разбирам!...

Продължихме да се храним и все мълчахме. След обяд Учителят ни покани пак в приемната стая. Още като сядах на стола попитах:

– Учителю, какви са тези стъкленици, нищо не разбирам!

– Рекох, гробът! – Настана дълго мълчание. – Ти, рекох, да се пазиш! Извора не трябва да увеличава или да намалява водата си за никого, нито да увеличава бързината си! Изворът трябва спокойно да си тече и да не изменя своя път! Човек не трябва да се привързва към никое смъртно същество, но да обича Бога и да му служи! Ти да не приемаш човешката любов! Божествената Любов е неизменна! Заради никой, ти не трябва да намаляваш или да увеличаваш водата на извора си, нито да измениш посоката на своите мисли и убеждения! Слънцето от далеч грее и топли всичко живо. Ти не прави изключение за никого! Ти трябва да спазваш разстоянието между точките на зенита, между хората. Ти не трябва да бъдеш нито много близо, нито много далече, но на точното разстояние, от където няма да се наруши нищо от Божественото в човека. Свещта не трябва да стои близо до огъня, защото ще се стопи. Ти трябва да спазваш известни правила:

Правило 1) Ти да не угаждаш на хората. Интересувай се от мнението на Бога, не слушай мнението на хората;

2) Талантът е притежание на душата. Когато душата има един принцип, тогава Бог работи в нея;

3) Когато се дойде до принципа на петте добродетели – Любов, Мъдрост, Правда, Истина, Добродетел, не прави никакви компромиси и никакви отстъпки;

4) Когато хората ти задават въпроси, никога не бързай да отговориш. Свържи се с Бога и провери първо;

5) Когато някой ти изпрати една мисъл, не бързай да се усмихнеш. Първо я провери и тогава се усмихвай;

6) На физическия свят ти си в женска форма. В духовния свят ти си в мъжка форма. По сърце ти си дете, по ум ти си мъж. Не се поддавай на ничия воля;

7) Никога не бързай да уредиш работите си. Остави Бог да ги уреди. Което е дошло, дошло е без да мислиш. То ще си отиде, без да се тревожиш;

8) От никого не вземай нищо, нито за ядене, нито за пиене, нито за обличане. Носени дрехи не приемай от никого;

9) Дрехи носени от тебе или шапка, или обувки, не давай на никого;

10) Посрещни страданието без страх;

11) Във всичко умът ти да присъства;

12) На болния дай нещо, изпей му нещо, здравия да отиде да работи;

13) Когато се движиш по пътя на Истината, не се колебай, не се спирай, без страх върви напред;

14) Движенията ти да бъдат съзнателни и естествени;

15) Не огорчавай и не оскърбявай Божественото. За никакви блага не продавай чистотата си;

16) Заради Любовта всичко претърпявай! Не оскърбявай нито твоя Господ, нито Господа, който живее в другите души;

17) Не се обръщай назад, но върви само напред! Никога не се връщай от пътя си назад! Върви само напред!;

18) Чужди подаръци не приемай. Свои подаръци не подарявай на никого;

19) Не приемай съвети от невежи хора;

20) Избягвай хората с отрицателен магнетизъм и електричество;

21) Не се продавай за хляб! За силния стани вода (мек). За слабия стани мост (хляб);

22) Мястото, на което Бог те постави, никога не го сменяй;

23) На път на никого не помагай. Не се радвай, когато неприятелят ти падне;

24) Дръж правилна връзка с Бога! Не примирявай хора, които се карат. Не примирявай неприятели, защото ти ще заплатиш заради тях!

— Учителю, много ви благодаря за всичко което ми казахте. Дайте ми възможност да извърша волята Божия и да издържа изпитите си. Учителю, аз идвам при вас да се уча на окултната музика, новото пеене. Все едно, че нищо не съм учила до сега. Да започна отначало и вие да ме учите на ангелското пее-

не. Аз искам да забравя всичките си знания и вие да ме учите.

Станах права и изпях песента „Вътрешният глас на Бога“. Той с любов и търпение ми показа изпълнението на песента. Докато Той настройваше струните на цигулката си, ние с Брат Христо го попитахме, дали Венцислав Янков да отпътува за Берлин, или да остане в България? Учителят затвори очите си, помисли малко и каза:

— Той трябва да замине. Малкото, което е получил да го приложи. Той пак ще се върне.

Учителят започна да свири една много красива мелодия с модулации*. И запя:

„Божествена Любов душа ми озари и изпълни сърцето ми с лъчи. От дълбоки глъбини повдигна Духа ми във висини. На крилете си благословени, от Божия поглед озарени, озарени. От Божия поглед озарени. Любов ме озари, Любов ме озари душа ми разшири, душа ми освети, духът ми укрепи и благост в мен всели, и благост в мен всели, и благост в мен всели“.

Учителят постепенно затихваше накрая на песента. Аз записах Божествената песен. Ангелите пригласяха на Учителя! Той спря да свири и каза:

— Вие ще видите ли Венцислав?

Брат Христо отговори:

— Той ще дойде при сестрата.

Учителят се обърна към мен:

— Вие пейте песните с него.

— Да, Учителю, ние пеем някои от песните с него, но само тези, на които съм направила акомпанимент за пиано.

Откровение:

Господи, как да изразя благодарността си?! Учителю, помогнете ми да ликвидирам по-скоро кармата си с операта, свободно да служа на Господа и да славя с живота си и песента си Неговото име и Вашето име, Учителю!

ВНУШЕНИЕТО

25.03.1943 година — Изгрева — София.

Днес отидохме през гората с брат Христо при светлият Учител. При него имаше посетители. Влязохме в салона и почакахме малко. Учителят ни прие.

---

* Модулация — музикален ход, с който мелодията преминава от една в друга тоналност. (бел. ред.)

— Учителю — казах аз, — присъствах на една генерална репетиция в операта зад кулисите на сцената. Бях свидетел на предсценичните трепети на една артитска, която за първи път излизаше пред публика. Тя си внуши, че не може да пее и да издаде никакъв звук от ларингса си. Стоеше неподвижно и гледаше втренчено пред себе си. Театралният лекар каза, че тя е абсолютно здрава?

— Внушението играе важна роля при пеенето. Това внушение може да се предаде отвън или отвътре. Отрицателното внушение и самовнушение са гибелни за гласа. Певецът трябва да познава връзката на гласовия орган с душата и духа. Певицата не е направила връзката с Бога. Отрицателните внушения идват от черната ложа. ***Музиката, пеенето и свирането превръщат енергиите. Пеенето е сила. пеенето е магия. Без пеене не съществува права мисъл. Никой не може да влезе в Рая, ако не може да пее. Добрите певци са и добри хора. Лошият човек не може да пее. В пеенето е скрита азбуката на Новото учение! Пеенето е Божествено благословение!***

— Да запиша ли „Новото Битие“ с ноти — попитах аз.

— Ти сега така го пей, както си го научила! То ще му дойде времето! Ние ще го изнесем пред сестрите и братята след сутрешната беседа. Аз ще го свиря и ти ще го пееш! После ще го изпеем на едно място където има седем морета и планини, и равнини!

Аз се учудих:

— Че кое ли ще е това място, Учителю?

Той се усмихваше... Ние с брат Христо извикахме възторжено:

— Рила, Учителю!

Учителят потвърди и каза:

— Човек, на когото постъпката е чиста не прави погрешки. Тогава той пее. Кой е основният тон на мекотата? „СОЛ“. Без Любов никой не може да пее. Не може да се пее правилно, ако не се хармонизират мислите и чувствата на постъпките. Господ казва чрез един от древните Пророци: *„Обърнете се към мене, за да се научите да живеете добре!“* Добрият живот включва в себе си: **прави** мисли, чувства и постъпки, и пеенето, и свирането, и поезията.

— Учителю, пред прозореца ми на дървото, идваше миналата пролет един славей. Той пееше чудни вариации. Веднъж като го слушах, почувствах, че колоратурното пеене на физическия свят подражава на славея. В духовния свят подражава пеенето на ангелите. — Учителят каза:

— Славеите дават добри уроци на хората. В техните вариации има много трели. Не всички певци знаят изкуството да пеят трели. Трелите не се постигат със заучаване или с упраж-

нения. Трелите са украшения на музиката.

Учителят се обърна към мен и каза:

— Ти да внимаваш! Не раздавай от капитала си!

Брат Христо каза:

— Учителю, да се направи от „Новото Битие“ една композиция с хор, оркестър, и солисти и да се изпълни на открито.

Учителят много се зарадва и добави:

— Певците да не се явяват изведнъж. Най-напред ще излезе един певец и ще запее сам и сетне втори, и т.н. Певците да бъдат седем!

— Учителю, — попитах аз — какъв глас да бъде първия певец? И къде ще се изпълни?

— Най-напред ще излезе да пее един бас. Това творение ще се изпълни в трите свята. Вие, рекох, скицирайте всичко това! То ще се пее и с движение.

Учителят извади най-хубавата си цигулка и тихо изсвири „Мирът иде“. той свиреше Божествено! Завърши много тихо. Ние и трима мълчахме известно време. Аз носех в чантата си беседите от томчето „Открити форми“. Вътре имаше напечатано едно упражнение за пеене „Слушам“. Аз тихо го изпях. Учителят каза:

— Това упражнение не е хубаво да се пее, защото буквата Ш, в думата „Слушам“, го прави материалистично.

Учителят пожела да му дам томчето „Открити форми“. Той запрелиства няколко страници и вътре в тях откри някакъв дефект в печатането (листа беше прегънат). Той прати брат Христо да вземе друг екземпляр от брат Боев и да го донесе. Подари ми го и каза:

— Ако ти кажат, че някой тон не е чист, ти ще им кажеш: „Вашите камертони не са точни, не са чисти!“

И той събра пръстите си на дясната ръка, като издаде само показалеца и средния си пръст и с тях чукна по коляното си и ги приближих до ухото си, като че ли слушаше звученето.

Ние станахме прави, целунахме святата му десница и си отидохме в града.

ПО ПЪТЯ НА МАЛКИТЕ СЪПРОТИВЛЕНИЯ

28.03.1943 година — Изгрева — София.

Днес преди обяд отидохме трима — брат Христо, Венцислав Янков и аз при Великия Учител. Когато пристигнахме на Изгрева, Учителят се показа горе на стълбата и слизайки от

нея каза на брат Христо:

— Вие закъсняхте, защото се връщахте!

Действително, брат Христо и Венцислав Янков се върнаха от трамвайната спирка, за да ме вземат и мен, та да отидем заедно и тримата. Учителят ни прие с Божествена Любов. Той се обърна към мене и каза:

— Ти, когато дадеш концерт, можеш да сложиш няколко номера от окултните песни.

— Учителю — казах аз, — например много ми харесват като концертен номер някои от Българските песни.

Учителят поясни:

— ***Окултното пеене е неподражаемо.*** Ти ще покажеш на музикалния свят, че има нещо повече от това, което те разбират в пеенето! Например, устройството на цигулката трябва да се видоизмени, защото от окултно гледище, тя трябва малко да се видоизмени! Това видоизменение ще дойде, когато хората се проникнат от едно вътрешно музикално чувство! Тонът на цигулката най-много се приближава до човешкия глас. Хора с груби чувства и страсти имат груб глас, който съответства на характера им. ***Злото може да отстъпи само пред музиката.***

В бъдеще композиторите ще вземат мотиви от окултните песни. Кой от композиторите в миналото е познал Божествената Любов?

Ние мълчим. Учителят отговори сам на въпроса си:

— Никой от тях не е познал Божествената Любов.

Учителят се обърна към Венцислав и му каза:

— Ти, като свириш, някога ще свириш за ума си, някога ще свириш за сърцето си, а някога ще свириш за душата си. Ти — обърна се към мен — като пееш в операта, не възприемай техния начин. Твоята душа ще те свърже с възвишения свят, където ще чуеш песента на ангелите. В Божествения свят всички същества пеят и свирят! Вие, рекох — като гледаше ту мен, ту Венцислав, — трябва да избягвате големите съпротивления в живота. Вие трябва да се движите по пътя на малките съпротивления! Един добър пианист докосва с пръстите си клавишите на пианото така, че да предаде в тоновете влиянието на планетите, чрез всеки пръст на ръката си. Паганини е достигнал това изкуство, отчасти и Лист.

— Учителю, кои са планетите, които влияят на пръстите на ръката? — попита Венцислав.

Учителят каза:

— Дясната ръка е на ума, лявата ръка е на сърцето. Между умът и сърцето не трябва да има стълкновение, те трябва да се движат хармонично.

Учителят улови с пръстите на лявата си ръка, палеца на дясната и каза:

— Този пръст е под влиянието на Божествения промисъл и държи всичките други пръсти. Показалецът е под влиянието на Юпитер. Средният пръст е под влиянието на Сатурн. Следващият пръст е под влиянието на Слънцето и малкият пръст е под влиянието на Меркурий.

Окултният музикант трябва да дисциплинира цялото си тяло, всичките си клетки и вътрешните си органи да трептят под ритъма на музиката, която той свири, или пее. Същото се отнася и за певеца.

Една сестра ни покани да обядваме. След обяд Учителят пак ни покани в приемната стая и каза да почакаме. Изкачи се по стълбата в горната стая, за да си почине. Там се забави не повече от половин час. Аз полегнах върху кушетката, а през това време брат Христо тихичко разговаряше с Венцислав.

Дойде и Учителят отгоре. Носеше цигулката си. Настрои я и започна да свири много тихо, Божествено... Ние и тримата го слушахме с благоговение. Постепенно той засилваше свиренето, докато стигна до форте, фортисимо и постепенно започна пак да затихва свиренето си, докато стигна до едва чувано от нас. Той обясни:

— Тази песен е „Мирът иде!“ Всяка сутрин невидимите същества, така слизат от горе, с първия слънчев лъч. Те идат отгоре, много отдалече и постепенно се приближават и когато Слънцето стигне на зенита си на обяд, това е изразено с фортисимото и постепенно те се отдалечават, когато Слънцето залезе. Ако тази песен се изпълни по всичките окултни правила, от идейните певци, хорове и оркестри, Мирът ще дойде на земята!

На масата пред Учителя имаше нови, току-що отпечатани беседи „Да ви се даде“. Преди няколко дена брат Христо беше ми донесъл вече една от тези беседи и аз я бях прочела.

— Учителю — казах аз, — когато прочетох тази книга с беседите ви, помислих си: „Ако съберем всичките богатства и скъпоценности в света, те нищо не струват пред едно редче само от тази книга“ — и по-тихо му прошепнах, — Учителю, всички гении и таланти ще дойдат при Вас и ще служат с изкуството си на Господа.

Той взе от масата една от тези книги и я поднесе на Венцислав. Ние с брат Христо настояхме:

— Учителю, надпишете му книгата!

Учителят каза на Венцислав да отвори страница 226 и да прочете на глас. Падна се нещо много хубаво върху стиха *„Гдето са събрани двама или трима в мое име, и аз съм между тях!“*

НА ПЪТ ЗА БЕРЛИН

01.04.1943 година – Изгрева – София.

Тази вечер Венцислав трябваше да тръгне за Берлин. Той искаше да си скъса билета и да остане тук в България. Брат Христо му каза, че Учителят най-добре ще реши този въпрос. Излязохме на площад „Славейков“ да потърсим такси, защото времето беше твърде напреднало и нямаше да успеем да отидем, да се върнем и да стигнем на време на гарата. Поради военното положение, никакви таксита не се намираха на обичайните места. Най-после пред киното на площад „Славейков“ намерихме такси и шофьорът ни поиска 750 лв. Цената беше твърде висока, но нямаше време за губене и ние се качихме на таксито, което бързо ни откара на Изгрева. Смрачаваше се вече. Видях как Венцислав се просълзи, когато се показаха балкона, джамлъка и къщата в която живееше Учителя. Ние бързо се изкачихме по стълбата горе на площадката пред стаята. Почукахме. Учителят отвори и застана на прага. Беше облечен в съвсем нов, светъл костюм. Косата му блестеше и лицето му излъчваше светлина. Той дъвчеше нещо като бадем или лешник в устата си. Венцислав започна да му говори тихо:

– Учителю, аз не искам да замина за Берлин. Тук искам да остана при Вас. Харесва ми гората и водата тук. При Вас е много хубаво. Аз искам да Ви посещавам и да слушам като ми говорите. Ако Вие кажете, аз няма да замина за Берлин. Не ми се отива там.

Учителят светло се усмихна и вместо да отговори на него, сведе погледа си към мен и каза:

– Ти си герой! Ти ще издържиш изпита си с диригента!

Аз изтръпнах на мястото си. По това време имах сериозен изпит. Небето ме изпитваше дали съм силна. Учителят ме предупреди преди известно време, че ми предстои такова изпитание. И сега, вместо да отговори на Венцислав, той се обърна първо към мен. После каза и на него:

– Ти трябва да заминеш! Вие, рекох, ще се слушате със сестрата по радиото. Ти каквото научи тук ще го приложиш сега там, в Берлин. Ти ще отидеш там, където работата те чака, а не там, където ти е приятно. Гледай да се движиш по пътя на най-малките съпротивления.

Пожела му добър път. Каза му да се моли и да държи връзката си с Бога. Ние се върнахме с колата в града и Венцислав замина същата вечер за Берлин.

Господи,

Отвори ушите ни да чуваме Божествената хармония!

Отвори очите ни, да видим чудната красота на величествената природа!

Отвори сърцата ни, да почувстваме пулса на цялата вселена!

ОЩЕ МАЛКО ЩЕ ПЕЕШ В СВЕТА

10.04.1943 година – Изгрева – София.

След няколко дни, в Неделя, отидохме с брат Христо на беседа. Преди да влезем в салона, се качихме и целунахме ръката на Светлия Учител. Той ме погледна право в очите и каза:

– Ние трябва да оставим всяка душа свободно да се развива и да расте. Никой няма право да откъсне едно цвете само за себе си.

Аз казах:

– Учителю, няма по-високо нещо от това, човек да люби Бога. Аз желая всички гениални и талантливи души да дойдат при Вас и да служат на Господа!

След беседата с брат Христо се качихме пак при Учителя. Той каза:

– Ти ще внимаваш! Гърлото ти принадлежи само на Бога! Твоето гърло трябва да бъде свободно! Още малко време ще пееш в света. После свободно ще пееш за Господа, след като преминеш малко изпитания.

Обърна се към брат Христо:

– Ти ще обикнеш всички, които се влюбят в нея. Между нея и тези, които я обичат по-добре да има по 2,3,5,6 души, които да смекчават атмосферата.

Господи, Учителю, дайте съзнание на всичките клетки на цялото ми тяло, за да мога да направя жива връзката с Божественото в Природата!

ТЪРПЕНИЕ С ЛЮБОВ

12.04.1943 година – Изгрева – София.

Днес Учителят ни прие, след като се наобядвахме. Още като влязохме при него, аз заплаках. Много ми беше мъчно и бях уморена. Средата в операта беше тежка за мен. Освен това,

много на често имах спектакли. Учителят ми каза:

— Ти си абсолютно здрава. Повечко си уморена само.

Той ми каза да изпълнявам няколко рецепти и методи, като ми ги продиктува. По това време оперната управа ми предложи да изнеса ролята на Царицата на нощта от операта „Вълшебната флейта“ на Моцарт.

— Учителю, моля ви сега да нямам изпити от тежък характер!

— Ти ще издържиш и този изпит! Че тогава ще видим! Всичките тези лоши мисли и смущения са от лошите мисли на неприятелите ти. Те са като мравчената киселина. Толкова са безопасни те.

— Учителю, подиграват се на брат Христо и на мен. През време на репетициите започват да говорят против Вас и наблюдават лицето ми, за да видят ефекта от изказванията си.

— Ти ще ги търпиш с Любов, така по-скоро ще ликвидираш (кармата) с тях и Бог ще те освободи!

ПЕСЕН НА АНГЕЛИТЕ

15.04.1943 година — Изгрева — София.

След два дни, заедно с брат Христо пак отидохме при Учителя. Тази сутрин трябваше да се явя на оркестровата репетиция на операта „Вълшебната флейта“ в ролята на царицата на нощта, на голямата сцена.

Аз се почувствах малко простудена. Снощи намазах гърлото си с едно силно лекарство и тази сутрин не можах да се явя на репетицията. Брат Христо веднага ме заведе при Учителя. Той ми каза:

— Ти никога не трябва да си мажеш гърлото с такива работи, но ще вземеш сурово разбито яйце със захар или мед.

Учителят ми каза още работи, но не ми е позволено да ги напиша. Той ми каза и формули, които да произнасям преди пеенето.

Брат Христо каза:

— Учителю, сега тя трябваше да пее на репетицията с оркестъра и въпреки че я боли гърлото, тя иска да попее на Вас.

Аз изтананиках съвсем тихичко само няколко такта от соловата партия на Деветата симфония от Бетховен. Показах му току-що получената от мен покана — официално писмо от Софийската филхарония, дата — 14.04.1943 година, в което ме канеха да пея соловата партия на Деветата симфония от Бетхо-

вен, която щеше да бъде дирижирана от прочутия Виенски диригент Карл Бьом. Писмото от филхармонията ми връчи лично директора на операта, Петко Стайнов. Извика ме в кабинета си и лично ми каза решението на художествения съвет при операта, като ме попита наемам ли се да науча соловата партия само за десет дена. Аз го помолих да ме почака два дена за отговор. Сега, ние подадохме писмото на Учителя и го попитах да приема ли? Учителят внимателно прочете писмото от филхармонията, затвори си очите и след минута попита:

— Ти за колко време научаваш наизуст една роля в операта?

— Имала съм случай да разуча ролята си за 20 дена, Учителю!

— Господ ще ти помогне. Ти отговори на директора, че се наемаш да научиш партията.

Ние ще направим една симфония от „Новото Битие". Тя ще бъде симфонията на Всемирното Бяло Братство, Десетата симфония. Тази симфония ще се пее при изгряването на Слънцето, с певци, хор и оркестър. Ще има и движения.

— Учителю, от песента „В начало бе Словото", може също да се направи една симфония — каза брат Христо.

— И от всичките мистични песни може да се направи една симфония, която да включва всичките Ви песни — добавих аз.

Учителят се вдъхнови и запя: „В начало Бог създаде..." (Първи ден на „Новото битие"). После каза:

— Певците ще се явят един по един на сцената!

Аз попитах:

— Учителю, какъв глас да бъде първият певец?

— Първо ще се яви басът, после ще излезе сопранът. Третият певец ще бъде баритон. Четвъртият певец ще бъде тенор. Петият певец ще бъде алт. Шестият певец ще бъде бас и седмият ще бъде висок колоритен сопран.

Възкликнах:

— Радостно ми е че съм сега при Вас, при Господа!

Учителят изпя една особена песен, като свиреше с цигулката си. Думите бяха:

„Ако бяха вашите уши отворени щяхте да чуете гласа на Ангелите които пеят. Те пеят песента на Любовта, те пеят: „Вие человеците, които сте създадени по образ и подобие на Бога, слушайте гласа на вашия Творец. Слушайте гласа на вашия Баща, който днес ви говори, слушайте Го. Слушайте Го вие! И ние също Го слушаме. Вършете волята Му! И ние също я вършим. Този е смисъла на живота. Този е смисъла на живота. Смисъла на живота на Безсмъртието. Ето песента на Ангелите, които сега пеят: Слава, слава на нашия Баща, на нашия Велик Баща!"

Учителят пееше на някои места една октава по-ниско, а свиреше октава по-високо. Когато дойде до думите „Ето песента на ангелите“, Той каза:

— Сега, ти ще изпееш песента на Ангелите. Тази песен трябва да бъде с колоритни тонове.

Учителят повтори песента до думите „Ето песента на ангелите, които сега пеят“ и каза:

— Друг път ще продължим песента!

— Учителю, след всяко мое излизане на сцената получавам букети с цветя. Вчера в неделя, пях на дневно представление. Задния вход на операта беше задръстен от хора. Там ме чакаше брат Христо. След свършване на представлението един непознат господин се приближи към мен и ми поднесе един голям букет цветя от ранни зюмбюли, лалета и нарциси. Аз се отправих с букета в ръка към брат Христо и тъй си извих глезена на левия крак, че едва не извиках от силна болка. Без малко щях да го навехна.

Учителят каза:

— Никога не приемай от никого букети от късани цветя! Помни това!

— Учителю, ако ме питат какво да им кажа?

— Ще им кажеш: „Цветята са най-красивото украшение на природата. Тя е строга към онези, които ги тъпчат или откъсват техните главички. Когато цветята цъфтят те пеят и тяхното ухание е хармония.“ Ти ще им кажеш: „Когато откъснете главичката на едно цвете, вие прекъсвате неговата песен.“

ЕДНА ВЕЧНА ИСТИНА

18.04.1943 година — Изгрева — София.

Днес е Цветница. Понеже имаше беседа, Паневритмията започна малко по-късно. След Паневритмията,влязохме с брат Христо при Учителя. Още от вратата изразих негодуванието си:

— Учителю, разлепени са афишите за „Вълшебната флейта“ с моето име в ролята на Царицата на нощта. Не искам да я пея, Учителю. Смущавам се като пея в арията си: „Убий, Зарастро, убий го ти или не си вече моя дъщеря!“... и държа ножа в ръката си!

— Ти като пееш тези думи ще си представиш, че пееш „Да се убие злото!“ Не се смущавай от ножа. И Архангел Михаил държи копието си и промушва с него злото.

— Не мога да си го представя, Учителю...

Да искам да убия Зарастро, е все едно да бъда против Вас...

Дълго не се съгласявах. Накрая Учителят каза:

— Засега Невидимият свят те освобождава от ролята на Царицата на нощта.

След малко Учителят взе цигулката си, настрои я и каза:

— Сега ще чуете една свещена песен.

Той засвири с цигулката си като пееше тихо:

„Едната, Адитна, Биотна Амрихална. Амерун, Шемерун. Ил Бихар, Ил Бихар, Ил Бихар, Ил мезун. Вею, Вею, Вею, Тао Би Ом, Ом, Би ют. Вею, Вею, Вею!"

— Учителю, какво е съдържанието на думите? Какъв е техният смисъл?

Учителят каза:

— *„Една вечна истина, която е бог на Любовта!"*

Аз чувах като че ли цялото небе пееше. Почувствах се само дух, без физическо тяло. Забравих къде се намирам...

ГЪБИТЕ

25.04.1943 година — Изгрева — София.

Влязохме с брат Христо при Учителя. Притеснявах се за здравословното ми състояние и попитах за причините. Учителят ми каза:

— Нямаш нищо! Ти си абсолютно здрава! Ти вземай преди пеене сок от портокал с много захар или мед, залят с гореща вода и отделно вземай кафе. Той ми напомни да изпълня и други две негови рецепти.

— Учителю, искам по-скоро да се освободя от фалша и атмосферата в операта. Те ме задушават. Аз обичам пеенето, но не обичам задкулисния живот на артистите.

— Ти какво искаш да направиш там? В операта?

— Искам само да пея! Радостно ми става като си излизам оттам след представленията и след репетициите...

Когато Венцислав Янков беше тук, Учителю, поканихме го с брат Христо на обяд. Предната вечер пях в операта „Марта". Бях подарила билети на моята хазайка, сестрата на писателя Николай Райнов. Тя беше отлична гъбарка. Все гъби донасяше в дома си. За да се отблагодари за билетите и да ме поздрави за пеенето ми, тя донесе в една тепсия много гъби и

ни свàри както се хранехме на масата. Исках да ѝ кажа, че не ям такива гъби, но Венцислав ме изпревари: „Госпожо, сестра Табакова няма да яде от тези гъби, защото Учителят е казал да ядем само истинска печурка!“ Тя се оскърби от намесата на Венцислав и си отиде малко сърдита. Оттогава започнахме да я виждаме, че идва на беседите Ви, Учителю!

— Хубаво ѝ е отговорил... Имай повече вяра и смела бъди!

ФОНЕТИКАТА

27.04.1943 година — Изгрева — София.

Вчера, (26 април, вторият ден на Великден) пях в ролята на Розина в операта „Севилският бръснар“ от Росини, с необикновено въодушевление и гласът ми сам се лееше и пееше. Даже завистливите ми колеги ме поздравиха, заедно с директора Петко Стайнов. Когато днес с брат Христо дойдохме при Учителя, коленичих пред нозете му, благодарих му за рецептите и му разправих:

— Учителю, цели четири месеца не бях излизала в тази роля. Дадоха ми само една набързо стъкмена репетиция на Великия четвъртък. Някои от колегите ми отсъствуваха, а другите пък бързаха да боядисват яйца. Репетицията просто не се състоя. Въобще, дават ми се разнообразни изпити за да се проваля, но Вие, Учителю, и Господ и ангелите, бдите над мен и ме пазите!...

Не само че не се провалих, но нестихващо аплодираха и многократно ме викаха на бис.

Учителят пак ме благослови и каза:

— Ние ще ти помогнем да заучиш партията в Деветата симфония на Бетховен.

— Очаква се всеки момент пристигането на Карл Бьом. Първият концерт ще бъде на 6-ти май. — каза брат Христо.

— Учителю — попитах аз, — да пея ли силно, да форсирам ли гласа си, защото оркестърът ще бъде с увеличен състав и хорът също. Събират всичките хористи в София.

— Ти пей леко! Не форсирай. Гласът ти ще лети над всичките гласове! Ти пей така, че да се чувства че имаш още глас, който не издаваш навън.

— Учителю, атмосферата е много тежка в операта. Колегите ревнуват, завиждат. Аз съм много заета. Понякога репетирам до полунощ партията на Деветата симфония и не мога

да идвам на беседи, нито на екскурзии. Аз ученик ли съм?

— Ти си ученик, временно сме те изпратили там, „на фронта“, затова си облечена с „военни дрехи“. Тука ти снемаш „военните дрехи“ и се обличаш с „нежни копринени“ дрехи. Още малко време потърпи! Новите песни ще станат дванадесет, после ще видим. При всяко твое излизане на оперната сцена, като пееш ролите си, ти се изкачваш на най-високите планински върхове. Сцената не е лесно нещо!...

— Учителю, в Париж изучих няколко опери на френски език. Тук се наложи да ги науча и на български език. Например операта „Риголето“. Колко е трудно това сменяне за поставените вокали на френски език! За същото време можех да науча още няколко опери.

— Фонетиката играе важна роля при пеенето. Колкото по-често се срещат чистите гласни в един език, толкова той е по-музикален. Ти гледай да спазваш следното правило: Колкото се може да се стремиш ясно и отчетливо да изговаряш сричките и думите, а те пък от своя страна ще спомогнат по-лесно да излезе гласът навън и да лети надалече. В пеенето има два опорни центъра. Единият е долу под слънчевия възел, другият е в главата. Ти не трябва да прекъсваш връзката между тях!

Учителю, помогнете ми да издържа изпитанията си в операта и по-скоро да ликвидирам със „света“. Да изпълня волята Божия, да се уча и да прилагам наученото!

ПЕЕНЕТО Е ПСИХИЧЕСКИ ПРОЦЕС

03.05.1943 година — Изгрева — София.

Днес е неделя. След беседата и обеда с брат Христо влязохме при Учителя. Пак му говорих нещо за себе си. Още ми беше тежко. Брат Христо му каза, че не съм обядвала, защото докато всички се хранеха, ние чакахме в салона. Учителят веднага стана, отряза четвърт пшеничен хляб, сложи го в една розова кесия и ми го подаде. Ние наблюдавахме движенията му. Помислих си: „Движенията му са чисти като на едно дете“. Забравих скръбта си. Учителят ми обясни:

— Ти напразно се безпокоиш и се страхуваш от малки неща. Злите мисли на хората са като мравчената киселина. Не им обръщай внимание! Бъди смела и имай повече вяра! През антрактите, когато ти е тежко в средата на твоите колеги, изпявай по едно мотивче от мистичните песни! Ако направиш това, техните състояния ще се сменят. Понеже имаш много злато от

Слънцето, преди да запееш свържи се с него! Ти приличаш на едно малко лъвче, което един овчар намерил в една хралупа и го прибрал. То дълго време живяло кротко с овцете и с кучетата му. Децата на овчаря обичали да си играят с него. Веднъж то намерило отворена вратата и излязло до близкото езеро. Огледало се във водата и като видяло, че е лъв така силно изревало, че всички се разтреперали от страх и се разбягали.

Добрият певец владее не само до съвършенство всичките клетки на своето тяло, той владее трите основни вида дишания и умело ги употребява според вида на пеенето си. Например, при високите тонове, ти трябва да прибереш навътре коремните мускули и диафрагмата, и същевременно да разтвориш плаващите ребра. При пеене положението на гласовия орган трябва да бъде такова, каквото е при вдишването на въздух. Положението на носните и лицевите кухини трябва да бъде такова, каквото имаме, когато миришем нещо. Да усещаш нещо като прозявка, но тази прозявка да не бъде в гърлото, а само във вътрешните носни кухини, като полупрозявка. Певецът трябва да започне да пее тъй, като че ли дишането продължава и като че ли изпитва силна радост.

— Учителю, не съм мислила върху тези неща, но чувствам, че ги правя несъзнателно.

Учителят продължи:

— При пеенето се получава една борба между вдишването и издишването. Вдишването ритмично отстъпва пред напора на изпетия тон при издишването. Тази борба се изразява в централната нервна система. Пеенето е един психически процес, при който вземат участие и духът, и душата. Всичките клетки на тялото и вътрешните органи трябва да се нагласят според характера на онова, което ще пее певеца. Това ще се отрази и върху качеството на тоновете. Пеенето е творчески акт между мислите и чувствата на певеца, контролиран от неговия слух. Певецът трябва да има творческо въобръжение.

Господи, Учителю, помогнете ни да виждаме само доброто в хората. Доброто да живее в нас!

ДЕВЕТА СИМФОНИЯ ОТ БЕТХОВЕН.

10.05.1943 година — Изгрева — София.

Вчера беше последният концерт на Деветата симфония от Бетховен под диригентството на Карл Бьом. След замина-

ването му, няколко пъти я изнесохме и с Атанас Маргаритов. Днес с брат Христо сме отново на Изгрева. Показах на Учителя програмата от концерта, в която беше отпечатана „Одата на радостта“ от Шилер. Прочетох я на глас и тихо изпях част от солото си. Прочетох и разбора на „Деветата“ от професор Христо Панчев. Брат Христо каза за успеха на симфонията, за присъствието на царицата, почти целия министерски съвет и представители от чужди легации. Аз казах:

– Учителю, увертюрата трае 45 минути. До сега, при изнасянето на тази Симфония солистите чакат зад кулисите и влизат малко преди да запеят. Карл Бьом още на генералните репетиции поиска столове и за солистите. Така я изнасяли в Берлин. Хористите бяха наредени амфитеатрално до тръбите на органа. Солистите бяхме седнали по средата. Имах достатъчно време да се моля и да се свържа с Небето и с Вас, Учителю. Видях образа Ви.

След това призовах духа на Бетховен да ми помогне и той, с гения си и любовта си към своята творба. Молех се за хората в залата да просветне съзнанието им и да приложат Божествените добродетели. Учителю, преди да Ви разправя за успеха, ще Ви кажа, че три дни преди генералните репетиции имаше блокада в София. Радиото по три пъти на ден съобщаваше: „Всички солисти на Девета симфония: Лиляна Табакова, Диана Георгиева, Христо Брънбаров, Любен Минчев, да се явят на репетиция в зала „България“.“

Да показват личните си карти и постовете ще ги пропуснат. Така съобщаваше радиото и за целия оркестър и за целия хор. Бяха събрали всички хорове на София: хор „Кавал“, хор „Гусла“, хор „Христина Морфова“, всички черковни хорове, хорът на радиото, хорът на операта и др. Учителю, през време на блокадата останах без хляб. Брат Христо не можеше да дойде при мен и погладувах малко. Вечерта на премиерното изнасяне на концерта, всички солисти ме изгледаха с изненада, като се явих в синя рокля. Солистите бяха облечени в черно. Нали Вие, Учителю, ми казахте да не се обличам в черна рокля? Сестра Стойна ми уши по вашето указание рокля от синьо кадифе със син воал.

Публиката не стихваше ръкоплясканията. Непрекъснато извикваше солистите, заедно с Карл Бьом. Въпреки, че аз се криех зад другите, на всяко излизане той ме хващаше за ръката и ни повеждаше всички на сцената. Пях чисто и леко, въпреки че ме обиждаха за синия ми тоалет.

– Когато те критикуват за цвета на роклята, ти ще им кажеш: „Преди 120 години Бетховен сам дирижираше своята Девета симфония, облечен в стар, избелял от времето зелен фрак!“

– Учителю, на първата репетиция с Карл Бьом, се опи-

тах да пея силно, въпреки че Вие ми казахте да пея тихо и леко, но той ме прекъсна и каза: „Leicht, leicht, lejcht (леко)!“, точно както Вие ми казахте!

Учителят заговори за новата симфония на Бялото Братство — Той каза:

— Тя, тази симфония ще бъде със седем солисти, с хор и оркестър.

— Учителю, симфония може да се направи като се включат и всичките ви дълбоки, мистични песни. По същия начин може да се представи и Паневритмията!

— Паневритмията и сега на по-големи празници може да се играе с хор и оркестър.

— Учителю — казах аз, — всяко музикално произведение, написано с текст, трябва да се пее, затова Паневритмията трябва не само да се свири, но и да се пее!

Учителят продължи:

— Хорът ще застане в средата заедно със свирачите, а другите ще играят и **мислено** ще пеят!

Брат Христо се извини и излезе за малко.

— Защо, Учителю, понякога, когато съм преуморена чувствам леки болки по различните части на тялото си?

Той се засмя и ми каза:

— Ти не си болна. Тези места дето те болят са пълни с електричество и от съприкосновението с външното електричество се чувства нещо като болка. Както по време на буря и на гръмотевици се образува много сухота и електричество, но като се излее дъжд, всичко се успокоява, така става и с теб. Дъждът носи магнетизъм. Ти не трябва да се тревожиш. Дето чувстваш болки, сложи си намокрена кърпа в гореща вода, пий очистително и проплакни червата си с няколко чаши гореща вода.

— Учителю, брат Христо не ми дава да мия и да чистя стаята си, за да не се преуморя и да не си разваля гласа.

— Нищо няма да ти стане, ако се движиш и ако се навеждаш и изправяш. Иначе ти ще затлъстееш! Ти си мий и чисти помалко!

— Учителю, аз приучих гълъбчето и канарчето да живеят заедно в една къщичка. Гълъбчето беше излязло на терасата и една котка го грабна, но аз хвърлих нещо върху нея и тя го пусна. Беше прегризала шийката и крачето му. Откакто гълъбчето пострада то обикна канарчето и сега живеят заедно. Канарчето обича да се качва на гърба на гълъбчето и там си почива.

Учителят ме попита:

— Те без другарчета ли останаха?

— Да, Учителю, те останаха без другарчета. Те станаха

„аскети по Новото Учение“.

Учителят се разсмя и каза:

— Често при птичките идва някоя напреднала душа, за да се поучи и да се изправи

— Учителю, как е възможно в такова малко птиченце да влезе човешка душа? — Той ми обясни:

— На един стол могат да се съберат хиляди душй, а не както тук на физическия свят, на един стол може да седне само един човек.

— Ами на върха на една игла може ли да се събере една душа?

— Тъй както се събират много микроби на върха на една игла, събират се и много души. Бог е отдалечил прекомерно от нас големите неща, а прекомерно е приближил малките неща. Например Слънцето го е отдалечил, защото е много голямо. Ние виждаме само женското Слънце. Мъжкото Слънце още не сме го видяли. Гласът е също женски елемент. Също и светлината е женски елемент. Всичко, което е изявено е женско. Например светлината се движи с 300 000 км. в секунда. Човек, за да извърви това разстояние трябва да ходи 16 години по 10 часа на ден. Произвеждането на гласа има нещо общо със светлината.

— Учителю, мога ли да правя упражнения с гласа си и да достигна светлината?

— Ти и сега като пееш я достигаш, защото високия колоритен глас има много силни трептения, приближаващи се до трептенията на светлината. Внушението играе много важна роля при пеенето. Човек не трябва да си внушава че не може да направи нещо. Ученикът трябва да има вяра и смелост.

— Учителю, докато оркестъра свиреше увертюрата, ние солистите бяхме седнали на сцената. Аз призовах духа на Бетховен и му казах, че и той трябва вече да стане ваш ученик.

— Е да, той вече е ученик, защото ти като пя неговата симфония той стана ученик на Новото Учение.... Бетховен е имал повече желание от своите възможности!

— Учителю, брат Боев ми подари книгата за възпитанието по вашите методи. Сега я чета. Много ми се иска Учителю, да стана малко дете и Вие да ме учите и да ме възпитавате.

— Ти и сега като четеш можеш да се почувстваш дете и да се възпиташ по новите методи. — Ти си работила много в миналото. Достигнала си гениалност на физическия свят. Сега ние ще ти дадем условия да работиш и да добиеш гениалност в духовния и Божествения свят!

Учителю, благодаря Ви!

ПРИЕМЪТ

21.05.1943 година – Изгрева – София.

Сутринта с брат Христо се запътихме при Учителя. Срещнахме го при чешмата на Изгрева. Отиваше към градината. Аз му разказах:

– Учителю, снощи имаше голям прием по случай гостуването на хамбургската опера у нас и аз получих покана, и присъствах на този прием. Като се изкачих на горния етаж в салоните на зала България, видях че много артисти бяха заобиколили един дебел и едър човек, облечен с черен фрак. Помислих че той е съдържателя на ресторанта „България“ и като се приближих при него, аз се ръкувах и го попитах пред всички: „Вие ли сте съдържателя на ресторант „България“?“ Всички прихнаха да се смеят и той се смееше. Една артистка ми прошепна: „Ами ти не знаеш ли, че този човек е секретаря на министъра?“ Аз се извиних и се отдалечих.

Учителят се смя със сълзи. Извади бяла кърпичка и си бършеше очите. Аз продължих:

– Учителю, бялото гълъбче се кланя непрестанно на едно жълто памучено, изкуствено пиленце.

Учителят много се смееше и каза, че то се нуждае от другарче. Той ни каза да отидем в салона и там да го почакаме, като ми направи знак да тръгна пред него по пътеката. Така и тримата вървяхме до салона. Той извади ключ, отключи вратата и ни покани да влезем. Салонът беше отоплен и столовете бяха разбутани, както става след беседа. Учителят влезе пръв и ние след него. Преди да седнем той ни изгледа продължително и каза:

– Те може да пречат на беседите, но на пеенето не могат да пречат. Ти като им изпееш един слънчев тон, той ще влезе направо в сърцето им!

Той посочи към сцената и три пъти повтори:

– Естрадата е готова! Ние я приготвихме вече!

След като направи няколко крачки, той седна на пейката до прозореца. Ние с брат Христо седнахме на разместените столове срещу него и се разговаряхме дълго.

– Учителю – казах аз, – на приема имаше много ястия. Аз ядох само от салатите и десертите. Предната вечер присъствахме с брат Христо на „Вълшебната флейта“, представление на Хамбургската опера. Учителю, те имат прекрасни гласове, школувани в Моцартов стил. Как бих искала тук на Изгрева да се създаде окултна школа по пеене!

Учителят се усмихна божествено и каза:

— Ти си припомни каквото си учила в Париж по хармония, защото ще композираш!

— Учителю, много е заето времето ми. Много неща бих скицирала, ако имах свободно време.

Учителят стана прав и изпя „До, Ми, Сол, До“, с движения. Брат Христо и аз също станахме прави и повторихме същите движения, пеейки „До, Ми, Сол, До“. Учителят заговори за българската музика:

— Българската музика е инволюционна със затворени интервали. Тя слиза все надолу и като няма къде да слезе още по-долу, започва да тропа на едно място като ръченица. Нещо инатчийско има в тона на това тропане. Българската музика има песимистичен характер.

На шията ми висеше една златна пентаграма, окачена на къса златна верижка. Тази пентаграма Учителят ми подари, като я магнетизира. Той посегна с ръката си към нея и понеже беше къса верижката, аз я свалих от шията си и му я дадох, като попитах:

— Как да позная, Учителю, силна ли е вярата ми?

— Когато човек не се отказва от убежденията си и идеите си, въпреки всичките пречки и страдания, това показва че вярата му е силна. Ако се чува молитвата му и му се дава това, което той иска не за себе си, но заради Бога, пак е силна вярата му.

През това време Той гледаше надписите върху пентаграмата ми, като сочеше с показалеца си думата Любов. На същата верижка, заедно с пентаграмата висеше и едно малко сърце от дубле. Това сърце се отваряше. В него бях сложила косъм от главата на Учителя, който си поисках от него преди известно време и едно малко портретче. Той взе сърцето в ръцете си, дълго време го разглежда и каза да го позлатя.

Неизразима радост ме обзе, докато Учителят държеше в ръцете си пентаграмата и сърцето. Обърнах се към брат Христо за да споделя радостта си и видях, че той също сияеше от радост и се молеше.

— Учителю — попитах аз, — как да се покланям на сцената, когато публиката ме извика пред завесата?

— Ти се покланяй така, както житото се люлее от вятъра. Скромно се покланяй. Навеждай се само до кръста, но не много. Като че ли тих зефир те наклонява, а не както при силна буря. Тогава растенията силно се огъват!

— Учителю, какво означават червения и зеления пламък, през който преминават Памина и Тамино в операта „Вълшебната флейта“ от Моцарт?

— Червеният пламък е на страстите, а зеленият е на желанията.

След късо мълчание Учителят повтори това, което много пъти ни бе казвал:

— Тази нова песен „Битието“, сега не трябва да се нотира. когато я привършим, ние ще я изпълним заедно пред сестрите и братята сутрин в 5 часа, след беседата!

КАЖИ МИ СВЕТЛИЙ БОЖИ ЛЪЧ.

26.05.1943 година — Изгрева — София.

Като отидохме с Брат Христо на Изгрева, сестрите и братята ни казаха, че Учителят от няколко дена не приема посещения и не слиза в трапезарията да се храни. И както си говорехме видяхме, че той слиза по стълбата при нас. Аз много се зарадвах. Благодарихме му, че ни прие. Настана кратко мълчание. Аз казах:

— Учителю, благодаря Ви, че ми помогнахте да пея блестящо на 22 април този месец, в „Севилският бръснар“ от Росини.

Публиката нестихващо аплодираше. Арията на Розина от второ действие беше прекъсната по средата от бурни апло-

лодисменти. През това време и оркестрантите ме поздравиха, като чукаха с лъковете си по долната дъска на цигулките си. Като спуснаха завесата, след привършването на операта, аз пъргаво изтичах в стаята си и започнах да свалям грима си. Тъкмо се намазах с дегримьор и един от дежурните прислужници влезе да ми каже, че ме викат на сцената. Част от публиката не си отивала. Непрестанно ръкопляскали и колегите едва тогава се сетили, че мен ме няма. След появяването ми при завесата, всички разбраха, че за мен било. На другата сутрин имахме репетиции и една от певиците каза пред всички: „Тя прави магии и омагьосва публиката. Тя напълва салона със свои „Дъновисти" и за това ѝ ръкопляскат." Всички ме изгледаха особено...

— Ти не им обръщай внимание! Злото е като мравчената киселина. То ще разяде този, който го произвежда и допуща при себе си!

— Учителю, разучавам няколко български песни от Добри Христов за концертно изпълнение. Да ви изпея ли една от тях?

Изпях „Момина песен". Той внимателно ме слушаше. Като спрях да пея, ми каза:

— Мелодията е хубава, но думите не са положителни. Изпей първото изречение!

Аз го изпях: *„Ако зажалиш лудо за люта ракия, дойди на гости с кон шарколия. Татко ракия теб ще налее, старите песни теб ще попее."*

Учителят каза:

— Чрез българската музика аз ще работя върху съзнанието на българина. Ти изпей сега този стих с тези думи: *„Ако зажалиш лудо за момина песен, дойди на гости с кон шарколия. Татко с кавала ще ти посвири, новите песни ще ти попее."*

След това изпях втория куплет: *„Ако зажалиш лудо за Одринско вино. Дойди на гости кротко и мирно. Хей, хей! Мама ще вино от изби извади, моята жалба ще ти обади".*

Учителят каза:

— Ти сега изпей тези думи: *„Ако зажалиш лудо за момини очи, дойди на гости кротко и мирно, хей, хей. Мама ще пратя на теб да отвори, моята радост ще ти обади."*

С брат Христо записвахме думите, които Учителят диктуваше. Изпях и втория куплет с новите думи. Учителят продължи:

— Сега изпей третия куплет.

Запях: *„Ако зажалиш лудо за момини устни, прескочи нощем портите пусти, хей, хей. Одринско вино, люта ракия, момини устни теб ще опият."*

Учителят продиктува и третия куплет:

— *„Ако зажалиш лудо за момини устни, отвори сутрин*

нашите порти, хей, хей! Момини устни ще ти говорят, новите песни ще ти изпеят."

Брат Христо каза:

— Колко е хубава сега тази песен, Учителю!

Учителят се смееше. Изпях и третия куплет.

— Учителю — запитах аз, — кога ще продължим „Битието"?

— Коя дата сме днес?

Брат Христо му отговори:

— 26 май, Учителю.

Учителят си броеше нещо и каза:

— Избери си един ден до края на месеца и тогава ще продължим.

— Учителю, във Вашите песни „Имаше человек", „Ще се развеселя" и „В началото бе Словото", са спазени ония правила, за които ми говорите при композирането.

Учителят тихо запя песента „Фир-фюр фен", като си движеше ръцете, тъй както си беше седнал на креслото. Като изпя първата част на песента, Той продума:

— Тази песен трябва да се пее вдъхновено и тържествено. Тя трябва да се почне много тържествено и да се мисли и да се чувства като се пее. Който обича Бога, само той може да пее по новия начин. Ти трябва да искаш да го прегърнеш, но да го обичаш отдалеч.

— Учителю, но и да искам аз не мога да прегърна Бога!

— Аз искам да кажа, когато човек се влюби в някое смъртно същество. Жените се влюбват в мъже. Боготворят ги, прегръщат ги и мислят че прегръщат Бога...

Гласът, за да лети далече в пространството, трябва да се предаде най-напред в етерното пространство и после се предава във въздуха. Трептенията на гласа у посветените, идейните певци, се различават по това, че в тези трептения има едни малки, микроскопически, Божествени елементи от първичната, Божествена субстанция, която действа магически върху слушателите. Терцата е построена върху примата с един потенциал. Квартата е с два потенциала, а квинтата — с три потенциала.

Брат Христо каза:

— Учителю, току-що сестрата прочете книгата на брат Боян Боев върху принципите ви по възпитанието на децата. Възхищаваме се от законите и методите, които вие сте открили, наблюдавайки Природата и свързвайки я с човешката душа. Ако между всичките тия деца има едно гениално дете, как ще се прояви то, щом като за него трябват по други условия и методи за възпитанието му?

Аз добавих:

— Учителю, четох, че Бетховен и Моцарт са били принуждавани да свирят насила по много часове на ден.

— Геният няма нужда от много работа. Геният работи в миналото си и сега трябва само да се прояви и да бере плодовете от своята работа в миналото. Тези, които много работят без да носят нещо от миналото си, нищо няма да постигнат.

В този момент почукаха на външната врата. Той излезе на прага и известно време говори с някои хора. Върна се след малко замислен и сериозен. Като седна, обърна се специално към брат Христо и гледайки го в очите каза:

— Та ако тя пее за света, света утре ще я забрави. Първо ще ѝ дадат титли, пари и слава, но като я изстискат като лимон, те ще я забравят. Ако тя пее за Господа, тя ще бъде вечно млада и ще добие безсмъртие. Тя ще пее и в духовния и в Божествения свят. Един ден когато тя напусне земята, нейното астрално тяло ще продължава да пее.

Затворихме очи. След кратка пауза брат Христо попита:

— Учителю, какво означава нейното име?

— Нейното име започва с буквата „Ц“ и значи разцъфнал цвят.

— Е, ще даде ли плод този цвят? — отново запита брат Христо.

— Ще зависи от нея. След като този цвят издържи на мъглите, сланите и бурите, ще завърже и ще даде плод преизобилно!

— Учителю, какво да правя за да владея силите си? — попитах аз.

— Ти не трябва за дълго време да излизаш извън Рая. Само за малко можеш да излезеш и пак да влезеш в Рая.

— Учителю, сега чувствам че съм в Рая. В Рая ли съм, Учителю?

— В Рая си!

— Помогнете ми, Учителю да не изляза от Рая, както стана с Адам и Ева.

Учителят поясни:

— То от напред беше решено, те да не останат в Рая. Средата на Рая беше много издигната, много възвишена за тях, затова Бог ги изпрати в по-обикновена, по-гъста среда, с мъка да изкарват прехраната си. Човек като излезе от Рая, отива на нивата и работи за едно парче хляб, а в Рая плодовете и житото растат сами и се предлагат готови за храна. Житото в Рая е едро и расте като дърво. За да не излизаш от Рая, ти трябва да любиш Бога и да вършиш волята му!

Аз извадих едно листче на което бях написала няколко изречения и казах:

— Учителю, като четях беседата „Силовите линии на доброто“ (IV г., Общ Окултен клас, 1925 г.), много ми хареса този текст и го преписах. Той е толкова музикален, Учителю!

— Прочети го — каза Той.

Аз го прочетох. Ето текста:

„Господи, Ти живееш в мен, Ти живееш в мен. Кажи ми ти, светлий Божи лъч, кажи ми ти! Благото на живота, светлия прав път на чистите души, изми Ти във водите на Любовта, на чистата Любов.

Господи, Ти живееш в мен, нека Твоят благ глас и Любовта Ти, о, Боже, се изявят чрез мене!“

Учителят пое от ръцете ми листчето. Той дълго време гледа в него. Аз попитах:

— Учителю, какво да правя за да не излизам от Рая?

— Да вършиш волята Божия! Като излезеш за малко от Рая, пак бързо ще влезеш!

— Учителю, Вие ще ми помогнете!

Той разказа следния пример:

„Един евреин влязъл в Рая. Съществата на Небето пожелали да го изпитат дали е достоен да бъде там. Те му казали: Долу на Земята има една робата от която ще има голям „гешефт“. Евреинът подскочил от радост и веднага слязъл на Земята — сам напуснал Рая.“

После Учителят продължи:

— Когато ти пееш на сцената и отправиш погледа си към публиката, ти непременно трябва да спреш погледа си на едно лице, което ти харесва. Между тебе и това лице ще се образува течение на сили, на даване и приемане. При друго излизане на сцената да пееш, лицето ще бъде друго.

Окултният певец не трябва да си служи с грубо блъскане на въздуха при образуване тоновете в ларингса! Окултният певец се стреми да оцвети тоновете си, които се образуват в неговия ларингс, с един и същ цвят. Гласните букви а, е, и, о, у, ю, да не се оцветяват различно. Добре е певецът да пее упражнения на един и същ тон, с различни гласни, или различни срички и думи, като се внимава да не се оцветяват различно при различните гласни и съгласни. Когато певецът пее висок тон и слиза надолу обикновено той понижава. За това той трябва да внимава, първият тон при слизането да бъде чист и следващите слизащи тонове да не ги пее отпуснато, но с контрол на слуха и мисълта си. Когато се изпеят различни гласни върху един и същи тон, те ще се изпеят с различното използване на ларингса, според неговите възможности. Когато певецът пее гласната А, той трябва да държи устата си, като че ли пее гласната О и да мис-

ли, че пее гласната О.

Учителю, помогнете ми да издържа изпитите си! Да не излизам от Рая! Да ликвидирам кармата си в операта и да добия абсолютната свобода!

НОВОТО БИТИЕ – ПЕТИ БОЖЕСТВЕН ДЕН

30.05.1943 година – Изгрева – София.

Днес имах само един час репетиция, от 10 до 11 часа преди обяд. Помолих брат Христо да ме чака в една сладкарница близо до операта. След репетицията, като птичка хвръкнах навън, по-скоро да отида при светлия Учител. На Изгрева пристигнахме на обяд. Дежурните сестри ме сложиха от дясно на Учителя, а брат Христо седна срещу него. От другата му страна мястото вече беше заето от един възрастен брат. Целунах ръката на Учителя и му казах:

– Учителю, Вие ни рекохте да си изберем един ден до края на месеца и да дойдем за „Битието".

– Хубаво, хубаво, днес времето е музикално!

– Ние се хранехме в мълчание. Чуваше се лекият звън от лъжиците и чиниите на сестрите и братята. Учителят казва:

– Храненето е музика.

И действително, уверих се че храненето е особена музика. След обяда сестрите и братята се събраха около Учителя и запяха. Очите на всички бяха отправени към него. Учителят тихо ме попита:

– Харесват ли ти песните? Хубаво ли ги пеят?

– Да, Учителю – отговорих му, – харесват ми песните. Сестрите и братята ги пеят сърдечно и с любов.

Лицето на Учителя сияеше. Покани ни в приемната стая.

– Учителю – казах аз, – Миналата вечер пях по радиото. Програмата ми беше: Песни от моя професор по солфеж от Парижката Консерватория, Емил Депорт, песни от Габриел Форе и песни от Едуард Григ. Учителю, не съм срещнала до сега песен в която да се възпява Любовта на девицата към Бога. Композиторите и поетите много красиво възпяват любовта към някой юноша с красиви вежди и пламенен поглед, но никой не е възпял Любовта към Бога.

Аз тихичко изпях на френски език „Шансон д'амур" от Григ. Учителят настройвайки цигулката си, каза:

– Не всеки глас може да се предава добре по радиото.

И най-малките дефекти на гласа, силно личат по радиото.

Учителят изсвири на цигулката си Петия Божествен ден на„Новото Битие“ Той прекара лъка си по празните струни на цигулката и каза:

— „Новото Битие“— сътворението на света, се отнася за целия космос. То се отнася и за отделния индивид. Сътворението на света ще измени битието на отделния човек, на народите и на расите!

Ето думите на Петият ден от Сътворението, който Учителят свиреше и пееше:

„И рече Бог! Да се родят във водата риби и морски чудовища. И птици да хвъркат над земята, по небесния простор, всеки според вида си. И стана така. И видя Бог, че всичко бе добро. И благослови ги Бог. И стана вечер, и стана утро, пети ден.“ Аз тихо пеех с неговата цигулка и сълзи течаха от очите ми. Брат Христо тихо пригласяше развълнуван. Учителят ме попита:

— Ти, познаваш ли брат Михаил* от Париж?

— Не, Учителю — отговорих аз. — Чувала съм от брат Христо и от други сестри и братя да ми говорят за него. Аз лично не го познавам и никога не съм го виждала, даже и на снимки.

Учителят търсеше нещо по масата и го намери. Той ми поднесе една малка книжка на френски език и ме попита:

— Ти нали четеш на френски език?

— Да, Учителю — казах аз.

— Ти прочети тази книжка, че да видим ще ти хареса ли написаното в нея.

— Добре, Учителю, ще прочета книжката.

Времето беше напреднало. Трябваше да се подготвям за утрешната репетиция в операта. Извадих от чантата си една моя снимка, която бях надписала за Учителя и му я подарих. Той стана прав и след като внимателно я разгледа, постави я на вратичката на отсрещния бюфет, като я закрепи между рамката и стъклото.

Тази снимка бях направила по искане на Художествената управа на операта, в четири различни пози за клишета върху програмите, афишите и вестниците. Секретарят на операта ми направи забележка, че не съм представила снимките си с деколтета, както на другите артисти, ами така с тази бяла якичка съм приличала на пансионерка, не на артистка...

---

* Михаил Иванов — ученик на Учителя, науснал България през 1937 г. Основател на окултно общество във Франция. (бел. ред.)

Благодаря на светлите същества и на гениите на музиката, гдето ме срещнаха с великото творчество на Учителя, да слушаме и да пеем с брат Христо, когато цялото Небе пее през неговата цигулка и свещения му глас.

Преди да напуснем приемната, Учителят ме попита:

— Вие кога ще запразните?

— На 20 юли, Учителю!

— Когато запразните ти си вземи в едно малко куфарче най-необходимите неща за спане и ела тук!

Благодаря Ви, Учителю!

ПОДАРЪКЪТ

03.06.1943 година — Изгрева — София.

След като получих заплатата си, пожелах да купя малък подарък на сестра Савка. Заедно с брат Христо избрахме един красив копринен шал за глава, във венециански стил. Към 5 часа следобяд, отидохме на Изгрева. Учителят беше седнал на пейката, по средата на поляната. Брат Боев за малко беше при него и си отиде. Аз казах:

— Учителю, искам да видя сестра Савка и да ѝ поднеса нещо.

Учителят се усмихна и ми каза да я потърся в стаята ѝ. Брат Христо остана при него на поляната, а аз тичешком отидох да търся сестра Савка. Почуках на вратата и на прозореца ѝ, но я нямаше. Върнах се на поляната и казах:

— Няма я, Учителю!

— Тогава потърси я при майка ѝ!

Отидох при майка ѝ, но и там я нямаше. Пак се върнах при Учителя, и му казах:

— Учителю, искам да поднеса един скромен подарък на сестра Савка. Ако обичате, Вие ѝ го предайте!

— Хубаво! — каза той и го взе от ръцете ми.

На другия ден — неделя, с брат Христо бързахме да дойдем за беседата в 10 часа. Пред салона, сестра Савка излезе насреща ми засмяна, прегърна ме, целуна ме и каза:

— Много се радвам за това, че през ръката на Учителя ми поднесохте подаръка. Благодаря Ви, много е хубав! Благодарим Ви с бати Ради за билетите. Слушахме Ви в операта „Фиделио" от Бетховен миналата вечер. Колко хубаво пяхте и колко е хубава ролята Ви!

Време беше вече за беседите. Учителят слизаше по стълбата отгоре. Влязохме в салона...

НОВОТО БИТИЕ — ШЕСТИ БОЖЕСТВЕН ДЕН

20 и 21. 07.1943 година — Изгрева — София.

Днес следобяд брат Христо ме доведе на „Изгрева" с едно малко куфарче багаж. Застанахме пред салона. Учителят слезе отгоре със засмяно лице. Извади от джоба си един жълт ключ, подаде го на брат Христо, като му обясни нещо и го изпрати да отключи стаята, в която ще живея на Изгрева. Брат Христо се отдалечи към посока на чешмата, а аз останах права пред вратата на салона. Пред мен на стълбата, която води за стаята на Учителя, бързо се струпаха много сестри. Учителят се изкачи 4-5 стъпала нагоре, а те му задаваха различни въпроси. Една го попита нещо за беседата, друга за времето, трета за здравето си и т.н. Учителят усмихнат, спокойно им отговаряше. Погледът му често се отправяше към мене. Той се изкачи още едно стъпало нагоре, и заговори за музиката и за пеенето. Дойде и брат Христо. Учителят пак слезе няколко стъпала надолу. Ние му целунахме ръка, а той тихо каза:

— От утре, всеки ден когато обичате, можете да идвате при менслед 10 часа преди обяд.

— Мога ли да си нося и цигулката? — попитах аз.

— Може!

Учителят беше предал на брат Христо ключа на една хубава стая в къщата на сестра Стефова, с красива гледка от терасата към Витоша. Вътре имаше една маса, столове и бюфет с

всичките издадени беседи на Учителя. Нямаше завивки, но брат Христо ми донесе своя юрган, съвсем нов. Беше го получил наскоро от майка си.

На сутринта към четири и половина часа брат Христо ме събуди за беседата, като почука три пъти на вратата. Докато се облека, той отишъл в салона и ми запазил стол пред катедрата. Беше сряда. В 5 часа вече бях в салона. Паневритмията играх с него.

След играта Учителят ни прие и ни държа доста дълго време при себе си. Показахме му писмото от Янкови, което бяхме получили от Берлин. Учителят много се зарадва.

– Учителю – попитах аз, – какво да правя за да излекувам един мой близък човек?

– Ти трябва да изпълняваш волята Божия. Да обърнеш внимание върху изпълнението на малките неща. Не отлагай нещата за друго време.

– Учителю, дайте ми пример.

– Ако един просяк ти протяга ръката си за 5 лева, ти веднага му дай, ако ще би да бъдат и последните ти пари, защото Бог ще ти върне двойно! Ти не отлагай по причина, че искаш да дадеш, когато имаш много пари, че вместо 5 лв. да искаш да му дадеш 1000 лв.

Не отлагай, ако гласът ти, ти каже отвътре, да направиш някое добро. Не се раздвоявай, но направи го. Ако трябва да се помолиш сутринта, не отлагай за следобяд.

Учителят настрои цигулката си и вдъхновено засвири и запя Шести ден от „Новото Битие". Ето думите, които записахме с брата:

„И рече Бог да дойдат на земята, животни и зверове, според видовете им. И стана така. И видя Бог, че всичко бе Добро. И рече Бог и създаде человека. Сам го създаде, по своя образ и подобие. И благослови го, да владее всичко живо по земята. Да обича и закриля всички твари във водата, по земята и въздуха.

*И рече Бог: „**Давам! Тревата със семената, и дървото с плодовете си, за храна на человека.**" И рече Бог: „Давам! И на земните зверове и на въздушните птици и всичко що пълзи по земята и има живот. **И човек да не посяга на живота им!**" И видя Бог, че всичко що направи бе добро! „И стана вечер, и стана утро шести ден!"*

От този час, всеки ден в 10 часа преди обяд, аз отивах с цигулката си заедно с брат Христо при светлия Учител. Преди да си тръгнем този ден, Учителят ни поднесе половината от една великолепна торта. Цялото лято живях на Изгрева.

Учителю, Ръководителю мой, братя от Всемирното Светло Бяло Братство, приобщете към вас душата ми! АМИН!

ПРИСТИГАНЕ НА СЕМЕЙСТВО ЯНКОВИ ОТ БЕРЛИН.

01 – 21.08.1943 година – Изгрева – София.

Днес е първи август, неделя. В пет часа ходихме с брат Христо на утринната беседа, играхме и Паневритмия. В 10 часа преди неделната беседа брат Тодор Стоименов беше пред салона и пак ми предложи стола си пред катедрата на Учителя. Прошепнах на брат Христо, че не ми е удобно да приема, да не протестират сестрите. Брат Христо го попита:

– Няма ли протести?

Той отговори:

– Няколко сестри ме попитаха защо си отстъпвам стола на тази певица? Но аз им отговорих: „Учителят ми каза!"...

Разсмяхме се...

Днес аз пак седнах на предложения ми стол. На беседата Учителят споменаваше за пеене, за певци и певици, и за ангелско пеене. Небесна музика звучеше в салона. Към средата на беседата почувствах едно непреодолимо желание да се обърна назад, към вратата на салона. Победих това силно желание с волята си, като много пъти отговарях на този настойчив глас: „Сега пред мене Господ говори. Няма да се обърна!" Учителят пак ме увлече със словото си. Когато станахме прави за молитва и общо изпяхме една песен, пак чух гласа да ми казва: „Обърни се!" След беседата Учителят за първи път в неделя изпя с голямо вдъхновение една музикална фраза, но никой не я записа. Едва когато тръгнах към изхода, разбрах защо съм искала да се обърна назад. Пред вратата на салона бяха застанали прави брат Христо, двамата братя Янкови и баща им, пристигнали със сутрешния влак от Берлин и направо дошли на беседата, като изпратили майка си с багажа.

След беседата Учителят ни прие всички заедно в приемната. Радостта ни беше голяма.

След приема при Учителя Венцислав ми поднесе подарък – три албума песни от Ханс Фитцнер. Той пожела да ми изсвири една от тези песни, същата, която била изпълнена от една прочута певица в Берлин на един голям концерт. Качи се на сцената в салона и засвири...

– Вие – каза ми той, – ще я научите, нали!?

След това ми подаде дълги написани листчета с различни немски думи и значението им на български и каза:

– По-скоро да научите немски език, че ще дойдете на гости у нас в Берлин.

Янко Янков, Венцислав и Любомир пожелаха да слязат веднага в града, за да донесат цигулката на Любомир и казаха

на Учителя, че до вечерта ще изнесат концерт в салона. Яви се вятър. Светкавици пронизаха небето. Засвири зловеща въздушна тревога. Те дълго време чакали на спирката, да мине тревогата... Вечерта изнесоха великолепен концерт. Брат Христо и аз бяхме седнали от двете страни на Учителя, пред катедрата. Зад нас бяха седнали майката на братя Янкови, леля им и баща им. Концерта беше изнесен под знака на едно божествено вдъхновение. Учителят сияеше от радост. Той ни покани в стаята си и ни поднесе на всички по една голяма праскова. До късно останахме при него. Венцислав и Любомир казаха, че на другия ден ще дойдат в стаята ми на Изгрева, да ме посетят.

В 10 часа без 5 минути взех цигулката си и се запътих при Учителя. Брат Христо пожела да остане да посрещне братя Янкови и да им каже че съм при Учителя за „Новото Битие".

Когато влязох при Учителя, му казах:

– Учителю, братя Янкови пожелаха да дойдат в стаята ми, затова брат Христо остана там да ги чака.

– Хубаво, хубаво!

– Мама и татко си дойдоха от Троян. Баща ми беше там четири години директор на фабрика „Балевски". Сега договорът му изтече и те си дойдоха в София. Търсят по-голямо жилище, че и аз да живея при тях, Учителю, какво ще кажете?

Учителят затвори очите си и остана дълго време така. След това Той отправи погледа си към мене и рече:

– Когато посадим една фиданка в разсадника, тя остава слаба и неустойчива, но когато я поставим извън разсадника, тя става мощен дъб, който устоява на бурите и на мъглите. Ти няма защо да се държиш за полата на майка си! Като живееш отделно от тях, ще станеш самостоятелна, силна и ще имаш духовен растеж.

– Благодаря, Учителю!

Учителят настрои цигулката си и каза:

– Шестият ден на „Битието" ще се пее с чувство и изразително!

Той изсвири мелодията на Шестият ден , а аз тихо пеех. Тъй като имаше на едно място много ниски тонове за моя глас, той ми поясни как да пея това място. „Ти, рекох, ще нагодиш песните по твоя глас. Ще ги покачиш по-високо. Когато пееш думите: „*И рече Бог и създаде човекът*", трябва да предадеш това място изразително. При думите: „*Сам го създаде*", ще пееш тихо, а при думите: „*И благослови го*", ще засилиш малко гласа си и пак ще свършиш тихо. Ние друг път ще изпеем Седмия ден при по-музикално време." Аз почувствах, че и брат Христо трябва да бъде при нас, когато Той ще свири Седмия ден на „Битието".

Като приключихме целунах десницата му и казах, че оти-

вам сега при братя Янкови и брат Христо, които ме чакат в стаята ми. Върнах се в стаята си. Братя Янкови вече бяха дошли и разговаряха с брат Христо. Почука се на вратата на стаята ми. Вън пред прага чакаше едно малко момченце и ми каза:

— Сестра Лиляна, Учителят каза да отидете при него!

Аз веднага слязох и помолих брат Христо и братя Янкови да ме чакат пред салона, за да отидем заедно в града в тамошната ми квартира. Така се бяхме уговорили от снощи. Влязох пак при Учителя. Той седеше пак на същото кресло, на което го оставих преди да изляза. Попита ме:

— Ти видя ли се с братя Янкови?

— Да, Учителю! Те сега ме чакат пред чешмата, заедно с брат Христо, защото ще слезем в града. Утре рано те заминават за десет дена на почивка в Рила.

Учителят взе от масата един неразпечатан плик и ми го подаде.

— Дайте го на Венцислав.

— Добре, Учителю! Веднага ще му го предам.

Отидох при чешмата и най-напред прошепнах на ухото на брат Христо защо ме повика Учителя и му подадох синия плик. Брат Христо поднесе плика на Венцислав. Той го отвори и от вътре изпадаха по земята банкноти. Като видя парите, Венцислав затича надолу по пътя, викайки:

— Не съм свирил за пари!

Брат Христо го догони и го спря, като му обясни, че това е благословение на Учителя и той ги прие. Когато се качихме на трамвая, Венцислав и брат Христо си шепнеха нещо. Те ме помолиха да се кача в стаята си, докато свършели една малка работа, след което ще дойдат при мен. Минаха няколко часа и дойдоха. Венцислав носеше най-красивия кафез, боядисан със златен бронз и вътре в него подскачаше един първокласен певец — канарче. По ъглите висяха звънци и вътре имаше ваничка за къпане. Ние единодушно решихме да го наименуваме Венцислав. На сутринта двамата братя заминаха за Рила.

С брат Христо разказахме на Учителя и му разправихме за подаръка. Много се учудих, когато Учителя каза, че желае да види канарчето. През един от следващите дни донесохме канарчето заедно с красивата му къщичка и Учителят го видя. Канарчето хвръкна из стаята, после кацна на върха на къщичката си и започна да пее своите трели. По-късно уших калъф от плат, за да увия къщичката му и всички мислеха, че носим радиоарапат. След десет дни Венцислав и Любомир се завърнаха от Рила. Няколко дни след тяхното завръщане, отидохме с такси да ги видим.

Гледам от терасата на стаята си прекрасната, величествена Витоша и чакам с нетърпение следващото утро пак да по-

сетя великия Учител.

В събота мама ме посети. Поседяхме на терасата. След няколко дена тя дойде пак и след беседата се качихме с нея и брат Христо горе, целунахме ръката на Учителя и мама му поднесе една книжна кесия сливенска трахана. Той я прие с любов.

Господи, Учителю, помогнете ми да заслужа Вашата Любов и с песента си да славя Небесата!

„ГОСПОДИ, КОЛКО ТЕ ОБИЧАМ!“ И „СЕРЕНАДА“ ОТ ШУБЕРТ.

22.08.1943 година – Изгрева – София.

Снощи спах долу в града. Имах важна, неотложна работа. Тази сутрин рано тръгнах сама за Изгрева. В началото на гората ме посрещна брат Христо. В десет часа влязохме при Учителя. Като приближихме към вратата на салона, чухме вълшебни звуци на цигулка. Учителят свиреше горе в стаята си. Изкачихме се леко и внимателно по стълбата и почукахме на вратата. Той ни отвори, като държеше в едната си ръка лъка на цигулката и каза:

– Слезте долу, аз сега ще дойда!

Видяхме го как слезе по стълбата, носейки и цигулката си. Отключи приемната стая и ние влязохме вътре.

– Учителю – казах аз, – Венцислав ми акомпанира „Серенада“ от Шуберт. Тази серенада обикновено се пее от тенор. Мога ли да я пея и аз?

– Изпей я!

Изпях я изразително, като застанах права пред стола си. Учителят ме слушаше със затворени очи. От време на време, кратко ме поглеждаше и пак си затваряше очите. След като помълча малко, каза:

– Тези думи не отговарят на някои места на мелодията. Ти изпей пак песента!

Аз започнах отначало с думите: „Мойта песен тихо литва в нощната тъма.“

Учителят каза:

– Изпей сега същата мелодия с думите: „Мойта песен тихо литва в утринния час.“

Изпях новите думи.

По този начин той ми показа как да коригирам думите на цялата песен. Ето я с новия текст:

1. Мой-та пе сен ти- хо лит-ва в'у- трин-ни- я час.
2. Сла-вей влю бен пак за- пя- ва, чуй му пе- сен-та.

Аз ти пе- я във мо- лит- ва, ти- хо с'не- жен глас.
Пе- сен- та му раз-кра- ся- ва неж-на- та зо- ра

Вся- ка вей- ка неж-но шеп-не Слън- це- то блес- ти.
Той кат ме- не пе- е неж-но, с'ра- дост и лю- бов,

Слън- це- то блес- ти. Все- ки цвят на не- го пе- е.
с'ра- дост и лю- бов и сър- ца- та неж-ни трог- ва.

с'мен за- пей и ти с'мен за-пей и ти.
не- го- ви- ят зов, не- го-ви- ят зов.

И със не- го, аз те мо- ля. Чуй му пе-сен- та!

С'мен зо-ра-та да пос-рещ-неш, ти е- ла, е- ла!

О, е-ла, е- ла! Е- ла, е- ла!

Учителят каза:

— Няма светска и духовна музика. Музиката е една. Само преводите ѝ са различни. Тази мелодия иде от духовния Свят, но думите ѝ са негативни. Момата не се срамува да каже на възлюбения си, че го обича, а се срамува да каже на Господа, че го обича...

Брат Христо попита Учителя за един болен как да му помогне. Учителят му каза едно лекарство. Брат Христо записа всичко в тефтерчето си. Настана мълчание. След като дълго време свири със затворени очи различни мелодии в български стил, Учителя изсвири на цигулката си една нова песен. Ето думите ѝ:

„Господи, колко те любя, Боже! Господи мой, колко те любя! Обичам те, Господи!“

Тук вече темпото става алегрето (веселичко): *„Обичам твоите дръвченца. Обичам твоите цветенца. Обичам твоите рекички. Обичам твоите планини, всичко Господи, което си създал! Обичам те! Обичам те! Обичам те! Господи!“*

Учителят се обърна към мен:

— Ти всеки ден трябва да разработваш градинката си!

— Учителю, аз нямам градинка!

Учителят се смееше със сълзи... Извади бялата си носна кърпичка, избърса се и каза:

— Градинката е твоя глас, твоя талант.

Разсмях се и аз...

— Учителю, тук аз си пея, но тихо. С брата си пеем Дните на „Битието“. Учителю, ако ги запиша, още по-лесно бихме ги заучили...

Брат Христо каза:

— Учителю, братя Янкови се завърнаха от Рила. Те искат да посещават сутрешните беседи, а далеко им е да идват сутрин рано от града.

Учителят бръкна в джоба си. Извади един ключ, даде го на брат Христо и каза:

— Братята Янкови и сестрата — като посочи мен, — да спят вечерно време в тази стая.

Той поясни подробно на брат Христо къде да спим. Извикаха ни за обяд.

ЦИГУЛКИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

25.08.1943 година – Изгрева – София.

Пренесох куфарчето си в приемната за гости от чужбина, състояща се от голяма стая с две легла и умивалник. Пред нея има едно малко антренце, прозорец, който гледа в приемната стая. Аз спях в антренцето, а братя Янкови спяха в голямата стая, която беше хубаво мебелирана. Брат Христо ни сложи един будилник на прозореца, между стаята и антрето, така че и те и аз го чуваме като звъни. Преди да се упътим към салона за беседата, брат Христо винаги ни посрещаше на пътеката или пред вратата. Понякога той отиваше много по-рано в салона и ни запазваше столове най отпред. Днес е петък и брат Христо ми каза, че трябва да поискаме разрешение от Учителя, за да влезем в салона за беседата. Попитах: „Защо?" Брат Христо ми обясни, че такъв бил редът за всички.* Тези думи ми каза той, когато братя Янкови вървяха напред за салона. Аз застанах с тях пред вратата. Брат Христо се изкачи по стълбата и почука на вратата. Учителят излезе и след като размениха няколко думи с брата, позволи да влезем и четиримата в салона. Седнахме пред катедрата. Учителят говори за музиката и ние жадно поглъщахме неговите думи.

Репетициите в операта бяха започнали. За да можем да присъстваме в дните, когато имахме сутрешни беседи, ние отивахме още предната вечер да спим в стаите за гости от чужбина. Аз често сядах в средата между двамата братя, а брат Христо винаги слушаше беседите прав до вратата. За първи път го видях да седне на стол, когато Учителят си замина в невидимия свят и беседите се четяха вече от сестри и братя.

В приемната стая на Учителя днес влязохме и четиримата. Любомир започна да опитва цигулките на Учителя. Свиреше части от концерти. Ние с увлечение слушахме неговото свирене. Учителят слушаше със затворени очи. Няколко пъти той се изкачи горе и донесе всичките си цигулки. Любомир имаше хубава цигулка от своя професор от Берлин, но той искаше да свири на още по-хубава цигулка. Сестрите почукаха на вратата за обяд. Учителят отказа да отиде в трапезарията. Влезе зад паравана и започна да слага чаши за чай за всички ни, с изключе-

---

* Освен индивидуалната работа с ученици, Школата на Учителя включва:

– неделни беседи – за всички желаещи;

– общ окултен клас – в сряда сутрин;

– младежки окултен клас – в петък сутрин. За да участват в този клас, учениците е трябвало да отговарят на определени условия. (бел. ред.)

ние на него. Включи електрическия чайник. Брат Христо му помагаше. Чаят след малко беше готов. Учителят сложи на масата захар, кашкавал, маслини и хляб. Извади ги от бюфета. Беше съсредоточен и много радостен. Седна отстрани и ни гледаше как сладко си хапваме.

След малко пак се качи горе. Донесе най-хубавата си цигулка и каза:

— Аз я оставих за най-подире!

Любомир я прегърна и като засвири на нея, не му се спираше... Много я хареса. Обикна тази цигулка. Вдъхновено засвири „Брамс — концерт".

Тази цигулка принадлежала на един руски княз. Случайно тя била открита от брат Христо и брат Порфирий Мишков в една заложна къща в София. Те казали на Учителя и той им дал пари веднага да я купят. Направи ми силно впечатление това, че Учителят имаше много цигулки. Той посочи към една от тях и каза:

— Ето един български „Страдивариус".

Любомир започна да свири и на нея. после узнах, че тази цигулка била подарена на Учителя от Коста Гнатюк, като една от най-сполучливите му работи. Любомир свиреше ту с едната, ту с другата, ту с третата, но най-много му хареса последната цигулка. Виждах как не му се искаше да я отдели от ръцете си.

Времето напредна. Преди да излезем, целунахме светата десница на Великия Учител и му благодарихме.

КОНЦЕРТ С ФАМИЛИЯ ЯНКОВИ

27,28 август 1943 година — Изгрева — София.

Готвехме се да изнесем концерт на Изгрева с братя Янкови и баща им, но не беше сигурно дали ще бъде днес.

Станах рано тази сутрин, взех си храна и дрехи и потеглих през Княжево за Витоша. Не се обадих на никого. Братът Христо имаше ключ от стаята ми, след като ме търсили с Венцислав и не ме открили, отворил и влезли двамата. Следобяд дошъл Любомир с цигулката си и баща им с флейтата. Брат Христо им съобщил, че концертът трябва да се изнесе в 7 и половина часа на Изгрева. Аз полежах на Слънце и хубаво си починах сред природата. Когато в 5 часа се завърнах, намерих стаята си пълна с гости, които усилено репетираха. Брат Христо деликатно ме упрекна за това, че не се обадих къде отивам, ка-

то внимаваше да не ме разтревожи. Преоблякох се и набързо направих репетиция с Венцислав и баща му.

Дойде и майка им. В 7 часа потеглихме с такси към Изгрева. Когато пристигнахме, салонът беше препълнен. Имаше хора насядали и отвън, поради липсата на места. Песните, които аз изпълних бяха: „Фир Фюр Фен", с каденца от Учителя (с флейта), „Имаше человек", с каденца от Учителя (с флейта), „Вехади" (с флейта), „Вътрешният глас на Бога" (от новите песни) и арията на Линда из операта „Линда ди Шамони" от Доницети. Любомир изсвири концерт от Паганини, още няколко бисови номера. Венцислав свири неща от Бетховен и Лист, а баща им изпълни соло флейта"Менует" от Бетховен и пиеси от френски автори. Концерта мина при небивал успех. От екскурзията, вместо да се чувствам уморена, аз бях бодра, свежа и много добре гласово. Когато целунах ръката на Учителя, той ми прошепна да отидем после при него. След поздравленията от страна на сестрите и братята, ние се качихме горе. Учителят беше радостен. Поднесе ни по една много голяма кайсия и каза:

— Запазете костилките и ги посадете в земята!

Майката на двамата виртуози като изказа гласно възхищението си от концерта, се обърна към Учителя:

— Моля ви, Учителю, запазете ги и ги благословете! Ние искаме скоро да си заминем за Берлин. Ако останем повече време в България ще ги вземат в казармата. Не може ли, Учителю, да се избегне това? Те са виртуози и за тях не е военния живот.

Учителят си затвори очите и дълго време мълча. След това отговори:

— Те не трябва да избегнат военната си повинност, но тя може да мине с големи изключения за тях, много по-леко.

Майка им твърде много се отчая от отговора на Учителя. Така и стана. Те не заминаха за Берлин. Взеха ги войници и много леко минаха военната си служба — те изнасяха концерти през цялото време.

Сестра Янкова продължи:

— Ето Учителю, ние все имаме нужда и от пари, от обувки, дрехи! Любчо има нужда от хубава цигулка, а те са тъй скъпи. Едва ли ще можем да му купим.

Учителят каза:

— То всичко ще се уреди! когато младоженецът е готов, булката, невестата сама ще дойде при него!

Учителят винаги говореше символично. Ние останахме дълго време при него. Когато те си тръгнаха към града, беше много късно. Аз останах да спя на Изгрева.

На другия ден преди обяд ме посетиха мама и татко. С брат Христо ги заведохме при Учителя. Когато той ни прие в приемната си стая, сестрите вече слагаха масите за обяд. Сед-

нахме на столовете в стаята му, аз по средата между двамата. Учителят каза за татко, че има много енергии.

После се обърна към мама и я попита:

— Слушат ли те, рекох!

Тя само се усмихна и нищо не каза.

Извикаха ни за обяд. С брат Христо ги изпратихме до началото на гората.

ПЪТУВАНЕТО СЕ ОТЛАГА

29.08. 1943 год. — Изгрева — София

Снощи дойдоха при мен майката и бащата на двамата братя Янкови. Казаха, че утре искат да отидем заедно при Учителя, да си кажат „Довиждане", защото си заминават за Берлин. Куфарите били събрани и билетите бяха купени.

Всички заедно влязохме при Великия Учител. Той имаше особено изражение на лицето си. Майката, още като му целуваше ръка, каза:

— Учителю, дошли сме за малко да ви кажем „Довиждане", защото си заминаваме за Берлин.

Учителят си затвори очите. Всички мълчахме. След известно време Той си отвори очите и каза:

— Рекох, вие няма да заминете за Берлин!

Майката възрази:

— Че как така, Учителю, ние си събрахме багажа, че и билетите си купихме!

Учителят мълчеше и спокойно я гледаше. Ние всички мълчахме. Майката повторно каза:

— Учителю, това което Вие казвате е невъзможно, защото Любчо трябва да се яви вече във филхармонията на репетиция. И двамата имат работа там.

Учителят все мълчеше и гледаше пред себе си. Янко Янков каза:

— Е, стига! Щом Учителят казва..., но вие ще тръгнете, че ще видим! Ако трябва, пак ще дойдете тук!

Всички станахме прави. Аз първа целунах ръка на Учителя. След мен г-жа Янкова. Двете първи излязохме от стаята. Отвън тя ми каза:

— Вие защо не се обадите? Как да не си заминем!

Аз я успокоих:

— Вие трябва да знаете, че Учителят казва само каквото Бог му каже. Бог му каза това.

Всички слязохме в града. Като стигнахме до мостчето на улиците „Граф Игнатиев“ и „Евлоги Георгиев“ видяхме Любомир да тича срещу нас, размахвайки някакъв лист хартия. Беше телеграма от Берлин от брата на г-жа Янкова. Съобщаваше, че апартаментът им е бил разрушен и изгорен заедно с всичката покъщнина. Ето защо те не отпътуваха за Берлин.

„ПРОХОЖДАНЕТО“ НА МАМА

9.09.1943 година – Изгрева – София.

Днес е неделя. Предният ден мама ми каза, че ще дойдат с татко на беседа в 10 часа. Видях, че мама влезе сама в салона и седна на един стол. Учителят вече беше започнал беседата си. След молитвата и след като всички изпяхме една песен, отидох при нея и я попитах къде е татко? Тя ми каза, че тръгнали заедно, но в гората ги срещнал един негов колега, с когото татко тръгнал да се разхожда и оставил мама сама да дойде на беседата. Тя много се страхувала да мине сама през гората и бързала, молейки се по пътя. След беседата се видяхме и с брат

Разговор след беседа.

Христо, разправих му всичко и почакахме да се извърви народът по стълбата за пред стаята на Учителя, че и ние да се качим горе и да му целунем ръка, а той да ни благослови. След беседа в 10 часа Учителят много щедро благославя чрез Светия Дух, който говори през него.

Най-после, след като народът се извървя, аз, мама и брат Христо също се изкачихме по стълбата и целунахме светата десница на Учителя. Аз започнах да му разправям, как мама сама е минала гората, но тя ме прекъсна – сама продължи как непрекъснато се молела и бързала през гората... Учителят я погледна с любов и каза:

– Ти нали знаеш когато детето е малко как пълзи по земята и с краченцата си и с ръчичките си. Но като поотрасне то започва да се изправя на краченцата си и се лови с ръчичките си по стената.

Учителят показа с ръцете си:

– Най-напред ръцете на майка му го подпират, а като заякне още, то вече само стъпва с краченцата си без чужда помощ. Така, рекох, и ти направи!

Не останахме на обяд, защото масите бяха препълнени, а си слязохме в града.

НОВО БИТИЕ – СЕДМИ БОЖЕСТВЕН ДЕН

15.09. 1943 г. – Изгрева – София

Днес времето е великолепно. Венцислав остана в стаята ми да свири, а ние с брат Христо дойдохме при Учителя. Той ни прие със сияещо лице. Аз му казах първа:

– Учителю, Венцислав спи в другата ми стая, за да може всеки ден да свири. Майката и бащата ме помолиха да се упражнява на моето пиано, защото тяхното било дадено на артиста от операта Михаил Попов под наем. Венцислав композира друга, своя каденца за Бетховеновия концерт.

– Хубаво, хубаво! – рече Учителят.

– Аз съм от сутрин до късно вечер на репетиции в операта, Учителю. Репетирам ролята на Лучия от операта „Лучия ди Ламермур“ от Доницети. Вечер идва у дома режисьора и репетираме мизансцена*. Венцислав свири на пианото и ми акомпанира. Художествения състав ми възложи изнасянето на премиерата.

* Движенията на актьорите на сцената. (бел. ред.)

Учителят пак каза:

— Хубаво, хубаво!

Продължих:

— Учителю, искам често да идвам при Вас, да посещавам сутрешните Ви беседи, но освен репетициите за премиерата, имам и много спектакли. Невъзможно ми е да измия гримовете си. Учителю, омръзна ми вече тая сцена!

— Ти и там пееш за Господа! Всичките души, които слушат в публиката, ще дойдат след години тук при нас. Ти там посяваш в душите им новото!

— Учителю, след месец-два ще започнат ансамбловите репетиции.

— Хубаво! Хубаво!... Почакайте!

Учителят стана и се изкачи до стаята си. След малко донесе една цигулка и започна да свири „Седмия ден на Битието". Ето думите:

„*И така създаде Бог Небето и земята. И всичкото множество Същества по тях. И благослови Бог седмия ден и го освети. Защото в него си почина от всичките си дела. И видя Бог, че всичко що направи бе добро*! АУМ! АУМ! АУМЕН!"

Ние тихо изпяхме мелодията на „Седмия ден".

— Учителю — казах аз, — ние записваме вече с брат Христо върху Пентаграмата мотивите на песните. Сложихме мистичните песни: „В началото бе словото", „Имаше човек", „Бог е Любов" и др. Вътре сложихме новите песни, поставихме и мотивите на българските песни. Да поставим ли човека с разтворени ръце и нозе?... Или Вашия образ, Учителю?

Той каза:

— Може и двата заедно!

Брат Христо прибави:

— С бои да се напечата, Учителю!

Трябваше да слизам вече в града за репетиция.

ОТКРОВЕНИЕ:

— Учителю, откакто Ви срещнах, съдбата ми се промени. Чувствам как раста духовно. Аз виждам пред мен да се откриват все нови и нови светове. Благодаря Ви, Учителю! Господи, да приемем в сърцата си и в думите на устата си — Любовта. Да приемем в слуха си и в ума си — Мъдростта. Да приемем в зрението и в духа си — Истината. Да приемем в ръцете и в силата си — Правдата. Нозете си да повдигнем с Добродетелта! АМИН!

НАЙ-ХУБАВАТА ЦИГУЛКА

22.09.1943 год.

В събота вечерта дойдоха при мен майката и бащата на братя Янкови. Казаха ми, че Любчо има покана от Софийската филхармония да изнесе „Брамс – концерт", който ще се състои след три месеца в зала „България". Те ме помолиха да поискам от Учителя най-хубавата му цигулка (на руския княз), която Любчо много харесал. Обръщат се към мен, защото се надявали, че Учителя няма да ми откаже, поради особеното му разположение към моето изкуство и към моята душа. Откакто Любчо опита пред Учителя тази цигулка непрестанно говореше за нея. Той много я хареса и искаше най-малко три месеца да свири на нея, за да свикне и тогава да се яви пред публиката.

Тази сутрин брат Христо ме придружи и заедно се изкачихме до Изгрева. Семейство Янкови бяха вече дошли и ни чакаха. Ние попитахме къде е Учителя, защото го нямаше нито горе, нито в приемната. Казаха ни, че е при сестра Савка. Всички заедно се запътихме при нея. Тя ни покани в стаята си. Аз не бях спокойна. Не беше лесна задачата ми. Докато разменяхме мисли за времето, за сутрешната беседа, госпожа Янкова и брат Христо ми направиха знак да застана пред Учителя. След кратка молитва аз най-после се реших и застанах права пред писалището. Срещнах божествения поглед на Учителя и казах съвсем ясно и просто:

– Учителю, имам една молба към Вас.

– Кажи, рекох!

– Учителю, Любомир Янков ще има концерт след три месеца в зала „България" със Софийската филхармония. Той ще свири „Брамс – концерт". Учителю, той не харесва цигулката си и Ви моли, ако позволите да излезе на сцената с Вашата цигулка. Но за тая цел той трябва да се упражнява на нея. Учителят затвори очи и дълго време стоя така. Стана прав от стола си и каза:

– Елате с мен!

Аз тръгнах редом с него и всички други, след нас. По пътеката докато стигнем до стаята му, аз му поднесох нотен лист, на който грижливо бях написала двете каденци на „Фир фюр фен" и „Имаше человек". Заедно с тях, поднесох му и една малка песничка, която сама композирах: „Зора на новия живот". Изкачихме се по стълбата. Той влезе вътре и след малко постави в ръцете ми най-хубавата си цигулка, сложена в разкошна кутия. Аз веднага предадох цигулката на Любомир, който я пое с радост и неизпитвано щастие. Прегърна я като едно малко дете и бързаше пред нас все напред в гората.

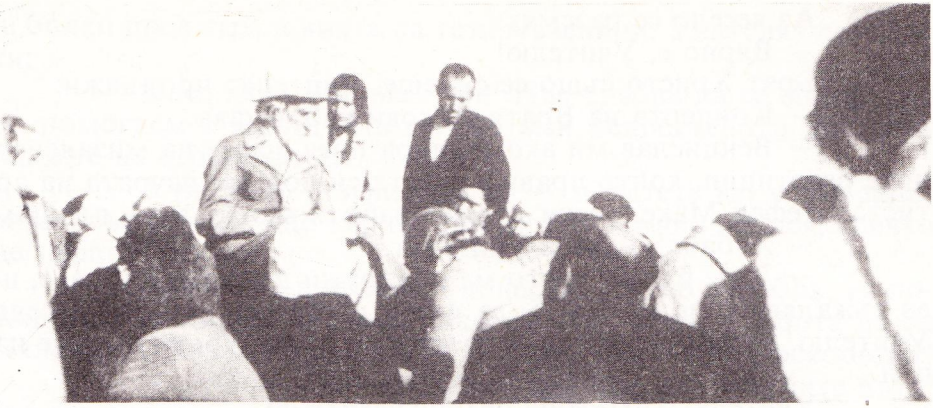

Беседа при Седемте рилски езера.

„МОЕТО СЛЪНЦЕ ДНЕС ЩЕ ИЗГРЕЕ“

30.X. 1943г. Изгрева, София

Брат Христо всеки ден ми носи поздрави от Учителя, придружени с една ябълка, круша или праскова. Аз събирам семките и костилките им в едно шишенце.

Във въздуха се чувства едно напрежение, създадено от войните, които води Хитлер. Две певици от операта получиха стипендии от министър-председателя и от министъра на просветата. И на мен ми предлагаха такава стипендия за Берлин, но Учителят не ми позволи да я приема. „Ти, каза ми той – ще пееш тук на българите!“

Вчера брат Христо дойде при мен след беседата в петък и ми донесе едно малко листче, върху което бяха написани 4-5 такта от българска мелодия, която Учителят изпял същата сутрин. Днес въпреки заетостта ми с репетиции, отидохме с брата на Изгрева. Учителят току-що се бе окъпал и се прибираше горе. Преди да се изкачи по стълбата, той ни отключи приемната стая долу и ни покани да влезем и да го почакаме малко. След известно време влезе при нас и седна. Косата му беше още мокра.

– Учителю, – казах му аз, – много ме натовариха вече! На най-високото място съм, но не ми е хубаво там!

– На високите върхове има много вятър и шапката на човека може да хвръкне!

Аз весело се разсмях:

— Вярно е, Учителю!

Брат Христо също се смееше. Учителят продължи:

— Концерта на Братя Янкови наближава.

— Венцислав ми акомпанира през време на мизансценните репетиции, които правя в стаята си под режисурата на артиста Стефан Македонски. С него работя частно и му плащам.

— Хубаво! — каза Учителят.

— Днес брат Христо ме придружи да дойда при вас, но аз съжалявам, че не съм била вчера на сутрешната Ви беседа, Учителю. И да чуя хубавата българска песен, която Вие сте изпял.

Учителят тихо изпя без цигулката си:

„Мила моя мамо, моето Слънце днес ще изгрее. То светлина и радост ще ми донесе! Мила моя мамо, моето слънце днес ще изгрее. И радост светла в живота ми ще внесе! Тогава мамо, аз ще се проявя! Готов ще бъда да проявя доброто в света. Ще мисля добре, ще чувствам добре, ще постъпвам добре! Мамо, ти ще имаш добър син. Мила моя мамо, моето Слънце днес ще изгрее! И живота ми с радост ще се изпълни!“

Една от фразите изпях с вариация. Той много я хареса и ми каза така да я запиша. Бях уморена от сплетните и дребнавостите в операта, но когато влязохме при Учителя, всичката ми умора, всичката ми мъка изчезнаха! Възродих се при него!

Брат Христо, заедно с Венцислав и Любомир, бяха идвали няколко пъти през това време без мен.

Вгледах се продължително в лицето на Учителя и забелязах, че заедно с радостта се долавя и една дълбока тъга в погледа му.

— Учителю, — казах му — не искам вече да пея в операта! Много несправедливо постъпват с мен. Художественият съвет ми възлага роли, които не са за мен и аз не искам да ги пея!

Учителят помълча малко и каза:

— Ти не обичаш много да повтаряш заради другите. Ти си даровита и бързо заучаваш, а те те уморяват с много повторения заради другите, които не са надарени и мъчно заучават. На сцената сега ти пееш ролите, които си ги живяла в миналите си животи на Земята. Така ти бързо ликвидираш кармата си и заедно с това, там ти ще извършиш една божествена работа! Сега в Германия, в Полша и другаде много виртуози останаха без ръце, много деца останаха без родители, много видни музиканти, професори загубиха ръцете си, нозете си и живота си. Едни ослепяха, други оглушаха!

Сълзи изпълниха очите ми. Обзе ме срам за моите мал-

ки болки пред страданията на тези мъченици. Учителят продължи:

— Днес цяла Европа гори! Ние трябва да се молим, да им помогнем с молитвите си. До мен непрекъснато достигат воплите на страдащите!

— Учителю, — изплаках аз — простете ми че Ви занимавам със себе си! Ще търпя! Заради Вас всичко ще пея, всичко ще търпя с любов!

— Ако ти не роптаеш и понасяш всичко с любов, ти поскоро ще ликвидираш кармата си! И най-долната работа да ти възложат, приеми я с усмивка! Те скоро сами ще те освободят!

— Учителю, свидний, Учителю, Вие ми осветихте пътя! Вие ми поехте скръбта! Леко ми е сега! Бих пяла и служила на целия свят!

— Страданията развиват корените на любовта, а пък радостите развиват клонищата на любовта. Страданието е метод за растене! Страданието е любов! Ако Христос не беше страдал, той щеше да бъде един обикновен човек!

Господи, Учителю, помогнете ни да се проявим така, както вие искате! Всичко да бъде за вашата слава! И за доброто на всички!

КОНЦЕРТ СЪС СОФИЙСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ. "ЛУЧИЯ ДИ ЛАМЕРМУР", БОМБАРДИРОВКИТЕ, ЕВАКУАЦИЯТА

Изгрева — София

Един ден преди концерта Венцислав отиде на Изгрева заедно с майка си да занесе билети на Учителя. Сестрите и братята им казали, че Учителят се е уединил, не приема и не слиза и да се храни. Венцислав застанал под балкона му, отправил погледа си нагоре към балконската врата. Почакал няколко минути и видял, че Учителят му дал знак с ръката си да се качи горе. Венцислав му показал билети от първи балкон открая, не от средата, както искаше Учителят. Венцислав му казал, че средните три билета били ангажирани от трима хитлеристи, които гостували в двореца (това, което пиша сега, ми го разправиха Венцислав и майка му след като се върнаха от Изгрева). Вечерта на концерта в зала България ние с брат Христо влязохме, отправихме погледите си към първия балкон да видим дали е дошъл Учителя. Нашите места бяха на третия ред на партера.

Учудихме се като видяхме, че Учителят е седнал по средата на първия балкон, на първия ред, на местата на тримата хитлеристи. От двете му страни бяха седнали двама братя... Хитлеристите заболели от разстройство на храносмилането и не могли да дойдат на концерта...

Най-напред свири Венцислав Янков, като в края изсвири собствената си каденца. Цяла седмица преди концерта, всеки ден радиото съобщаваше, че на този концерт Венцислав Янков ще свири своя собствена каденца. Учителят се произнесе след концерта за каденцата на Венцислав Янков, че е по-хубава от Бетховеновата.

Във втората част на концерта на сцената се появи Любомир, държейки в ръка цигулката на Учителя. То беше едно рядко тържество. Тоновете на Учителовата цигулка зазвучаха от Небето. Ние с брата поглеждахме отвреме навреме към балкона. Учителят слушаше цигулката си и сияеше от радост. Успехът беше голям. И двамата виртуози бяха поздравени от целия оркестър многократно със ставане на крака и чукане на лъковете в цигулките. Публиката не си отиваше. Много пъти ги повикаха на бис.

Времето застудя и наваля сняг. Четирдесет дни подред преди бомбардировката на София Учителят всяка сутрин напускаше Изгрева и отиваше заедно със сестрите и братята над горичката при село Симеоново. През това време няколко пъти брат Христо, а веднъж и Венцислав придружили Учителя, заедно със сестрите и братята. Вечер Учителят се завръщаше на Изгрева. През тези 40 дни той не прекъсна изнасянето на беседите. Това излизане на Учителя не предвещаваше нещо добро. Атмосферата беше твърде напрегната. След една бомбардировка в покрайнините на София аз малко се простудих, въпреки че се пазех много за предстоящата премиера. Един ден след обяд Венцислав беше у дома заедно с брат Христо. Когато се мръкна и се появи луната (имаше пълнолуние), свирнаха сирените за тревога. Венцислав отклоняваше най-спокойно многократните покани на хазайката ми бързо да слезем в мазето. Тримата останахме в стаята ми и Бог ни опази! Лампите угаснаха. Луната светеше между облаците студено и тайнствено. Бомбите затрещяха. Венцислав засвири една Бахова композиция. След като дълго време свири забелязахме, че бомбардировачите си бяха отишли.

– Ние никога не слизахме в скривалището, когато бяхме в Берлин – каза той.

Мъчно ми беше, че не можех да отида при Учителя. Брат Христо всяка сутрин ме изненадваше с разни малки подаръци, благословения и поздрави от Учителя. Преди всяко излизане на сцената в операта, аз държах в ръката си някоя ябълка или кру-

ша, или праскова, или череши, според сезона, изпратени от Учителя.

Срещу Новата 1944 година, с брат Христо бяхме поканени от семейство Янкови на вечеря. Там у тях, посрещнахме новата година. На вечерята направихме обща молитва. Всеки поотделно отвори Библията, за да видим какво ще ни се падне. Прочетохме и беседа от Учителя. Брат Христо говори за Учителя и какво ни носи Новата 1944 година. След полунощ се прибрах в стаята си с недобри предчувствия.

Премиерата на „Лучия ди Ламермур" излезе блестящо. Артистът-режисьор Стефан Македонски ме целуна по челото пред всички и каза: „Такъв образ на Лучия никой не е дал тук в България".

На 10 януари към 10 часа преди обяд дойде брат Христо и ми донесе ябълка от Учителя. Вечерта трябваше да имам спектакъл. Мама вече беше дошла при мен и ми беше донесла обичайното ядене преди пеене. Аз целунах ябълката, радвах ѝ се дълго време и тъкмо отхапах от нея две хапки и засвириха зловещите сирени за тревога. Доста се позабавихме докато се облека и точно когато слизахме по стълбището, бомбите заудряха. Най-напред се счупиха стъклата и отпреде ни светна, поради срутилото се здание пред нас. Долу мазето беше пълно с хора и от съседната къща, където живеех по-рано. Бившите ми хазаи се бяха скрили в нашето мазе, въпреки че и те си имаха хубаво мазе. Гледаха ни с почит. Когато заскърцаха долу тухлите на мазето под натиска на детонацията, аз започнах да произнасям „Добрата молитва" и „Деветдесет и първия псалом", „Отче наш" и формулите на Учителя на висок глас. Същото правеше и брат Христо. Мама и аз се бяхме уловили за реверите на палтото му. Бившата хазайка и родителите ѝ се вкопчиха в нас и викаха: „Молим Ви се, госпожице Табакова, простете ни! Ние бяхме несправедливи към Вас! Господин Христо, молим Ви се простете ни!" Бомбите пристигаха на нови ята, на нови вълни. Най-после всичко стихна. Изкачихме се горе. След малко дойде и татко, цял побелял от прах. Брат Христо излезе да разгледа околните квартали. След малко се върна и на въпроса ми ще има ли опера тази вечер той се усмихна с почуда и каза: „София е доста бомбардирана. По улиците е невъзможно засега вся какво движение от скъсаните и заплетени електрически жици, ями и др."

Вечерта пак тъй зловещо и студено светеше на небето. Всички заедно мама, татко, брат Христо и аз, налягахме с дрехите в моята стая. Към полунощ още по-силно засвириха сирените за тревога. Всички бързо слязохме в мазето. През нощта бомбардирането беше още по-силно и по-продължително. Ние всички се вкопчихме пак за светлия, чистия, светия брат Хрис-

то. Аз още държах в ръката си недоядената ябълка от Учителя, като нарочно не я доизяждах, за да имам нещо от него в ръката си и от време навреме я целувах. Когато и нощното бомбардиране мина, решихме всички да отидем заедно с братя Янкови на Витоша на някоя хижа. На сутринта се приготвихме с мама. Татко отиде в къщи да вземе някои неща и да заключи. Отидохме пред киното на улица „Алабинска" и „Цар Крум" да чакаме брат Христо, който беше отишъл в дома на Янкови да ги доведе. Най-после те дойдоха. Любчо носеше цигулката на Учителя. Превозните средства бяха спрени. Преминахме през село Княжево и надвечер стигнахме до хижа „Фонфон". В тази хижа останахме до края на месеца. Любчо по цял ден свиреше на Учителювата цигулка в стаята на портиера, която беше затоплена. Венцислав все пишеше нещо на една от по-отдалечените маси. Не казваше какво пише и не искаше никой да го безпокои. Чак когато свърши писането, ме повика един ден и ми показа какво е писал. Той превел цялата Паневритмия на немски език и я изпрати по-късно по пощата в Берлин на прочутия доктор Шмид, който в момента беше в затвора за антихитлеристка дейност.

Сутрин рано четиримата – братя Янкови, брат Христо и аз се уединявахме в една малка празна стаичка на горния етаж и се молехме. Докато се свари чаят на голямата печка, Венцислав все излизаше навън. След закуска, пак тръгваше сам по снега и за да му намерим следите, с брат Христо му казахме да ни пише по снега. На 50, 100 крачки четяхме по снега имената: Моцарт, Бетховен, Бах и пр. Най-сетне го намирахме и играехме трима заедно Паневритмия , на някое по-широко място между боровете.

Веднъж, всички които бяха в хижата, решиха всеки ден мъжете да събират дърва от гората и да ги нацепват. Ние с госпожа Янкова казахме: „Братя Янкови са виртуози, трябва да си пазят ръцете! Ние желаем да събираме дърва вместо тях!"

Когато сутрин правехме молитва, се свързвахме духовно с Учителя. Не знаехме къде е той. Случайно узнахме, че е в с. Мърчаево. Учителят пък, от своя страна, попитал сестрите и братята не е ли видял някой от тях брат Христо след бомбардировките и къде е той? Една сутрин рано брат Христо каза, че Учителят ни вика да отидем при него. Още същата сутрин след закуска аз, той и Венцислав тръгнахме за Мърчаево. Там пристигнахме към 4 часа след обяд. Сестра Стойна и сестра Йорданка Жекова ми казаха:

– Към 3 и половина часа Учителят ни каза: „Рекох, поразтребете, поизмийте малко!"

Като станало 4 часа без 5 минути Учителят излязъл и застанал на стълбата на къщата, която се вижда от улицата, от-

където ние ще минем. От своя страна, ние пък търсейки и питайки за къщата, се учудихме като видяхме Учителя, застанал на стълбата да ни чака и ни поздравява с вдигната ръка. Въпреки студеното снежно време, беше излязъл по костюм. Аз първа го видях и извиках: „Учителя!“ Неописуема беше радостта ни.

Учителят първо ни прие в една обща стая. Там след малко донесоха корито и започнаха да къпят дно бебе. В същата стая сестрите сложиха и вечеря. През нощта Венцислав остана да спи заедно със сестрите в същата стая, а аз и брат Христо отидохме у Рилкини. На другия ден след закуската Учителят ни прие в своята малка стаичка, където спеше. Беше седнал на креватчето. Аз прелиствах в този момент една от тогавашните малки песнопойки. Учителят посегна с ръката си да му я дам. Коленичих и я сложих върху нозете му. Венцислав и той приближи до него. Учителят внимателно отвори песнопойката, посочи песента „Благост“ и каза:

— Оттук, от „Битието“ и новите песни ще вземате мотиви и ще ги разработвате за бъдещата симфонична музика!

Попитах:

— Защо в някои песни има честа смяна на размера? Например в песента „Страдна душо“?

Учителят каза:

— Те ще се преработят, поправят и наново ще се препечатат! Например песента „Зов на планината“ първите два куплета темпото е алегро, а третият куплет става анданте. Когато певецът пее, той трябва да изрази с лицеизраза си това, което пее. Така душата му пее. Окултният певец трябва дълбоко да изживява това, което пее, думите, които произнася чрез пеенето си. Когато тонът не се разпределя правилно по кухините на лицето и черепа, имаме нарушение при пеенето. Например, ако тонът досяга в по-голямата си част гърлото, имаме „гърлен“ тон, който не е хубав. Ако тонът досяга в по-голямата си част носните кухини, имаме „носов“ тон, „попски“ тон. Тонът трябва правилно да се разпределя в лицевите и черепните кухини! Той не трябва да губи своя фокус! Иначе се чува пръснат, разсеян тон.

Брат Христо каза:

— Учителю, там горе на „Фонфон“ ние имаме една малка стая, в която влизаме сутрин да се молим. Тази стая е празна. Елате при нас, Учителю!

— Нали сте близо до хижа „Еделвайс“?

— Да, Учителю — отговори му брат Христо. — Ние всяка сутрин отиваме на разходка до хижа „Еделвайс“.

— В хижа „Фонфон“ има ли много хора?

— Да, Учителю, има, но тази стая е на горния етаж и е

съвсем самотна.

На другата сутрин ние поехме нагоре за хижа „Фонфон". След няколко дни бащата на Венцислав – Янко Янков слезе от хижата долу в София да получи своята и моята заплати. Той донесе новото нареждане на министъра всички да отидем във Вършец. Там щели да ни разквартируват във вили. Хорът и балетът да заминат за Берковица в студентския дом, а оркестърът в град Фердинанд*.

С брат Христо заминахме за Вършец. Не след дълго време дойде и мама. С нея живеех в една стая. Татко беше на работа във фабрика „Искър" и вечер спеше в София. Министърът на просветата веднага нареди да се донесат пиана в стаите на тукашния театър. Започнаха и репетициите. Аз най-често отивах там да свиря и пея. Независимо от това, взех под наем хармониума на г-н Горянски за 700 лева месечно и работех и в стаята си. Артистите отвориха стол във Вършец. В този стол храната беше смесена вегетарианска и месна, но повечето готвеха месо, употребяваха свинска мас. Аз си вземах оттам само хляба, който ми се полагаше, но не и храната.

В ролята на Виолета от „Травиата"

Колегите негодуваха защо не се храня с тях и някои престанаха да ме поздравяват.

Дойде ново нареждане от министерството. Дирекцията да праща артисти да пеят във Враца и Берковица, въпреки бомбардировките. Още на първото турне сложиха и мен. Изживях големи изпитания, които можах да издържа благодарение на духовната ми връзка с великия Учител. Изостанали духове се проявяваха през моите колеги. Пеех „Риголето" и „Травиата" при твърде тежки условия. От това турне се завърнах във Вършец толкова слаба, че брат Христо не можа да ме познае и реши и той да пътува вече с мен.

Оттук нататък започнаха изпитанията и за него. Колегите-артисти не го вземаха с нас, когато се возехме с ле-

* Сега Михайловград.

ка кола. Той ни догонваше със селски талиги. Във влака, ако ние пътувахме във втора класа, той трябваше да пътува в трета класа на свои разноски. През тези турнета всички артисти, начело със секретаря на операта, тормозеха и брат Христо, и мен.

На гарите посрещачи от града се надпреварваха кой да ни вземе по домовете си да им гостуваме. Хотелите бяха препълнени и брат Христо бил понякога с по 6-7 души в малка стая. Случвало се през дъждовните вечери да спи в гората под мокрите дървета, в скривалищата и в чакалнята на гарата. Аз после узнах това, защото той криеше от мен, за да не ме тревожи и да си гледам спокойно пеенето и сцената. Аз се чудех защо той се явява пред мен все по-изтощен. Кметът на града бе наредил леки коли да извеждат артистите извън града на безопасно място по време на тревога. Те не искаха да се качва с нас и брат Христо. Аз се отказвах от такъв вид „спасяване" на моя живот и когато техните коли прехвърчаваха покрай нас, ние с брат Христо се движехме пеша с народа извън града, което ставаше много бавно и изморително за мен, ако трябваше да пея същата вечер.

Зимата прекарахме във Вършец. С мама живеехме в една стая. Брат Христо живееше в друга стая в съседната вила. В същата вила живееха директора и секретаря на операта. Хазаинът на вилата беше болен. Имаше кръвоизлив на стомаха. Брат христо го излекува и той му даде една стая в горния етаж.

Когато мъчителните турнета престанаха и репетициите се преустановиха, аз отивах в стаите на театъра и си свирех на пианото „Новото битие". Въпреки че Учителят не ми позволяваше да го нотирам, вече бях записала „Първи ден", „Втори ден" и „Трети ден".

Преписах на чисто нотите на „Първи ден" и реших, когато отида при Учителя, да му го поднеса като подарък и да видя дали ще ме упрекне, че съм го нотирала.

Най-после ние се приготвихме да отидем при Учителя. Брат Христо спазари един файтон да ни отведе на гарата и оттам с влака да отидем в Мърчаево. През зимата и през ранната пролет той два пъти ходи сам при Учителя и ми беше донесъл черешки и написани думи, продиктувани от Учителя за мен. На едно от тези листчета пишеше: „Сестрата, рекох да не дава всеки ден по едно агне на вълците!" Брат Христо ми обясни, че даже и само като им се усмихна им „давам по едно агънце".

Учителю, лъчезарний, виждам Ви!...

ВСЕКИ ТРЯБВА ДА СИ ЗНАЕ МЯСТОТО

11.08. 1944 година, (Мърчаево – Светляево)

Ще наричаме селото Мърчаево отсега нататък село Светляево. Учителят го нарече така. Той стана причина да прокарат електричество в него.

На 11 август, след една зима, прекарана с оперните артисти във Вършец и след бомбардировките над София, Враца и Дупница, потеглихме с брат Христо за село Светляево при Учителя. Във Вършец, чрез съдействието на вуйчо ми, който беше близък на министъра на горите, ни разрешиха да пътуваме с една тяхна кола за София. Минахме през Петрохан, сред чудна, приказна природа и пристигнахме в Княжево късно вечерта, малко преди полицейския час. Нямаше превозни коли за Владая. Късно преди полунощ се качихме на една каруца, пълна със сено. Аз – върху сеното, а брат Христо на капрата до каруцаря и така пристигнахме в Светляево. Легнала върху сеното, съзерцавах звездите и си представях предстоящата среща с Учителя. Каруцарят ни свали пред Селимица и ние продължихме пеш към Светляево. Там стигнахме в 2 часа и половина след полунощ. Почукахме на вратата на брат Петър Стоянов, кмет по това време на селото. Жена му Рилка извади дюшек и го сложи на ливадата. Брат Христо легна до една купа сено. Тревата беше свежа, небето осеяно с безброй звезди. Събуди ни мученето на кравите, кукуригането на петлите и крякането на кокошките, когато слънцето беше вече високо изкачено над хоризонта.

Отидохме при Учителя, поздравихме го и седнахме на сложената трапеза да се храним. Брат христо му разправи накратко как пътувахме. Каза му също на Учителя, че не трябва да спя на ливадата, за да не се простудя. Учителят попита:

– Там няма ли място?

И двамата му отговорихме:

– Има една самостоятелна постройка в двора на брат Петър Стоянов, но е заключена от брат Славянски, който си е затворил там покъщината.

– Вие я отворете някак, а после ще му изпратим писъмце на брата Славянски.

Той живееше, ако не се лъжа в Княжево или в София. Още същия ден Учителят изпрати писъмце чрез брат Боев на брат Славянски, в което пишеше, че само аз ще спя вътре. Отидохме при постройката. Брат Христо само пипна катинара и той сам се отвори, защото не бил заключен, а само прикрепен, да изглежда като заключен. Същата вечер пристигнаха от София брат Неделчо Попов и брат Асен Арнаудов. Братята си легна-

ха кой на канапето, кой на земята, и кой на кушетката. Аз спах на леглото. На другия ден след закуската цялата сутрин пях. Говорихме за изкуствата, за музиката, за науките и всички заедно отидохме при Учителя. Покани ни да седнем, като с ръката си посочваше кой от нас на какъв стол да седне. На мен посочи стола от дясната му страна до масичката, който имаше отсрани облегала, като кресло, и само на него имаше възглавничка. Другите столове в стаята бяха обикновени. Той каза:

— Всеки трябва да си знае мястото тук на Земята. Хората не знаят местата си. Преди години познавах една жена, която дойде накрая при мен. Тя ми казваше: „Бях млада мома. Баща ми ми подари една хубава Библия и аз я сложих в дъното на сандъка и не я отворих вече. Минаха години. Ожених се. Роди ми се дете, момче. Като порасна момчето ни и стана на двадесет години, помина се. Бог си го взе. Започнах да се моля и потърсих в дъното на скрина Библията". Ех, — казах ѝ, — ако беше по-рано се молила, нямаше да умре момчето ти! Хората се сещат много късно за Господа!

Всички пожелаха да изпеем нещо от Новите песни Учителят каза:

— Ти пееш хубаво и меко, когато нямаш външни препятствия. Ти първо ще им кажеш: „Чакайте, помълчете докато ви попея, че после критикувайте и говорете!"

Изпях най-напред песента „Угледна мома". Учителят каза:

— Братята в бъдеще ще пеят „Угледна мома", а сестрите ще пеят „Добрият момък".

Брат Неделчо пожела да изпея „Зората на Новия живот". Извадих нотния лист, на който бях написала „Първи ден на Битието", и подавайки го на Учителя, казах:

— Учителю, ето подарявам Ви го!

Гледах го в очите с трепет дали ще ме упрекне, че наруших като го нотирах. Той не ме упрекна но каза:

— Изпей го, рекох!

Станах права и изпях Първи ден на„Битието". Учителят божествено и широко разливаше радостта си и светлината си. След това изпях и други песни!

Повика ни за обед.

НОВИ ДУМИ НА „УГЛЕДНА МОМА“ – „ДОБРИЯ МОМЪК“.

14.08.1944 година – село Светляево (Мърчаево).

Отидохме с брат Христо при Учителя. Първите му думи като влязохме, бяха: „Ти всичко ще намериш тука, но не и удобства!“ Тези думи бяха казани от Учителя затова, защото през нощта към 1 часа след полунощ аз сама минах през цялото село, сред лая на кучетата, за да се прибера у Рилкини, дето на двора спеше брат Христо. През деня беше дошла сестра Димитрина Захариева да ме покани да отида тази вечер да спя у тях. Аз отказвах, но най-после след нейните нескончаеми настоявания, се съгласих. Брат Христо дойде с нас да ни изпрати. По пътя срещнахме брат Методи Константинов. Те заспориха със сестрата на улицата. Един вътрешен глас ми нашепна веднага да се върна с брат Христо у Рилкини, но аз потуших този глас. В голямата стая имаше 4-5 легла. Посочиха ми най-отдалеченото легло. На едно от леглата спеше сестра Димитрина, на другото брат Методи. Луната светеше през малките прозорци и осветяваше стаята. Между тях се яви голяма дисхармония. Това ми попречи да заспя. Станах, тихичко се облякох и още по-тихичко си излязох от стаята и минах през цялото село, сред лая на кучетата, за да се прибера у Рилкини.

Учителят, гледайки ме в очите каза:

– Ти снощи се разходи по цялото село!

Аз много се учудих на неговите думи. Никой, освен брат Христо, не знаеше, че посред нощ съм минала цялото село. Учителят продължи:

– Ти, рекох, да не спиш там! Атмосферата при тях е много тежка за тебе! И аз като дойдох тук, намерих мухи, бълхи и боклуци, ето виждаш!

– Учителю, сестрата ме търси, защото иска да ѝ предавам уроци по пеене. Аз я съветвам да не ревнува брат Методи и да пази нервите му.

Учителят се засмя и каза:

– Ти си застъпила най-трудния проблем. От ревността и боговете се затрудняват. От ревността бягай далеч или пък ѝ се покорявай и ѝ слугувай. Всъщност, вината не е нито в момъка, нито в момата, но в това, че те са се срещнали на обяд, вместо да се срещнат, сутрин. Когато те се срещнат сутрин, те тръгват с любовта и никога не се насищат. На обяд всеки бърза, взема си и бяга, отива си! А когато пък се срещнат вечер, те влизат в ада.

Заговорихме за музикалните тонове. Учителят каза:

— Всичките тонове имат по малко страдание. Най-весел е тонът СОЛ. ЛА е по-висок от СОЛ, но е по-тъжен. Колоритността е украшение, красота на пеенето и на музиката.

Аз станах права и тихо му изпях Седмия ден от „Битието". Учителят изпъчи гърдите си, за да ми покаже нагледно и каза:

— Колоритните гласове са горди същества и те слизат отгоре, ей така изпъчени. Те като изпеят нещо лирично, бавно, пак се качват горе, и като пеят колоритите си, украшенията си, те казват: „Досега ние бяхме при вас долу, но ако можете елате горе при нас!"

Колоритните гласове владеят най-добре трите вида дишания. Ти не можеш да закрепиш високия тон, ако не го закрепиш долу, със смесеното дишане и ако не го подпреш. Подпора трябва да има всеки един тон. Тялото трябва да бъде стегнато и с опънати нерви и мускули във време на пеенето. Някой певци имат много красив, кадифен тон. Това богатство го носят от миналото си. Никой педагог не може да измени тембъра на гласа. Той може да се измени само от чистите мисли, чувства и добрите постъпки. Певецът трябва да живее чист, ангелски живот. По гласа се познава какъв е духовният живот на певеца.

Учителят каза като помълча малко:

— Песента „Угледна мома" ще се пее и на момата и на момъка!

Брат Христо попита:

— Учителю, ако се пее от момата, на момъка с какви думи ще се пее?

Учителят отвори песнопойката и запя тихо: „*От старо време, дъще е знайно*", вместо „*синко е знайно*". Той продиктува нов текст на тази песен и ние го записахме. Аз запях песента с новите думи:

„От старо време, дъще е знайно, добрият момък на светъл ден се познава. Кога сутрин Слънце изгрява, кога сутрин изгрява. Той е ранобуден, рано става. И с колата и воловете на нивата отива. И с воловете и с оралото браздите той очертава. Добрият момък се дъще познава, кога лозе копае и то изобилно лозе дава. Лозе момкови ръце добре познава. Добрият момък дъще, се на нива познава, кога ръкой дига и слага и на земя ги добре полага и на Бога хвала дава. Той е дъще гласовит личен певец. Него жито добре познава. Него жито добре познава. Хубав момък дъще, се добре познава, кога на гумно жито отвява. И през решето го пресява, в житници го туря и хляб на будни дава. Него всички — малки и големи добре го познават. Умен момък се познава кога книга в ръцете си зима, и скрито бъдеще разгадава. Всичко той в живота на място поставя.

Добрият момък е роса, що земя оросява. Той е ангел, що отгоре иде при хора, иде и в дома им мир и радост внася. Той е светъл кат зората, той е добър като водата, той е сладък кат храната.“

Аз попитах:

— Учителю, още ли трябва да пея в операта? Дотегна ми да пея там, иде ми да избягам!

— И там ти работиш за Бога. Там ти вземаш от суровата руда, слагаш я в пещта и изваждаш чисто злато!

— Учителю, много се интересувам от въпроса за красотата. Защо тя е тъй преходна? Защо красотата не е безсмъртна?

— Който обича истината е вечно красив. Истинската красота е строга. Тя респектира. Пред нея треперят духовете на злото и пороците. Красотата не съблазнява. Това което съблазнява, не е красота.

Брат Христо попита:

— Учителю, какво ще кажете за Ерна Зак?

— Тя е още много далеч от славея. Тя е стъклена ваза, красива отвън, но празна, без съдържание.

— Учителю, омръзнаха ми сплетните и клюките в задкулисния живот на операта.

— Кое предпочиташ, или кое е по-хубаво? Да те замерят със снежни топки ли, или да те замерят с истински шрапнели?

— Предпочитам второто, Учителю, защото Вие ще ме запазите да бъда неуязвима.

Вън вече чакаше главния секретар на министър Багрянов — Стоил Стефанов. Той държеше в ръцете си една навита хартия, която после узнах била речта на министър Багрянов. Видяхме го през отворения прозорец. На вратата сестра Йорданка за втори път почука, после и сестра Стойна почука, но Учителят ни възпря с ръка, когато понечихме да станем от столовете и да си тръгнем. Той спокойното работеше с нас и никак не бързаше да приеме „големия“ човек. Четвърти път почукаха за обяд.

Седнахме заедно със сестрите и братята на трапезата. Учителят каза:

— Славеите и канарчетата в далечното минало бяха артисти. Те не изпълниха задачите си, затова невидимите Същества ги изпратиха да пеят 10 000 години на човеците.

След като се наобядвахме сестрите и братята общо запяха братски песни.

ДВА НОВИ КУПЛЕТА НА СОЛОТО НА „СЛЪНЧЕВИ ЛЪЧИ“

15.08.1944 година – село Светляево.

Днес отидох при Учителя в 3 и половина часа следобяд. Със сестра Рилка направихме чудесна баница и аз му я занесох. Като седнах на посочения ми от него стол, запитах:

– Учителю, един важен въпрос ме безспокои. Във Вършец живея с мама в една стая. Напоследък артистите, с които тя непрекъснато се среща, ѝ повлияха. Един ден тя ми предложи да се омъжа. Строго ѝ забраних втори път да ми споменава такова нещо. Оттогава тя млъкна и повече нищо не ми говори. Тя мълчи тягостно и чувствам безпокойните ѝ мисли. Освен това и татко остана без работа...

– Ти се успокой, всичко ще се нареди и ще се оправи. Баща ти ще си намери по-хубава работа. Ти търпи с любов! Подобре е човек да изпълни волята Божия, цял живот да се грижи за някое сакато, нещастно същество, отколкото да се жени и да създава деца! Ти познаваш ли Асен Арнаудов?

– Да, Учителю.

– Той разправяше един случай, който станал там в Германия с неговата хазайка. През тази война, годеникът, любимия на една германка – млада мома, останал без крака и без ръце. Тя решила да се пожертва за него и да се грижи за него с любов.

– Аз се успокоих, Учителю!

След дългото ми отсъствие преди известно време отидохме с брат Христо в моята стая в София и много се изненадахме от това, което видяхме там. Моята хазайка е шивачка. В коридора има 5-6 големи ръчни машини. Една стена ме дели от нейната стая и от коридорчето, където са машините. В нейната стая бе паднала 175 кг. бомба, която беше пробила мястото точно там, където тя си слага главата на своето пружинено легло. Бомбата унищожила всички шевни машини, леглото ѝ и всички мебели в стаята. Също и долните два етажа. Когато отключихме вратата на моята стая, много се учудихме. Пианото ми, което е залепено на стената към стаята на хазайката ми беше непокътнато. На средата му отгоре стои стъклена ваза, съвсем здрава. На стената над пианото и над леглото ми висят Вашите портрети, Учителю, даже и стъклата им бяха здрави. Само стъклата на прозореца бяха счупени от детонацията. В малкото коридорче, съседно на коридора, където шевните машини са унищожени, кълъчките на гълъбчетата и канарчетата бяха също съвсем здрави.

— Така е, който живее праведно! Ти нали знаеш дето се казва в 91-ви Псалом: „*Тисяща ще падат от страната ти и десет тисящи от дясно ти, но до тебе няма да се приближи!*“

Ти сега можеш да нотираш и другите Божествени дни на „Новото Битие“, през свободното си време. Сега Първия ден от „Битието“, трябва да го прегледаш на пианото!

— Аз го прегледах, Учителю и тогава го преписах на чисто и Ви го предадох.

— Ти ще внимаваш, да не измениш нищо от наученото!

— Учителю, измъчва ме това, гдето в операта трябва да бъда външно като тях, а тука да бъда такава каквато съм си. Мъчно ми е да работя в два противоположни свята.

Учителят се усмихна и каза:

— Ти тук при мене си облечена в красиви дрехи, а там ти си облечена във военни дрехи, защото отиваш на фронта на работа.

— Учителю, какво ще ми кажете: Да уча ли опери на чужди езици?

— Учи само през свободното си време, а които опери са добре преведени, пей ги на български език!

— Учителю, когато бях в консерваторията в Париж, заучих оперите „Риголето“, „Травиата“ и „Севилският бръснар“ на италиански и френски. Като се върнах в България оперната художествена управа не ми позволи да пея „Риголето“ на дебюта си на италиански език. Трябваше наново да уча ролята на български.

— Ти ще пееш и в странство!

Рилка ме беше помолила да питам Учителя да продадат ли двата стари вола, „възпитателите“, както ги наричаха те и да си купят храна на другия добитък? Учителят сви строго веждите си и каза:

— То си е тяхна робата!

След малко мълчание, продължи:

— В бъдеще ще се създаде специално училище, където ще се изучават песните с движения. Ще се започне най-напред от простите, основните движения и после ще се стигне до сложните движения.

Учителят стана прав и направи движение, как се дава нещо с ръцете, като пееше. След това изпя с движения как се милва едно дете. Как се милва то с едната ръка и после как се милва с двете ръце.

— Учителю — казах аз, — в операта „Севилският бръснар“, режисьорът иска да повикам Фигаро с показалеца си (направих движението).

— Не е хубаво да викаш някого с показалеца си. Ти можеш да го повикаш с цялата китка на ръката, или с ветрилото

си. Вие като пеете в операта какви движения правите?

Изпях арията на Розина от второ действие с движения, като сложих пред себе си масичката, която беше до стената, и един стол пред нея. Учителят каза:

— В Паневритмията, в „Слънчеви лъчи“ има едно соло, което може да се изпее като отделен номер на някой твой концерт.

— Учителю, неправилно е дето се пее тона „Сол“ със сричката „Ме“ (Ти си **ме** мамо). Обикновено високия тон изразява кулминационната точка на една музикална фраза.

Аз изпях пред Учителя как трябва да бъде — „Ти си ме **ма**мо“. Той много го хареса и се вдъхнови.

— Това място от песента ти ще го поправиш! Това соло трябва да има най-малко три куплета.

След това продиктува думите на новите два куплета. Аз ги записах и попитах:

— Когато го пея на концерт мога ли на третия път да изпея вместо „Сол“, горе „Си“?

Учителят ми позволи. Той бе́ше радостен. Ето солото с трите куплета:

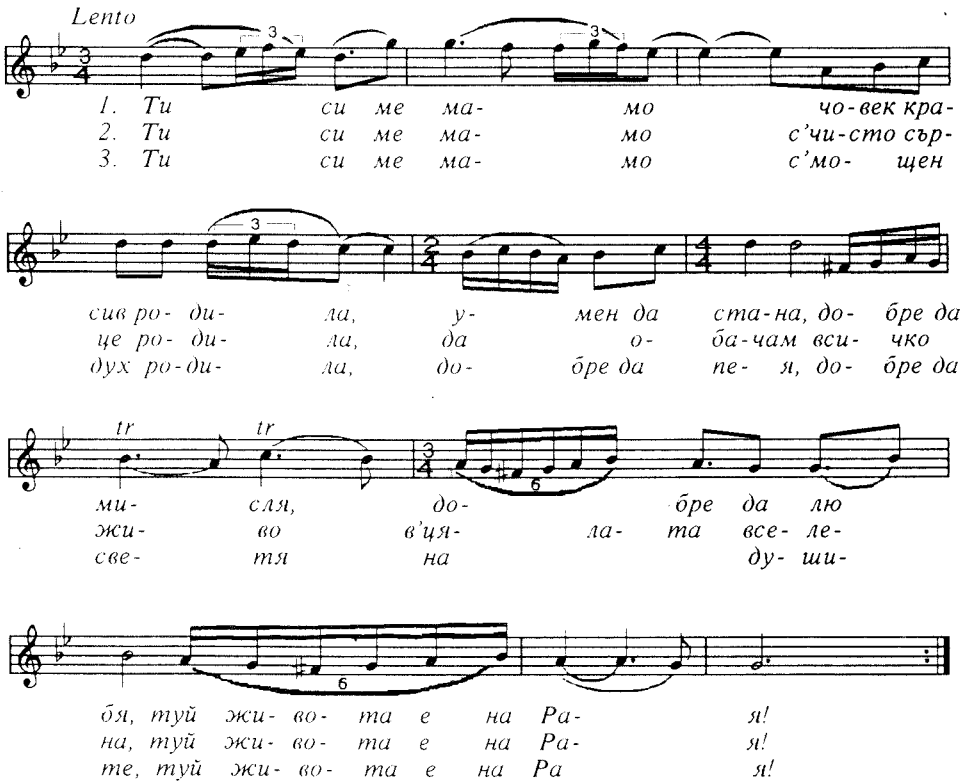

Аз казах с вдъхновение:

— Учителю, понякога Ви виждам като Любов, понякога Ви виждам като Мъдрост, а понякога Ви виждам като Истина.

Учителят започна да говори за операта:

— Тя, операта, сега има едно предназначение, но в бъдеще ще има друго предназначение. Ти сега, където отидеш да пееш, ще примиряваш душите на хората.

Аз му разправих следната си опитност:

— Учителю, когато гостувахме с операта в Берковица, още на гарата ме приеха като гостенка най-видното и заможно семейство в града. Бяха млад мъж, жена и старата майка на мъжа. Всички бяха скарани помежду си. Жената не говореше на мъжа си и спеше сама в спалнята, а той пък спеше на терасата. Двамата пък не говореха с майката. Като седнахме да се храним на масата, те си проговориха. Още от рано мъжът и жената си купиха билети на първия ред, но за майката дори не помислили. Бабата дойде разплакана при мен, преди да отида да се гримирам в театъра и ми каза: „Те не ми купиха билет. Аз тъй много искам да те видя, да те чуя като пееш!“ Аз я успокоих: „Ти не се безпокой! Ще дойдеш с мен, когато отида в театъра да се гримирам и аз ще ти кажа къде да седнеш.“ Тъй и стана. Диригентът по обичай, преди спектакъл обикаля стаите на артистите. Като дойде при мен ме попита коя е тази баба. Аз му обясних и го помолих, да я пусне в салона. Той веднага разпореди бабата да седне на първия ред. На другия край на същия ред, бяха седнали синът ѝ и снаха ѝ. Вечерта всички бяха весели и сдобрени. Мъжът и жената веднага се запалиха и двамата да учат пеене.

— Женитбата е едно училище. Те научават урока си в това училище и отиват постепенно към истината. Ти в птиченцата обичай само Божественото. Божествените им прояви, защото те имат и отрицателни състояния. Ти да възлюбиш великото в малкото и малкото във великото. Например двама души от духовния свят напълно си приличат. Там няма външно разнообразие, има само вътрешно разнообразие. Колкото по-надолу слизаш, толкова разнообразието отвън се увеличава и еднообразието от вътре се увеличава. На външното еднообразие отговаря вътрешното разнообразие и външното разнообразие отговаря на вътрешното еднообразие.

— Учителю, когато гостувахме с операта във Враца, пак ме приеха като гостенка в едно от видните семейства. На гарата посрещачите се надпреварват кой да покани в дома си някой от артистите. Дъщерята пожела да ѝ напиша и подаря снимка в роля. Когато давах снимката, без да я познавам, аз надписах: „на добрата .....“. Съдбата ми даде един добър урок с нея и се-

га, когато надписвам някому нещо, очите ми са „четири“ и внимавам да не окачествявам предварително хората.

– Сега какво ще пишеш? След този урок?

– Вчера, например, Учителю, надписах десетина картички на сестри и братя без да ги окачествявам като добри. Надписах един мой портрет и на брат Методи Константинов.

– Е, какво му писа?

– „*Желая Ви с вдъхновение да работите за новите идеи и за новите хора, които идат в света!*“

– Хубаво!

Настана кратко мълчание. Аз станах права и изпях „Песента на ангелите“. Учителят ме слушаше със затворени очи. Когато стигнах до думите „*Ето песента на ангелите, които сега пеят*“, спрях и казах:

– Учителю, дотук е написана песента.

Той ми каза:

– Пей!

И с неговите думи аз запях:

„*Слава, слава на нашия велик творец.*“

– Пей! – каза Учителят.

Продължих:

„*Слава, слава на нашия Баща*!“

Последната вариация изпях много високо.

– Тъй – каза Учителят, – ангелите пеят високо, нагоре. В техните тонове няма еротика.

Сама не зная, как Учителят си послужи с гласа ми като инструмент. Записах красивите вариации. Станах права. И той стана прав. Целунах свещената му десница и му казах, че брат Христо отиде тази сутрин в София и чувствам, че вече се е завърнал у Рилкини. Когато си отивах, пресичайки съседната ливада с много плодни дървета забелязах че, под едно от тях беше седнала сестра Савка и четеше нещо. Спрях се и я поздравих. Когато тя повдигна лицето си от книгата, видях около носа и устата ѝ петна от синьо мастило. Види се, пипала се е с изцапани с мастило ръце. Казах ѝ, че силно е изцапана. Приближих се до нея и поднесох огледалцето си пред лицето ѝ. Тя много се трогна. Дори сълзи се появиха на очите ѝ:

– Колко хора минаха оттук и сестри и братя, и разговаряха с мен, но никой не ми каза, че съм толкова много изцапана с мастило. Господ да Ви благослови, мила сестра!

На вечерята казала всичко това на Учителя.

„ОТЧЕ НАШ"

17.08.1944 година – село Светляево

Сутринта към 9 часа с брат Христо намерихме Учителя при дерето, където заедно със сестри и братя прокарваше вода от едно изворче за чешмичка. Целунахме му ръка. Той извади от джоба си една грамадна ябълка и ми я подаде. Чудя се откъде я извади, тъй като джобовете му бяха добре прилепнали. Учителят тихичко каза да го почакаме. Наведе се над още калната вода, която беше се събрала в едно малко коритце и каза:

– Ето, параходите плуват по океаните.

Върху калната вода плуваха листенца от някакво цвете.

– Сега – продължи Учителят, – нови граници се чертаят в Европа.

Той се поотдалечи от водата, спря се пред едно място, наподобаващо сцена, и каза:

– Ето сцената! Ето полюлеите! – като сочеше един клон от дърво, надвиснал над това място. – Ето ложите и партера – и посочи близкия отсрещен бряг с места вдлъбнати като ложи и кресла.

Той бавно се движеше към своята стая. Влязохме заедно с него вътре и затворихме вратата. Той седна и три пъти повтори:

– Естрадата е готова, естрадата е готова, естрадата е готова! Направихме я вече!

Той ни гледаше и се усмихваше. Аз попитах:

– Учителю, кога да изпея песните, които Вие ни дадохте?

– Ще му дойде времето! Когато пролетта дойде и птичките запеят. Те не могат да пеят и ти не можеш да пееш, когато природата е скована от студа, егоизма и безлюбието. Не може да се работи без красота. Във всичко трябва да има красота. Красотата винаги е придружена от грозотата. Грозотата е сянка на красотата. Не може една жена, която е на сто години да я научиш да пее. Всичко в нея е вече затвърдяло. Гласните струни са задебелени. При пеенето трябва да има гъвкъвост на мускулите, кордите и ларингса, за да се предават и долавят и наймалките трептения. Там само има пеене. Не може да пее и този, който нарича майка си и баща си с обидни и негативни думи. Дом, в който се карат, бият и обиждат е ад. Никой не може да пее в такъв дом. Не може да пее и този, който живее нечист живот! Певецът трябва да вдишва безшумно и мелодичната линия да не се скъсва от липса на въздух. Мускулите на лицето, на долната челюст, на устните, на шията, на трахеята, на гръкляна и

на белите дробове, вземат голямо участие при пеенето. Ти трябва да наблюдаваш и да изучаваш тяхната роля при пеенето. Например мускулите на устните служат за ясното произнасяне на съгласните, сричките и думите!

— Учителю, моля ви покажете ми някои упражнения за добиване на техника при пеенето!

— Ти имаш достатъчно техника. Повече не ти трябва, а за поддържането ѝ, ти прави упражненията... (които Учителят ми бе показал на Изгрева).

Той изпя едно упражнение, което много добре ми подействa. След това го изпяхме всички заедно. Учителят поясни:

— За да се пее добре, при техническите места трябва да има единство и хармония между слънчевия възел и мозъка, да няма противоречие между чувствата и мислите, да няма раздвоение. Когато колоритните тонове се пеят повече в носа, участва мисълта. Когато се пее трябва да се даде възможност на всеки тон да развие своите 16 обертонове. Тогава тонът е чист... Идеалното е връзка между материалното и реалното. Колоритните тонове са израз на мисълта. Буквата „П“ е идея, която расте. Буквата „Б“ е идея, която расте. За да се изпее и развие, и прояви един тон правилно, ти трябва да бъдеш уверена, че само по този начин ще се изпее този тон! Да няма колебание, че може да се изпее и другояче.

— Учителю, какво да правим с люлеещите и силно термолиращите гласове? Например сега, постоянно идва при мене сестра....., гласът ѝ се люлее много силно.

— Никой не може да ѝ даде повече от това, което носи от миналото си. Тя не познава връзката между причините и последствията на нещата. В този живот тя няма да стане певица. За термолото и люлеенето на гласа са причина нервите, дисхармонията в чувствата и неправилния живот сега и в миналото... Има някакво нарушение между нервните възелчета и центъра на музиката, в мозъка и нервичките на ларингса. Ако измерим трептенията на гласа, ако тази вибрация е по-дълга от 6 трептения в секунда имаме люлеене на гласа. Ако пък е повече от 6, имаме ситно термолиране. Ние — каза Той и показа челото си, — имаме тук 25 000 клавишчета. Мускулите на лицето, на ларингса и техните нерви вземат голямо участие при пеенето. Ти ще трябва да ги изучаваш като се самонаблюдаваш! Долната челюст е една масивна кост, която се отваря и затваря. Ти трябва да изучиш ролята на мускулите, които вземат участие при пеенето.

Учителят замълча.

— Артистите са като децата...

— Учителю, те нямат любов помежду си. Завиждат си.

— Любовта е такова нещо, че колкото тя е по-далече,

толкова е по-голяма. Ако например, някой е чак на Слънцето, а друг да е на един сантиметър до теб, то този, който е на Слънцето е по-близо до теб... Ти още ли отваряш онази стая и още ли спиш там?

Ставаше дума за стаята у Рилкини. Той ме попита с голяма любов и сърдечно се смееше. Аз станах права и му изпях една фраза от голямата ария на Лучия, за да му покажа какво движение правя с ръцете си при тази фраза. Той се засмя и ме коригира, като стана прав от леглото си и каза при думите: „Мой си най-после“ трябва ръцете да са до гърдите. А при думите: „И аз съм твоя“ – ръцете да бъдат простренни напред!

– Но, Учителю – казах аз, – режисьорът ми го показа така. (Направих движението с дланите напред.)

Учителят продължи, смеейки се:

– Ти, рекох, с това движение го отблъскваш от себе си. Най-добре е, когато ти произнасяш името на Едгардо, да отправяш погледа си нагоре и да мислиш за Него, за Бога!

Никога аз няма да забравя този момент. Видях, че Учителят изтънко разбира това изкуство. В този момент той беше много внушителен и красив.

– Учителю, всичките колеги ме упрекват гдето не се храним с брат Христо и мама в стола, който организираха за по-евтино и по-добро хранене на артистите. Те многократно го изразиха не само пред мен, но и пред брат Христо и мама, които отиваха всеки ден на обяд, за да получат полагаемият им се хляб с купон.

Учителят помълча известно време и каза:

– Ти ще им кажеш: „Аз не ям трупове! Ако ми предложат току-що откъснати плодове, ще ги ям. Аз приемам също току-що откъснати от корена зеленчуци.“ Ти ще им кажеш също: „Аз не пия вино! Аз пия само чиста планинска изворна вода!“ Така ще им кажеш.

След това брат Христо говорѝ дълго време с Учителя за неща, които не ми е позволено да опиша.

Учителят си затвори очите, остана известно време така и запя много тихо една късичка, много хубава песен. Аз я нотирах. Брат Христо записа думите ѝ:

„Аз ще пазя топлината на моето сърце, която внася божиите блага в моята душа. Отче наш, не ни въвеждай в изкушение, не ни въвеждай в изкушение!“

Учителю, кроткий, благодаря Ви не само на думи. Вашият светъл поглед, през който ме гледа цялото Небе, Вашият свещен образ ме води в моя живот по пътя на съвършенството, по пътя към Бога!

ЧОРАПИТЕ

22.08.1944 година – село Светляево.

От една седмица плета чорапи за брат Боян Боев от дебела памучна прежда. Попитах сестра Рилка как се плетат такива чорапи и тя ми показа да ги започна отгоре надолу, защото ако ги започна от пръстите нагоре, като се скъсат, нямало да могат да се наплетат. „Нищо! – казах аз. – Искам да започна отдолу и да вървя нагоре.“ Каза ми също да ги започна с по 11 бримки на игла. Аз ги измених с по 10 бримки на игла. Въобще в плетенето на чорапите се стремях да вложа идейното, възходящото. Най-после изплетох ги, изпрах ги, изгладих ги и отидох при Учителя да ги благослови и тогава да ги поднеса на брат Боев. При Учителя отидох сама към 3 и половина следобяд. Сестра Йорданка Жекова беше му сипала в една чаена чаша чисто кафе и му правеше ядене с яйца, за да се нахрани. Аз почаках в трапезарията, докато той се нахрани. Сестра Йорданка ме повика. Влязох и му целунах ръка. Той ми посочи стол да седна. Казах му, че съм дошла за малко с една молба.

– Кажете, рекох, молбата си!

Аз разтворих тънката хартия, в която бях увила чорапите.

– Учителю, тези чорапи съм уплела за брат Боев. Моля ви, пипнете ги с ръката си, благословете ги преди да ги занеса.

Учителят си затвори очите и сложи Божествената си ръка върху чорапите, които бяха положени върху двете ми ръце.

– Учителю, аз ги оплетох по законите на числата и кабалата. Например, вместо да сложа по 22 бримки на игла, както ме учеше сестра Рилка, аз сложих по 21 бримка на игла и при свиването на тези бримки също спазвах този закон. Започнах да ги плета отдолу нагоре, тоест от пръстите нагоре. Сестра Рилка ми каза, че като се скъсат чорапите няма да могат да се наплетат, но аз ги започнах от пръстите нагоре въпреки това. – Учителят радостно ме гледаше като му разправях. – Аз искам, Учителю, на вас да оплета чорапи, но не разполагам сега с пофина прежда. За вас тази прежда е твърде дебела.

Благодарих му и излязох да потърся брат Боев. Сестрите ми казаха, че е в долната ливада. Стигнах до оградата и извиках:

– Брат Боев, брат Боев!

Когато извиках за трети път, брат Боев се появи и мина през входа, дойде при мене и ме попита:

– Какво обичате, сестра?

Аз му поднесох чорапите и казах:

— Учителят сложи ръцете си върху тях, и ги благослови! Сега Ви ги поднасям. Той ми каза да Ви намеря и да Ви ги предам.

Нямам думи да опиша радостта на брат Боев. Той все повтаряше:

— Няма любов като Божията Любов! Само Божията Любов е Любов!... Благодаря сестра, Бог да ви благослови! Елате с мен.

Изкачихме се нагоре по пътеката и се озовахме на двора, пред масите за хранене. Брат Боев каза:

— Седнете, сестра! Аз ей сега ще дойда. Ще Ви прочета нещо от Учителя.

Седнах на пейката, пред дългата дървена маса, на която се хранеха Учителят, сестрите и братята. Брат Боев пъргаво припкаше към своята стая. Тогава той не носеше патерици. След малко се зададе по пътеката и носеше свитък листове, със стенографиран текст на това, което Учителят е говорил в село Светляево. Седна от дясната ми страна и започна да чете и да ми обяснява тези стенограми, съдържащи всичко. В един момент видях, че Учителят ни наблюдава, застанал величествено на най-горното стъпало на стълбата. Той слезе долу пред масата, започна да се разхожда и да ни наблюдава. Мина три пъти пред нас. Една сестра се показа на горното стъпало и покани брат Боев да похапне. Той стана прав и покани и мен, но аз любезно отказах, защото вече се свечеряваше и трябваше да си отида. Брат Христо ме чакаше за вечеря. Сърдечно се ръкувах с брат Боев. Изтичах пред Учителя, целунах му благословената десница и като му благодарих, отидох си през ливадата у Рилкини.

ЗА СЕГА ПЪТЯТ НЕ СЕ ОТВАРЯ.

29.08.1944 година — Село Светляево.

Тази сутрин научих, че довечера Учителят се връща от екскурзията, на която не можах да отида, поради лично неразположение. Помолих сестра Рилка да разточим заедно една баница. Казах ѝ:

— Сложи повече масло, яйца и сирене. Ще ти платя каквото струва.

Баницата стана много хубава. Надвечер, когато сестрите внасяха на Учителя легена с горещата вода, за да си измие

нозете, влязохме при него заедно с брат Христо. Поднесохме му баницата. Той ни каза да я поставим на масата пред него.

Лицето му излъчваше духовна сила и мощ. Снопове от светлина излизаха от красивата му глава. Той беше много щедър в благословията си. Аз казах:

– Учителю, мъчно ми е, че трябва да си отида вече. Колко ми е хубаво тук при вас. Отпуската ми изтича. На 5 септември трябва да бъда във Вършец.

– Учителю – каза брат Христо, – артистите много измъчиха сестрата и мен с техните турнета. Стига вече, Учителю!

– Той е спал в силните дъждове под дърветата в гората, а аз не знаех – добавих аз. – Отпосле ми го каза, Учителю! Те, артистите, не го искаха да пътува с нас.

Учителя помисли малко и каза:

– За сега път не се отваря за теб да заминеш! Също и за брата! Идвай всеки ден да ме питаш, че ще видим!

Аз се почудих какво ли има, че пътят не се отваря!...

ПЕНТАГРАМАТА. ОКУЛТНОТО ПЕЕНЕ. РЕГИСТРИ.

01.09.1944 година – село Светляево.

Снощи пристигнаха при мене сестра Сийка Динова, сестра Елена Каназирева и брат Неделчо Попов. Аз спах на едното легло, Елена на другото до мен, а сестра Сийка – на дивана. Брат Неделчо пък спа на кушетката. Аз въобще имам тих и спокоен сън, но посреднощ съм извикала с глас: „Бивол, бивол!“ Сестра Елена запали лампата и ме попита:

– Какво има, сестра?

Отговорих:

– Бивол имаше тук! – и сочех възглавницата.

На сутринта отидохме с брат Христо при Учителя. Аз му разправих съня си и как извиках посреднощ. Лицето на Учителя доби много строго и сериозно изражение. Той си затвори очите и много дълго време не ги отваряше. Нищо не ми каза за съня ми, но аз разбрах, че той не предвещава нищо добро. Замълчахме. Аз много тихо запях „Мирът иде!“. Брат Христо ми беше донесъл нотите на тази песен още като бяхме в София. Аз я бях коригирала, защото ми беше представена в един неподходящ вид. Сричките и думите бяха написани под всяка шестнайсетинка нота. Съкратих някои членувания и съюзи, за да легатирам някои места и се получи много по-мека музикална линия.

рингса си. Тогава кухините в носа, глътката и устата, се разширяват повече и тонът резонира добре. При вдишване мускулите се напрягат. При издишване те се отпускат. Мускулчетата на глътката, на трахеята, на бронхите и на ларингса, се активизират силно при пеенето. Гласовата функция е най-сложното проявление на Битието. Певците, педагозите и лекарите опростяват тази функция, защото те не могат да я изразят. В тази функция участва **подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието на певеца**. Участват духът и душата. Певецът, окултният певец, трябва да има една определена представа за тона, който той ще изпее. Той трябва да има един „модел" вътре в себе си. Тази представа се определя от духовното и музикалното развитие на певеца, и от богатството, което той носи от миналото си. Пеенето не може да се изрази нито с думи, нито с някакви представи и сравнения. Пеенето е най-сложното изкуство на ангелите. В него има много „тайни". Окултният певец трябва да се изкачи в духовния и Божествения свят, за да му се открият тези „тайни". Някои певци чрез интуицията се домогват до някои от тези „тайни", но това е невъзможно за обикновените певци.

— Учителю — казах аз, — много голяма част от педагозите, от професорите по пеене, не могат точно да определят видът на гласа. Много певци са си изгубвали гласовете, защото са нарушили регистровото си съотношение , което е свързано само с правилното определяне естествения вид на гласа.

— Например един колоритен глас най-добре ще се развие при педагог със същия вид глас. Видът на един глас не се определя от неговите височини и низини, но най-главното — от неговия тембър. Височините и низините на гласа имат второ място при определянето на неговия вид. Френологическите особености и планетните влияния на певеца също определят какъв вид глас е той. Що е регистър ? — Редица тонове, които си приличат по тембър и строеж, образуват регистър. Човешкият глас има няколко регистри. Арабите имат най-многобройните определения за видовете на гласа, около тридесет. Те употребяват и четвърт тоновата система не само при пеенето, но и при свирането. В братските песни си служим повечето с гръдния, ниския регистър, защото колоритните гласове са голяма рядкост. Песните са изнасяни и разработвани от певици с нисък регистър. В бъдеще те ще се разработват и във високите регистри, които вече не звучат ниско, а в главата.

— Учителю — попита брат Христо, — за братските песни не е ли най-подходящ средния регистър?

— Братските песни ще могат да се нагласяват за всичките видове гласове. Ти колкото по се изкачваш като пееш, толкова по-тихо пей, за да не се получи крясък. Когато пък пееш

оперни арии с голяма динамика, като пееш високо ще трябва да увеличиш и силата на тона, но не прекалено, за да не се получи крясък.

Попитах:

— Учителю, има една песен „Нева снезу“, която има и високи и ниски тонове?

— Бъдещето ще донесе певци, които ще пеят от 5 до 7 октави.

Учителю, помогнете ми да имам послушание и Небето да ми помага. Помогнете ми, словото, което Вие ни говорите, да проникне в мен! АМИН!

МАЛКО СЪПРИКОСНОВЕНИЕ.

03.09.1944 година — село Светляево.

Днес по обяд пак отидохме при Учителя с брат Христо. Много хора бяха дошли от София и провинцията. Сестрите слагаха масите. Учителят говореше ту с едни, ту с други, прав на двора. Той беше с нов костюм и с бяло плетено калпаче на главата. С брат Христо застанахме под дървото. Учителят се отдели от другите сестри и дойде при нас. Целунахме му ръка. Попитах:

— Учителю, да отпътувам ли?

— Почакай още малко!

Нахранихме се и си отидохме.

Днес Слънцето грее! Не говори нищо лошо!

Бог е Любов, Бог е Истина, Бог е светлина. Земята е място, където ние ще научим да любим Бога и изпълним Неговата воля!

ПЪТЯТ СЕ ОТВАРЯ.

04.09.1944 година — село Светляево.

Днес по обяд отидох сама да бера лешници в отсрещната гора. Казах на Рилка като дойде брат Христо в коя посока да ме намери. Той ме откри с един музикален мотив. Бях набрала много лешници. Когато Слънцето захождаше, тръгнахме

по шосето. Отдалече видяхме две жени да махат с кърпи.

Когато наближихме къщата на Рилка, разпознахме сестра Ирина Кисьова и Веса Несторова. Те ни махали с кърпи. Поздравиха ни и казаха:

— Сестра Лиляна ние отдавна Ви чакаме! Учителят ни изпрати да ни покажете новата песен, за мира, както сте я коригирали и да ни я изпеете.

Бях уморена от брането на лешниците и не ми се пееше, но заради Учителя я изпях. Те си носеха хартия и моливи и си записаха корекциите. Закусихме, умихме се и се вчесахме. Отидохме при Учителя. Вече се беше стъмнило. Той седеше в коридорчето на едно ниско миндерче до прозореца и говореше на няколко възрастни братя. Целунахме му ръка и той каза:

— Утре вече пътят ти се отваря! Ти можеш да отпътуваш с брата!

Ние се сбогувахме първо с него, после с всички сестри и братя и рано сутринта отпътувахме. Едва тогава узнах, че влакът няколко дена не е пътувал, поради сериозна повреда. Пристигнахме благополучно във Вършец, където ме чакаше и мама. Последните дни в село Светляево бяха пуснали по радиото песни от Русия. Учителят внимателно ги слушаше и след малко каза: „Хубави са техните хорови песни!“

Сега сме във Вършец. Аз слушам по радиото такива песни и новините, които всяка минута се менят. Съветската Червена Армия влязла в България. Всички излязохме на площада във Вършец, за да посрещнем шумкарите от гората. След няколко дни с коли ни отведоха в София. По пътя имаше постове от съветски войници и офицери. В София официално посрещнахме на булевард „Цар Освободител“ Червената армия.

Започнаха най-напред трудови дни, репетиции, и малко по малко и представления. В операта започнаха моите изпитания като „Дъновистка“. Веднъж режисьорът пожела да дойде в дома ми, за да ми покаже мизансцена на „Виолета“ от операта „Травиата“ от Верди. Учителят ми беше казал: „Когато режисьорът се опита да се държи извън ролята ти, ти отвори от тази беседа, тази страница и постави беседата върху лицето си!“ Така и направих. Когато той се разнежи, направи някслко крачки и се приближи към мен, отворих беседата, сложих я върху лицето си и той прочете словата, които Бог говореше:

„Ако посегнеш на сестра си, Бог ще ти прати язва и ти ще умреш от нея!“ Той се вкамени, разгневи се и веднага си отиде. Първият удар беше, че ми дадоха пак противната ми роля Есмералда . Те, за да си отмъстят ме връщаха на тази роля, след като години наред пеех все централните роли: в „Риголето“ — Джилда, в „Марта“ — Марта, в „Сивилският бърснар“ — Розина, в „Лучия ди Ламермур“ — Лучия, в „Травиата“ —

Виолета, в „Отвличане от сарая“ – Блондхен, в операта „Фиделио“ – Марцелина. След девети септември аз пях още четири години в операта. В репертоара ми влязоха оперите на Доницети: „Любовен елексир“ (Адина) и „Дон Паскуале“ (Норина).

УПРАЖНЕНИЕ НА ГЛАСНИТЕ БУКВИ.

25.10.1944 година – Изгрева – София.

Учителят се беше върнал на Изгрева. Днес е мрачен, дъждовен ден. С брат Христо отидохме при Учителя обяд. Бях много разтревожена и дори разплакана. Бяха ми дали неприятната роля. Същия ден имах неприятност и с управата на операта. Учителят веднага ни прие. Разказах му всичко. Той затвори очи и мълчахме дълго време. Учителят каза:

– Човешката слава е преходна, временна! Това е живота на сенките. Ти преживяваш сега тяхното състояние, за това на тях им е леко, върви им, а на тебе ти е тежко, подтисната си!

– Учителю, какво да правя, за да избегна това?

– Като стъпиш в средата на нечистотия, нали се изцапваш? Та ти стой далеч, не стъпвай в тяхното „лайно“. Ти да им кажеш: „Като пея тази роля, аз се простудявам, а гласът ми е нужен за по-важна работа. Иначе и вие ще се изложите. Кажи им още, че фашизма е една боя, дошла от Италия. Аз съм се родила артистка, такава съм и сега. Другите сега се учат на това изкуство, а аз идвам готова от миналото си!“

Учителят се обърна към брат Христо и му каза да проучи цялата работа около причината, поради която ми дават тази роля. Аз казах, като избърсах сълзите си:

– Учителю, като бяхме във Вършец пристигна от Берлин артистката Нели Карова, която пееше там по времето на Хитлер. При една среща в коридора ми каза: „И ние сме артисти, но за нас не са писали толкова много по вестниците. Сега ще видим как ще слезете от категорията на която сте се качили“. Аз отговорих: „Изкачила съм се благодарение на гласът си и таланта си!“ Сега тя ми пречи, Учителю!

– Ти се успокой! Имай търпение. Всички ония, които не вървят по волята Божия, ще изчезнат! Ако те не приемат учението, ще изчезнат! Ако те пречат на божественото, ще изчезнат! Пияниците не могат да управляват.

Днес, утре, новото ще иска трезви, разумни хора, въздържани хора! сега те ще уволнят „лисиците“, „вълците“ и „змиите“, но от „воловете“ те имат нужда. Те като „вол“ те прето-

варяха!*

— Ако ти направят забележка за някой тон, че не е чист, ти им кажи: „Камертоните ви не са точни!“ Камертона в Природата е точния. За да се изпее точно и чисто един тон, той трябва да съвпадне с вътрешните и външните вълни, в точката на своя фокус. Ти вземаш тоновете чисто и точно!

— Когато репетирах по два пъти на ден с маестро де Веки, от Скала ди Милано, той ми казваше: „Аз ще Ви подготвя така в тази роля, че спокойно ще можете да я пеете по всички големи опери в чужбина! Почти всички колоратурки, най-прочути певици пеят фалшиво“ — ми казваше той. „Аз не мога да търпя фалшиви колоратури!“

— Когато се задмине или не достигне точката на фокуса, се получава неточен, нечист тон! Тогава липсва нещо и в тембъра на такъв тон. В най-високите тонове на колоритното сопрано не се образуват всичките обертонове на физическия свят. Тези високи тонове нямат много обертонове. Но останалите обертонове се чуват в духовния и божествения свят. Гласовия орган вибрира интензивно при пеене и тези вибрации се изкачват при по-високите тонове постепенно от гърдите към главата. Певецът може да пее в ниския регистър на едно вдишване до 30 секунди, а във високия регистър, на едно вдишване той издържа до 15 секунди. У някой певци гласните струни вибрират неравномерно, тогава вибрациите се самоунищожават и такъв глас не лети на далече. Летящият глас има равномерни вибрации. В бъдеще окултните певци ще овладеят до съвършенство съотношението между регистрите. Те ще могат да пеят по 6-7 октави. При колоритния глас украшенията трябва да се пеят с лекота. Гласът да резонира повече в главата, а тоновете, които съставят мелодията трябва да се пеят наситено, в гърдите. Ако украшенията се пеят тежко, наситено, те остават нечетливи и бавни и мелодията ще се наруши. Окултния певец трябва да развие до виртуозност различните оцветявания на тоновете си.

— Учителю — казах аз, — в края на песнопойката има едно упражнение на гласните букви . Ние с брата направихме няколко вариации върху това упражнение. Аз изпях почти всички вариации на гласните букви .

Учителят просия от радост и каза:

— Тези упражнения ще се пеят от учениците за развиването на техниката на гласовете им.

Учителят ни посочи още няколко варианта на това упражнение. Брат Христо каза:

— Учителю, тя все иска да напусне операта.

---

* Три дни след този разговор с Учителя, уволниха няколко артистки. (бел. авт.)

– Да, Учителю, да отида някъде, писарка да стана, но не ми се работи вече в тази опера.

Той си затвори очите и след като дълго време мълча, отговори:

– Ученикът не се връща назад, но върви само напред! Ти ще търпиш още малко време! ще дойде ден, че те сами ще те освободят! Ако те не те приемат добре с любов, няма да им върви. Тебе, небето те праща там при тях. Ако те не приемат Новото Учение и не приемат божествените принципи, те ще изчезнат!

Настъпи дълго мълчание, нарушено само от стъпките на Учителя, който се движеше из стаята си. Аз бях изтръпнала. Сърцето ми силно биеше. Учителят се спря и каза:

– Българския народ за мене е еврейски народ! През големи страдания ще минат българите, защото не чуха гласа на Господа!

Обърна се към брат Христо и каза, като ме посочи:

– Ако тя пее на тях, те ще ѝ дадат пари и титли, и слава, но като я изстискат като лимон, ще я забравят. Ако пее за Господа, тя ще има слава през вековете! Ти ще ѝ помагаш!

Той още дълго време говори за България и за българския народ.

Концерт при Седемте рилски езера.

БЪДЕЩАТА ОКУЛТНА ШКОЛА ПО ПЕЕНЕ

2.11.1944 година – Изгрева – София.

На 2 ноември с колата на министър Иван Георгиев от министерството на земеделието отидохме с брат Христо при Учителя. По пътя на улица „Алабинска" видяхме ябълки, големи колкото детски главички. Ние купихме килограм и му ги поднесохме. Никога няма да забравя неговия вдъхновен вид. говорихме на прага на стаята му.

– Учителю – казах аз, – много работя и намирам смисъл в многото работа. Да продължавам ли, Учителю?

– Ти не трябва да прекаляваш. В пеенето се изразходва много нервна енергия, която се равнява на един цял ден да копаеш едно лозе. Напрежението отвън е много голямо! Понякога има хора с нисши трептения, които те ти предават. Ти трябва да ги избягваш. Трябва да се свързваш с възвишени души и винаги да държиш връзка с тях. Ти вървиш по пътя на най-малките съпротивления. Не обичаш да се бориш с физическия свят. Ти трябва да се ограждаш с магическите, магнетически кръгове. Когато налягането е разпределено по цялото тяло равномерно, то не се усеща. Когато певеца иска да се хареса на хората с пеенето си, то се струпва в гърлото. Ти трябва да пееш, но да се харесаш на Господа и за Неговата слава да пееш. Кажи им с мисълта си: „Почакайте малко, имайте търпение и бъдете добри! Аз ще ви попея и ще ви покажа нещо ново! Ти трябва да имаш винаги връзка с Господа! Трябва да обърнеш внимание на тона ЛА и МИ. МИ е като стрелката, която посочва пътищата и посоките, а ЛА е завършеният резултат. Когато ти изпееш цялата опера на сцената, това е вече ЛА. Между колегите ти няма любов и затова не им върви. Пази се от кражбата! Никога не давай на никого нотите, с които работиш, нито това което четеш! Те всички понякога крадат от тебе! Давай по малко, но не и от капитала си!

Аз попитах:

– Не нарушавам ли с нещо волята Божия, защото след 9-ти септември все ме тормозят?

– Ние всички, които не изпълняваме волята Божия, страдаме! Например, ти не трябва да нарушаваш фокуса във връзките си с хората, които обичаш или които те обичат. Понякога съдбата изисква да има по един-двама, или три-четири-пет души между тебе и тези, които те обичат. Ти не трябва да нарушаваш това, защото те служат да темперират звука на любимите. Като мине звука първо през тях, до тебе ще достигне по-нежен, по-мек и приятен.

Брат Христо каза:

— Учителю, тя се безпокои дето диригентите дават ролите на други.

— Ти не се безпокой! Стой настрана и спокойно чакай! Те като опитат колко е тежко, сами ще го захвърлят и ще оставят тежестите на теб. Ти остави леката кавалерия да върви напред, а ти ще вървиш отзад с тежките оръдия. Тъй е естествено.

Той проницателно ме погледна в очите и повдигна китката на дясната си ръка с изправен нагоре показалец:

— Ти си сега тука — каза Той и посочи едно място с показалеца си във въздуха на височината на лицето си. — Сега ще те оставим да си починеш."

Той свали показалеца си около 25 сантиметра надолу, и го спря там.

— Ах — извиках тихичко аз.

Той каза след това, като издигна показалеца си по-горе от първото място, после пак го свали около 10 сантиметра, после пак го покачи по-високо от второто място и тъй направи няколко спирали все по-нагоре и по-нагоре. По движението на китката на ръката му и на показалеца му разбрах, че ме очаква ново издигане, по-горе от това, което бях достигнала в операта! Но това издигане ще стане не в света, а на духовната сцена. Аз извадих от чантата си един лист хартия, на който лист бяхме скицирали с брат Христо главите на бъдещата окултна школа по пеене. той пое листа и четеше, после и аз му прочетох главите на новата школа: *1. Предговор; 2. Въведение; 3. История на вокалното изкуство; 4. Съвършеното, ангелско пеене; 5. Астрологически качества, които са необходими за пеенето; 6. Гласовите органи. Нерви. Нервни центрове; 7. Мускулите и ролята им при пеенето; 8. Мускулите на главата, на шията, на гърдите, на корема, на тялото и ролята им при пеенето; 9.Гръден кош; 10. Упражнения за развиване на гръдния кош и дробовете от Учителя; 11. Устна кухина; 12. Гръклян (хранопровод); 13. Трахея; 14. Бели дробове; 15. Проява на гласните органи; 16. Вдишването и издишването при пеенето. „Вдихателна" постановка. „Смесено" и „подпряно" гласообразуване; 17. Задържане на въдзуха; 18. Запяването; 19. Затварянето на гласния отвор; 20. Вярното място при резониращата въздушна струя; 21. Упражнения за белите дробове; 22. Дишането на йогите; 23. Звука при пеене и говор; 24. Регистрите на бас, баритон, тенор, контраалт, мецосопран и сопран; 25. Пеенето и говора; 26. Изравняване на регистрите; 27. Пеене на гласните. Произношението на буквата „Р"; 28. Положение на тялото през време на пеенето; 29. Упражнения за езика; 30. Упражнения с които певецът-ученик трябва да работи. Постановката на гръдния регистър; 31. Фалцетни звукове, тоно-*

ве и образуването им. Отъмняване и прикриване на звука; 32. Грешките и неправилностите при пеенето и как се отстраняват те; 33. Според Учителя, кои гласове трябва да се обработват; 34. Качествата на красивия глас. Дикция и фразировка; 35. Ролята на интуицията при пеенето; 36. Науката за внушението и самонвнушението при пеенето; 37. Здравеопазването на певеца; 38. Лекуване болестите на гласовия орган и на цялото тяло; 39. Окултни правила, съвети и упътвания за певците.

— Достатъчно са 39 глави — каза Учителят.

По стълбичката бавно се изкачи сестра Янакиева и попита:

— Учителю, ще ми позволите ли да сляза с тяхната кола долу в града?

— Може, рекох, слез с тях!

Размисъл:

Учителю, какво ли правите като се уедините? Как ли се молите, когато сте сам? Аз имам едно вярно чувство, че не се познаваме от сега. Да бих могла да дойда там, където Вие отивате! Помогнете ми Учителю да го постигна!

ТРИТЕ СЪНЯ

17.12.1944 година — Изгрева — София.

Вчера, 16 (събота) имах репетиции и сутринта и следобяд в операта. Обикновено с брат Христо винаги заедно се помолваме, преди да отида на репетиция и той ме изпраща до ъгъла на операта. Днес той не дойде. През всичкото време, докато траеше репетицията аз се молех и си мислех за него и за Учителя.

Върнах се у дома, обядвах сама и към 3 и половина часа се готвех да тръгна за втората репетиция, която почваше от 4 часа. Очаквах го да се появи. В 4 часа без 10 минути тръгнах по улица „Цар Крум“ и на ъгъла пак се обърнах в очакване да го видя. И действително, видях го. Тичаше към мен, махайки ми с ръка. Когато се ръкувахме, той ме помоли да го извиня за закъснението. Напоследък забелязах, че крие нещо от мен, но не му казвах нищо. От своя страна аз бях заробена с репетиции в операта около новата примиера и не можех да отида на Изгрева. Брат Христо, вървейки с мен ми обясни, че Учителят го помолил да му купи един уред, който много трудно се намирал (иригатор за клизма). Досега той тичал, ходил и в Подуяне и най-после го намерил и го занесъл на Учителя.

Освен това Учителят му дал три златни джобни часовника, да ги занесе при един арменец – майстор. Показа ми ги и аз му предложих да ги скрие в стаята ми. „Не – каза той, – след репетицията ние заедно ще ги занесем на майстора.“ След репетицията пак се срещнахме и ги занесохме. Часовникарят с прискърбие ни каза, че утре постъпва в болница. Щели да му правят операция, имал е апендицит. Брат Христо му каза да не се оперира. Той доста се разколеба, казваше че не иска и да чуе за операция, но така му казвали лекарите.

Днес е 17, неделя. Отидох сама на Изгрева. Исках да присъствам на беседата в 10 часа сутринта, но закъснях. Когато пристигнах пред салона, всички хора се качваха горе, да целунат десницата на светлия Учител. Беседата беше свършила. Ние се срещнахме там с брат Христо и седнахме в стола да чакаме да се поизвървят хората и той да се наобядва. След това се качихме горе и го видяхме. Той беше станал прозрачен и нежен. Косата му светеше като на ангел. Гледаше като едно чисто дете. Аз му подадох нещо в плик. Заговорихме пред прага на стаята му. Най-напред брат Христо му каза:

– Учителю, ние ходихме със сестрата при майстора, но той каза, че отива в болницата да се оперира от апендицит.

Учителят си затвори очите и каза:

– Вие му кажете, рекох, че ако се оперира ще получи усложнения и може да му коства живота. Да пие гореща вода на гладен стомах!

– Добре, Учителю, ще му кажем! – каза брат Христо, след което заговори за някакво писмо на брат Михаил от Париж. Учителят стана много строг и каза:

– Неговата гордост ще го накаже. Вие пак ще се срещ-

нете! Той трябва да се смири и да дойде при тебе да се извини и тогава ще му тръгне!*

— Учителю — казах аз, — в операта пак ми натрапват онази неприятна роля.

Той затвори очите си и доста време стоя така. След това ги отвори и каза:

— Приемай всичко, което Бог ти изпрати с благодарност и смирение! Всичко ще се нареди!

— Учителю, аз се занимавам през свободното си време с хармонията. Сега си припомням това, което съм учила в Париж, в консерваторията.

— Вие работете и окултната школа по пеене! Има време да работите и върху нея, няколко години.

— Вие ни казахте, Учителю, главите на тази школа да бъдат кратки и изчерпателни и да не бъдат повече от 39. Учителю, бих искала да ни кажете, като започваме всяка една от главите на окултната школа, да започваме ли с мисли от беседите Ви, или пък от „Евангелието"?

— Вие можете да цитирате и от беседите, и от Евангелието!

— Учителю, на предговора каква мисъл да сложим?

Учителят се позамисли малко и каза:

— Първа глава и първи стих от евангелието на Йоана: „В начало бе словото, и словото бе у Бога, и словото бе Бог", това е достатъчно за предговора.

— Учителю, в хармонията е казано, че в гама ДО-мажор, най-важният тон е СОЛ, върху който като се построи D5 или D7,** то е все едно че сме построили най-важният, централният стълб на зданието. Вие, Учителю, също ни казвате, че тонът СОЛ е най-стабилният и веселият от гамата.

Учителят се усмихна. Слънцето изгря в тази негова усмивка. Стана му много приятно, дето му казах всичко това. Изражението му беше такова, каквото би било на човек, на кого-

---

*След заминаването на брат Христо в отвъдния свят, намерих в костюма му листчета, върху които беше водил записки при последните си срещи с Учителя. На едно от тях беше записано:

„Трябва да се срещнете с Михаил и ще продължите работата си... ще му предадеш новото, което си научил... много не знае защото не е бил тук.... и по музиката." Ако бр. Михаил не се завърне.... (аз го запитах) Бр. М. ще дойде ли тук, Уч-лю? Той ми каза: „Нищо не му пречи!!. Ако той не дойде ти ще отидеш. Но този път ще работите Добре!" Моля Ви кажете му да ме приеме... „Той Бог приема".

„Ще работите няма да се спирате!... ще държите положителното."

(бел. авт.)

** Означения на музикални акорди. (бел. ред.)

то току-що са съобщили, че са му намерили една богата рудница с диаманти и злато.

— Учителю, снощи сънувах един сън, да Ви го разкажа ли?

— Разправи го!

— Сънувах, Учителю, че Вие бяхте седнали пред салона на една от пейките за хранене. До вас беше седнала една сестра. Аз се приближих до Вас двамата и тази сестра пое от ръцете ми чантата, тази, която и сега нося със себе си. Тя извади отвътре написани от мен ноти и ми ги показа. Вие, Учителю, след като прегледахте нотите, побутнахте ме първо с рамото си един път и втори път ме побутнахте с ръката си. И стана чудо с мен. Изведнъж аз станах по-висока, много красива и светла, с прекрасни сини очи, облечена бях с прозрачна рокля, също като оная картина, която е закачена в салона. Запях с вълшебен глас. Всички сестри и братя ме слушаха. Вие, Учителю, още веднъж ме докоснахте. Ларингсът и устата ми съвсем се измениха. Станах. Пеех такива високи тонове, които само ангелите могат да пеят. Когато погледнах долу, видях в полукръг птички, накацали в нозете ми. Те пееха с мен, като че ли ми акомпанираха. Събудих се след този сън, Учителю, пих вода и пак заспах. Сънувах че е зимно време. Много студено. Навсякъде сняг. Аз съм на Изгрева, пред входа на Вашата приемна стая с брат Христо. Сестри и братя отвориха вратата на приемната стая и, Ви изнесоха отвътре. Вие бяхте легнал, Учителю, и чух, че някой казва: „Прободоха го!“ Аз плачех и казвах: „Защо му разпъвате реброто? Защо го изнасяте на студено? Ще изстине! Нали го боли?“ Внесоха Ви в салона. След този сън, Учителю, аз пак се събудих и пак заспах. Сънувах трети сън. Една голяма, висока чешма. От крана ѝ изобилно течеше вода. Тази чешма беше построена на третия етаж във фоайето на операта, там където е стаята на директора, на диригентите и режисьорите.

Учителят внимателно изслуша сънищата ми и каза:

— Чешмата е хубаво нещо!

За първия сън каза: „Хубаво! Хубаво!“

За втория сън той нищо не каза. Видях само как си затвори очите и дълго време остана така. След това се обърна към брат Христо:

— Ти ще обикнеш всички души, които ще я обичат! Добре е между тези, които ще я обичат и нея, да има по 2,3,4,5,6 души дистанция.

На следващия ден пак отидохме при арменеца. Брат Христо му каза:

— Видният човек каза да не се оперирате, защото ще се яви усложнение и може да ви коства живота. Той каза да пиете гореща, преварена вода, на гладен стомах сутрин по 3,4,5 чаши

и ще ви мине без операция.

— Този виден човек да не е някой министър? — попита майстора.

— Не — каза брат Христо.

— Да не е пък царят?

— Не — каза пак брат Христо. — Той е по-голям от царя!

През деня брат Христо занесе часовниците на Учителя.

ПОСЛЕДНА СРЕЩА

24.12.1944 година – Изгрева – София.

В операта усилено репетирахме за предстоящата премиера на „Лучия ди Ламермур“ от Доницети. Брат Христо криеше от мен какво е състоянието на Учителя, за да не попречи на работата ми. Все ми отговаряше: „Учителят е много добре, има само малко хремичка.“

Днес, неделя, 24 декември, сутринта необичайно рано братът дойде при мен, за да ме заведе на Изгрева. Беше смутен и някаква тревога имаше в погледа му. Аз се зарадвах на поканата. Минахме през горичката, отрупана със сняг. Зимното Слънце ни галеше с лъчите си. Колкото повече наближавахме салона, усещах в атмосферата някакво напрежение. Вратата беше широко отворена. Беседата беше прочел един от братята. Върху един стол бе стъпил шофьорът на брат Лулчев, викайки силно:

– Братя и сестри, арестуваха брат Лулчев. Той е невинен!... Помогнете му!...

Пред вратата на приемната стая на Учителя се трупаха сестри, между които беше и сестра Савка. Тя прошепна нещо на брат Христо, отвори вратата и влязохме тримата. Стаята беше силно затоплена. Учителят седеше на креслото с глава, клюмнала ниско върху гърдите му. Вместо бузи имаше просто две дупки. Толкова беше отслабнал. Дишаше ускорено и дълбоко.

Силна болка и скръб като стрела ме пронизаха. Извиках силно и се смъкнах на колене пред нозете му. Забих главата си върху завитите му с дебело одеяло колене и заридах... Почувствах как той измъкна бавно изпод одеалото дясната си ръка. Удари леко устата ми. Млъкнах. Целунах ръката му и изведнъж почувствах успокоение. Той наведе главата си над моята и тихо ме попита:

– Дават ли ти още работа в операта?

– Да, Учителю...

Той ме покани, посочвайки с ръка свободния до мен стол.

Седнах. Очите ми не се отделяха от него. Имах силното желание да му изпея някоя песен или... да заплача безутешно.....

Учителят пак излезе от тялото си и главата му пак клюмна ниско върху гърдите му. Сестра Савка се спусна към него, хвана го за раменете и започна да го друса с всички сили, викайки:

– О,... Учителю,.... Учителю, не те пускаме... О, Боже! Той си отива!...

Учителят пак се върна в тялото си и започна беззвучно да свири с уста, тактувайки с пръстите на дясната си ръка върху покритите си колене...

Последната сцена се повтори многократно.

Учителят промълви:

— Сега иде процесът на чистенето!...

След кратко мълчание добави много, много тихо:

— При лошите условия мъчно се проявява доброто!...

Аз и брат Христо излязохме от стаята и влязохме в столовата. Седнахме до горящата печка. След известно време сестра Весела Несторова приближи до нас и каза:

— Аз влизах при Учителя. Той ми каза: „Много говорите тук. Влизате като в хотел... Някой влизат при мен, за да им върви, защото ще се женят...“

ЧУДОТО

27.12.1944 година — Изгрева — София.

Брат Христо дойде при мен и ми съобщи, че в 7 часа тази сутрин Учителят си заминал за невидимия свят...

Аз извиках от мъка и после тихо заплаках...

Очите ми се подуха. Главата ми бучеше. Същата вечер трябваше да пея ролята на Марцелина в операта „Фиделио“ от Бетховен. Въпреки, че брата ме спираше, аз настоях да отидем на Изгрева. Взехме такси. Влязохме в салона. Тялото на Учителя беше положено пред катедрата, където той изнасяше Божественото слово през целия си живот. Сестрите и братята грижливо го бяха облекли в бяло. Приличаше на току-що цъфнала бяла лилия. Колкото и да се въздържах да не плача, не можах да сторя това. Цялото ми същество беше обзето от силна скръб. Братя и сестри свиреха при нозете му.

Следобед таксито ни отведе в града. Малко само можах да си почина. Опитах гласа си, но никакъв тон не излизаше от подутия ми ларингс. Трябваше да се упътя към театъра.

Облякох се и се гримирах. Докато оркестъра свири увертюрата „Леонора“, аз съм сама на сцената пред спусната завеса, така че имах възможност да викам Учителя с молитви. Молех му се горещо да ми даде глас. Завесата се вдигна и миг преди диригента да ми подаде знак да запея, стана чудо! Изведнъж Учителят се яви пред мен в цял ръст. Цялата му фигура вибрираше и изпускаше светлина. Тази светлина във вид на светкавица мина през тялото ми. Видях само десницата му, че ме бла-

гослови. Тази светкавица силно ме раздруса и ... запях... Гласът ми сам си пееше без никакво усилие от моя страна.

Между второто и третото действие дойдоха на сцената директорът Любомир Пипков и секретаря му – композитора Георги Димитров и ме поздравиха с целуване на двете ми ръце.

„Необикновено пяхте тази вечер“, чувах да казват хористите и колегите от всички страни.

В душата ми беше легнала най-голямата печал и истинско страдание...

Учителю благи, светли, свидни Учителю, благодаря Ви!

Аз Ви чувствам винаги около себе си. Виждам Ви във всеки изпят от мене тон! Вие сте моята пътеводна звезда в безкрайността. Вие светите като слънце върху развълнуваното море на моят живот!

БЛАГОДАРЯ ВИ!

Цветана-Лиляна Табакова
СЪЗВУЧИЯ
ОТ
БЪДЕЩЕТО

Формат 70Х100/16. Печатни коли 12.
Отпечатана м. декември 1992 г.
Цена 30 лв.

СД "Алфиола" — Варна
ДФ "Абагар" — печатница В. Търново

Живейте в обич и Любов и Аз ще бъда между вас!
Аз съм!...